

HARLEQUIN®

СУПЕР
РОМАНС

НОРА РОБЪРТС

Падението на Шейн

НОРА РОБЪРТС
ПАДЕНИЕТО НА ШЕЙН

Превод: Таня Виронова

chitanka.info

Шейн Макейд, известен почитател на нежния пол, не е срещнал досега жена, при вида на която в главата му да zazвучи Менделсоновия марш. Проблемите му започват едва след като се запознава с неотразимата Ребека Найт.

Погълната от любимата си работа, Ребека никога не се е интересувала особено от мъжете. До момента, в който мисълта за Шейн не се загнездва трайно в съзнанието ѝ.

Едно е ясно — да се забърква в някакви истории с този мъж е опасно. А може би си струва да опита...

ПРОЛОГ

Лед сковаваше изринатата в снега пътека от къщата до плевнята и пътят бе хлъзгав. Въздухът преди разсъмване бе в плен на тъмното небе, в което като изрязани блещукаха с бялата си светлина звезди. Всяко вдишване бе болезнено. Сякаш гълташ остри ножчета за бръснене, които първо срязват, сетне вкочаняват гърлото и накрая излизат под формата на ледени облачета пара.

Опакован в цяла камара зимни дрехи, като се почне от дебелиите долни гащи и се стигне до плетените ръкавици, Шейн Макейд вървеше към обора и към първите си задачи за деня. За разлика от тримата си по-големи братя, той си подсвиркваше. Просто обичаше мразовитите, спокойни часове преди изгрева на зимното слънце.

Най-големият му брат Джаред беше почти на седемнадесет и отговорността за фермата лежеше върху неговите плещи. Шейн знаеше това и си повтаряше, че така трябва да бъде. Бяха изгубили баща си преди два месеца и времената бяха тежки за семейството.

Колкото до Рейф, следващият брат, неговата безгрижна петнадесетгодишна душа вече гледаше далеч зад пределите на хълмовете и полетата на фермата Макейд. Храненето и грижите за добитъка бяха само временно занимание, начин да се преживее. Но Шейн знаеше, макар никога да не бяха говорили за това, че смъртта на баща им бе засегнала най-дълбоко Рейф.

Те всички обичаха баща си. Просто бе невъзможно човек да не обича гръмогласния Бък Макейд с големите ръце и сърце. Всичко, което знаеха за фермерството, и всичко, заради което обичаха земята, също идваше от него.

Може би това бе причината Шейн да не тъгува така дълбоко за баща си. Нали земята бе тук, значи и той бе тук. И винаги щеше да бъде.

Можеше да говори за тези неща с Девин. Той бе на четиринадесет. Беше най-добрият слушател измежду всички и най-близо по възраст до самия него, който следващия вторник щеше да

навърши тринадесет. Но кой знае защо предпочиташе да таи мислите и чувствата дълбоко в себе си.

Вътре в обора животните мучаха и размахваха опашки. Беше проста работа, може да се каже дори монотонна. Почистване, хранене и прикрепяне на машините, с които се доеше млякото от кравата, към маркуча и от него към резервоара. Но на Шейн му харесваше. Харесваха му миризмата, звуците на животните и атмосферата в обора. Когато двамата с Девин се заеха с втората редица крави, Рейф и Джаред започнаха да извеждат издоените животни навън.

Бяха добра комбина. Бързи и ефективни, въпреки хапещия студ и ранния час. В действителност това бе работа, която всеки един би могъл да свърши сам, или с много малко чужда помощ. Но те предпочитаха да я вършат заедно. Особено напоследък.

Освен това трябваше да нахранят прасетата и кокошките, да съберат яйцата, да изгребат боклука и да разпръснат нова, суха слама. Всичко това, преди да закусят и да се качат в старата бричка на Джаред, за да отидат на училище.

Ако питаха Шейн, той би го напуснал окончателно. Никой не може да се научи да копае и жъне, да гледа добитък или да определя времето по учебник. Не може да се научи от книга как да погледне в очите на кравата и да разбере, че е болна.

Но на тази тема майка им бе непреклонна. А това значеше, че трябва да завърши.

— Защо си толкова щастлив днес, дявол те взел? — мърморейки, Рейф взе две поцинковани кофи. — Свирукането ти направо ме подлудява.

Шейн се усмихна и продължи да си свирка. Спираше само колкото да поговори с кравите.

— Браво, моето момиче! Точно така, напълни я! — потупа кравата по вимето и продължи да проверява гюмовете.

— Иде ми да го ударя — промърмори отново Рейф, без да се обръща конкретно към никого.

— Остави го! — рече Девин. — Той и без това си е достатъчно ударен.

Рейф се засмя.

— Толкова е студено, че ако го прасна, сигурно ще си счупя пръстите.

— Днес малко ще се стопли — Шейн застана до една крава, в очакване да напълни гюма. — Ще стане към минус един.

Рейф изобщо не го попита откъде знае. Шейн винаги познаваше.

— Голяма работа! — той излезе от обора и се упъти към плевника.

— Какво му става? — попита Шейн. — Да не би някое момиче да мъти водата?

— Мрази кравите — усмихна се Джаред.

— Но това е пълна глупост! Виж каква е сладурана! Нали, бибчо — Шейн плесна най-близкото животно.

— Ти си влюбен във всички крави — на устните на Девин се появи прочутата усмивка Макейд, която се състоеше в леко повдигане на краищата на устните. — Сигурно предпочиташ да целуваш тях вместо момичета.

Шейн присви очи.

— Мога да целуна всяко момиче, което поискам. Ако поискам — отвърна уж кротко той, но се наежи.

Под всичките катове дрехи тънкото му стройно тяло бе готово за бой.

Разпознавайки признаците, Джаред поклати глава. Само това му липсваше сега! Имаха още толкова работа, а и се притесняваше, че днес щяха да го изпитат по английска литература. Девин и Шейн бяха равностойни противници и евентуалната битка помежду им нямаше да завърши с победител. Можеха да се търкалят цял ден.

— Добре, добре, ти си истински донжуан — намеси се той, за да привлече вниманието на брат си, а също и гневът му върху себе си. — Всички момиченца са се наредили на опашка и те чакат.

Девин произведе дълъг звук, наподобяващ целувка, което накара Шейн да настръхне като петле.

Но преди да успеят да се счепкат, Джаред застана помежду им.

— Преди обаче да накарате сърцата им да бият за вас, ще трябва да напоите кравите. Защото водата в кофите пак замръзна.

Като хвърли на Девин поглед, който не обещаваше нищо добро, Шейн излезе навън.

Можеше да целува момичета, разбира се, повтори си той, докато разбиваше леда. Стига да искаше. Ама не искаше. Не го интересуваха.

Е, може и да го интересуваха, но съвсем мъничко и задуха пръстите на ръцете си, за да ги стопли. Някои от познатите му момичета започваха да придобиват много интересни форми. А той почувства един доста странен трепет, нещо като гъдел, когато приятелката на Джаред, Шарлийн, се притисна към него оня ден, докато се наместваха на предната седалка на колата.

Можеше да я целуне. Шейн остави железния прът и погледна намусено към обора. Това щеше да покаже на Джаред някои неща. Те всички си мислеха, че той нищо не знае, защото е най-малкият. А не бе истина. Знаеше много. Или поне си въобразяваше, че знае.

Взе отново пръта и тръгна по заледената снежна пътека към свинарника.

Знаеше как се прави секс например. Беше израснал във ферма. Как да не знае как бикът полудява, очите му стават ей такива и побеляват, когато подуши крава в жегата! Не беше си мислил, разбира се, че цялата работа доставя удоволствие, докато не забеляза как момичетата започват да изпълват роклите си.

Шейн отрязва едно парче лед и като остави братята си да довършат доенето, се хвана да нахрани свинете.

Щеше му се да е възрастен. Де да можеше да направи нещо, за да го докаже. Не само да победи в някой бой. А сега какво? Трябваше да чака докато стане голям. Знаеше, че тогава ще управлява живота си.

Земята беше негова. Чувстваше я в кръвта си, откакто се помнеше. Като че ли когато се бе родил, някой бе прошепнал в ухото му: „Фермата, земята“. Това бяха нещата, които наистина означаваха нещо. А пък ако искаше момиче, имаше цял град момичета. Щеше да си намери.

Но фермата означаваше повече.

Земята бе истинското нещо, мислеше си Шейн, като гледаше покритите със сняг полета. Небето просветляваше и зората всеки миг щеше да избухне над върховете на планините на изток. Земята, която бе на баща му и на неговия баща преди това. И още по-рано. През сушите и наводненията. През войната.

Бяха садили и жънали, мислеше си Шейн, докато крачеше през полето. Дори в периода, когато войната бе стигнала дотук и войниците на Конфедерацията се бяха сражавали с войниците на Съюза. Точно тук, на тези полета и в гъстата гора зад тях. Но фермата бе оцеляла.

Той знаеше какво е да ореш каменистата почва зад плуга с впрегнат в него кон. Гърбът и раменете те болят, та чак ти се плаче, ръцете ти са изтръпнали и сякаш не са твои. Но трябва да се засее. И напролет ще видиш как житото расте. Показват се крехки стръкчета, зеленаят, после стават златни.

Дори когато дошли войниците и техните оръдия и минохвъргачки опърлили сухите стърнища, земята останала. Върху нея падали тела, мъжете стенели и кръвта им попивала в пръстта. Но земята, за която се биели и умирали, не се променила. Издържала.

Шейн се изчерви, учудвайки се откъде му дойдоха на ум тези мисли. Както и чувството, което го изпълни. Беше доволен, че е сам и никой от братята му не може да го види. Не знаеше как да им обясни вътрешната си увереност, че някога фермата е била негова отговорност. И отново ще бъде.

Просто знаеше това.

Когато чу звука зад себе си, той застина. Стисна здраво пръта и бавно се обърна. Нямаше никой.

Преглътна трудно. Беше абсолютно сигурен, че чу нещо — звук, движение, сетне слаб вик. Не за пръв път му се явяваха призраци. Те живееха тук — в нивите, в гората, на хълмовете. Но рядко го плашеха.

Като събра всичкия си кураж, момчето заобиколи навеса и тръгна към старата каменна къща. Сигурно беше Девин, или Рейф, или пък дори Джаред, опитвайки се да ги предизвика, да ги скара, както навремето почти успя, когато прекараха нощта в къщата на стария Барлоу, от другата страна на гората. Беше изоставена къща, пълна с духове и паяжини.

— Престани, Дев! — рече високо той. Достатъчно високо, за да успокои собственото си бясно биещо сърце.

Все пак заобиколи къщата, но не видя никой. Нямаше дори следи в снега. За част от секундата, колкото за един удар на сърцето, му се стори, че зърна някаква фигура. Кръв по земята, лицето бяло като сняг, очите — пълни с болка.

„Помогни ми! Моля те помогни ми! Умирам!“

Шейн пристъпи и видението мигом изчезна. Нямаше никой. Абсолютно нищо. Дори думите избледняха в главата му, сякаш вятърът ги издуха.

Момчето не смееше да помръдне. Беше само едно хлапе, чийто живот предстоеше като неразгадана тайна. Стоеше и гледаше втренчено земята. Стоеше тръпнейки, докато студът не проникна през дрехите, през кожата и плътта му и не стигна до костите.

Сетне чу смеха на братята си, чу как майка им вика от кухненската врата, че закуската е готова и да побързат, ако не искат да закъснеят за училище.

Той се обърна и тръгна към къщи, като скъта дълбоко в съзнанието си онова, което чу и видя. Не каза на никого за този удивителен миг.

ПЪРВА ГЛАВА

Шейн Макейд обичаше жените.

Обичаше да ги гледа, да ги слуша и вкусва. Обичаше ги без предубеждения или резерви. Харесваше високи и ниски, слаби и закръглени, стари и млади. Тяхната екзотична природа го привличаше като магнит. Пърхането на миглите, извивките на телата, поклащането на бедрата бяха празник за очите и душата му.

През своя тридесет и две годишен живот на земята той бе направил всичко възможно, за да покаже на колкото може повече жени своята висока оценка за тях.

Шейн се смяташе за голям късметлия, защото жените също го обичаха.

Той обаче обичаше и друго. Фермата, семейството си, миризмата на прясно опечен хляб, вкусът на леденостудена бира в зноен летен ден.

Но жените... Ех, те бяха толкова различни, толкова сладки и непредсказуеми!

В момента Шейн се усмихваше на една от тях. Въпреки че Рийгън бе жена на брат му Рейф и той изпитваше единствено искрени братски чувства към нея, не можеше да не оцени прекрасните ѝ женски качества. Харесваше му как русата ѝ коса обгражда лицето ѝ. Възхищаваше се от малката бенка до устната ѝ и от начина, по който изглежда едновременно секси и безпомощно.

Мислеше си, че ако човек трябва да си избере само една жена и да се обвърже с нея за цял живот, брат му Рейф бе направил най-добрия избор.

— Сигурен ли си, че нямаш нищо против, Шейн?

— Против какво? — попита разсеяно той и я погледна, докато тя вдигаше на ръце най-младия наследник на рода Макейд. — А, да ида на летището ли? Разбира се, че нямам. Извинявай, но се бях замислил колко си хубава.

Рийгън се разсмя. Беше изморена. Най-малкият ѝ син Джейсън Макейд ревеше, косата ѝ бе разрошена и се страхуваше, че сигурно вече мирише повече на памперсите на Джейсън, отколкото на дезодоранта, с които се напръска сутринта.

— Изглеждам като вещица.

— Никак даже — за да ѝ помогне, Шейн взе бебето ръцете си и сложи главичката му на рамото си за ритуала на оригване след хранене. — Хубава си, както винаги.

Тя погледна към детската кошарка в задната част на антикварното си магазинче, в която бе сложила своя по-голям син Нейт. Той едва се виждаше сред хаоса от играчки. Малкият гледа като баща си, помисли си Рийгън с любов. Което значеше също, че има погледа и на чичо си Шейн.

— Много ти благодаря. Ще се възползвам от слабостта ти към мен. Но наистина не искам да те притеснявам.

Шейн изчака да му сипе чай.

— Няма никакъв проблем, скъпа. Ще посрещна колежката ти и ще ти я доведе жива и невредима. Учена глава, значи?

— Хм... — Рийгън му подаде чашата. Знаеше, че може едновременно да пие чай, да се занимава с малкия си племенник и да върши още много други неща. — Ребека е страхотна. Живях близо година с нея в една стая. Беше само на петнадесет и вече във втори курс. Тя се дипломира цяла година преди останалите. Направо умопомрачително! — отпи от чая и загледа как Шейн навежда Джейсън, за да избърше устничките му.

— Сигурно ти звучи така, сякаш непрекъснато е стояла в лаборатории и библиотеки.

— Звучи ми като зубрачка.

— Не, тя беше, тоест е сериозна жена. И е много срамежлива. В края на краищата, беше доста по-млада от всички останали. Но въпреки това станахме приятелки. Щеше да дойде на сватбата ми, но по онова време бе някъде из Европа. Или Африка — Рийгън махна неопределено с ръка. — Някъде. Не помня.

Шейн с носталгия си помисли за собствените си петнадесет години, когато се сблъска за пръв път с трудностите по разкопчаването на сутиен. На тъмно.

— Хубаво е, че идва да те види.

— Това е нещо като командировка — Рийгън прехапа устни. Не беше споделила с никого истинската цел на посещението на Ребека, освен с Рейф. Но предположи, че ако успее да склони Шейн да иде на летището, ще трябва да му каже истината.

Наблюдаваше го, докато той правеше муцунки на бебето. Всички момчета Макейд са красавци, помисли си тя, но Шейн е нещо изключително. Истински чаровник!

Гъстата му смолиста коса бе като опашка на пони. Имаше фино, скулесто, издялано лице, чувствена уста и невероятни зелени очи, засенчени от дълги мигли. Цветът им бе като мечтание. Цвят на морска вода в здрача.

Освен това имаше прекрасна фигура — висок, строен, мускулист. Широки рамене, тесен ханш, дълги крака. Тесните джинси и работните ботуши, които носеше, само подчертаваха това.

Излъчваше чар, на който никой не можеше да устои. Всички братя Макейд бяха чаровни, но, според Рийгън, Шейн имаше от този природен дар в излишък. Начинът, по който поглеждаше жените през дългите си мигли или спираше поглед върху тях, усмивката му, когато им говореше, независимо дали са на осем или на осемдесет години. И естествените му жестове и поведение, което за секунда преминаваше от гняв в смях. Беше незлоблив, обичлив и слънчев човек.

Сигурно щеше да вземе акъла на бедната Ребека, помисли си тя.

— Прекалено го глезиш — промърмори, като гледаше как Шейн забавлява сина й.

— Ти не се бъркай. Твоята работа е да правиш бебета, а моята да ги обичам.

— А ти не смяташ ли, че е време също да правиш бебета?

— Че защо? — Шейн вдигна очи и в тях заблещукаха лукави пламъчета. — Аз съм последният ерген от Макейдови. И съм морално задължен да удържа крепостта, докато племенниците ми не започнат да се проявяват на бойното поле.

— Струва ми се, че възприемаш това съвсем сериозно.

— Можеш да се обзаложиш. Той заспа — Шейн наведе глава и целуна челцето на Джейсън. — Искаш ли да го сложа да си легне?

— Да, благодаря ти — тя почака Шейн да постави детето в старинната люлка. — Ребека ще ме чака — Рийгън прекара уморено пръсти през косата си. — Момичето, което ми помага, не може да

дойде, Рейф е в Хагерстоун за строителни материали, Каси е затънала до гуша с работа в мотела, Ема има хрема, а не мога да помоля Савана за помощ.

— Последният път, когато я видях, щеше да се спуска — за да демонстрира състоянието на съпругата на Джаред, Шейн опъна ръцете си в обръч пред корема.

— Точно така. Вече е в много напредвала бременност, за да шофира три часа. А и тези мебели, които чакам да докарат днес следобед, съвсем обърках плановете ми. Чудех се на кого да се обадя за помощ.

— Не се притеснявай. Всичко е наред — за да ѝ докаже това, той я целуна по върха на носа. — Предполагам, че не е хубава колкото теб?

Рийгън се разкикоти.

— И как да ти отговоря, без да изглеждам глупаво? Във всеки случай не съм я виждала цели... Май че ще станат пет години. Последният път ходихме набързо до Ню Йорк и тя бе потънала до гуша в някаква статия, която пишеше. Макар че е четири години по-млада от мен, има два доктората. А може вече да са станали повече. Не смогвам да ги броя.

Шейн не се впечатли. Той обичаше умните жени, така както обичаше и глупавите. Но знаеше старото правило за умните и красивите. Не можеше да бъде и двете, Бог даваше само едното. Така че не очакваше да види на летището някоя кралица на красотата.

— Медицина и история — продължи да обяснява Рийгън. — Странна на пръв поглед комбинация, но уникална, като самата Ребека. Спомням си, че като втора специалност бе записала някаква математика и още нещо... физика или химия, които специализира след дипломирането си.

— Защо? — учуди се Шейн.

— При Ребека този въпрос звучи по-скоро: „А защо не?“ Тя има така наречената фотографска памет. Само прочита нещо и го запомня — Рийгън поклати глава.

— Саможива ли е?

— Не, доколкото знам дори няма частна практика. Провежда консултации, чете лекции, пише статии. Знам, че един ден работи без пари в клиниката. Написа изследване за някаква психоза или нещо такова. Май беше фобия — Рийгън се усмихна лъчезарно и го хвана за

ръката. — Между впрочем, Шейн, тя се занимава и с парапсихология. Като хоби.

— С какво? Това да не е нещо като ловене на духове?

— Това е наука за паранормалното. Извънземни, физически феномени... Преследване на...

— Духове — довърши Шейн и трепна. — Нямаме ли си достатъчно тук наоколо?

— Точно там е работата. Ребека се интересува от това място, от легендите. При теб е различно — Рийгън знаеше неохотата на девер си да разговаря за местните легенди. — Ти си израснал с тях. Къщата на Барлоу, двамата ефрейтори, гората на духовете. Точно духовете са причина ние с Рейф да постигнем такъв успех с мотела. Хората обичат да посещават места, населени с духове.

Шейн сви рамене. Та той живееше в такова място!

— Мен не ме интересува. И не им обръщам внимание. Само когато туристите започнат да обикалят къщата и да ми досаждат...

Погледът ѝ го накара да млъкне. Той присви очи.

— Значи Ребека също има намерение да пообиколи фермата, така ли?

— Тя има намерение да получи пълна представа. А също така да остане известно време тук. Но стига толкова — бързо завърши Рийгън. — Ще трябва просто да я поопознаеш малко. Тя наистина е забележителна жена. Ето, тук съм ти написала номера на полета и кога каца — тя му подаде листче хартия.

— Но все още не си ми казала как изглежда тази твоя забележителна жена. Съмнявам се, че ще бъде единствената, която ще пристигне с този самолет от Ню Йорк.

— О, да, забравих. Кестенява коса, кафяви очи. Косата ѝ или е вързана, или е пусната. Висока е колкото мен, но е по-тънка.

— Кльоцава или стройна? Има разлика.

— По-скоро кльоцава. Може би носи очила. Използва ги за четене и обикновено забравя да ги свали.

— Значи кльоцава, непохватна брюнетка сочила. Ще я позная.

— Тя е много привлекателна — добави тактично Рийгън. — По особен начин. И освен това е много срамежлива, така че бъди внимателен.

— Винаги съм внимателен с жените.

— Добре, де, бъди добър тогава. Ако не можеш да я разпознаеш, търси я по име. Доктор Ребека Найт.

Аерогарите винаги забавляваха Шейн. Хората непрекъснато тичат, бързат, сякаш се надпреварват с времето. Да стигнат по-бързо там, откъдето вече се връщат или да се върнат там, откъдето идват. Той се чудеше що за места са си избрали за живеене тези хора, щом не могат да се задържат на тях.

Не че мразеше да пътува. Но смяташе, че може да стигне, където си пожелае, стига да подкара стария си очукан пикап. Така имаше достатъчно и време, и разстояние, и можеше да кара както си иска. Всичко му бе подчинено.

Освен това Шейн беше сигурен, че ще разпознае колежката на Рийгън. Нали беше жена, а той имаше нюх към жените. Тази трябва да беше около двадесет и пет, слаба, с кестенява коса и очи, вероятно скрити зад диоптрите на дебели стъкла. От краткото описание, което получи от Рийгън, сметна, че Ребека Найт едва ли има някакъв особен стил на обличане, така че щеше да се оглежда за обикновена, невзрачна жена, интелектуален тип с куфарче и удобни обувки с дебели подметки.

Шейн застана до изхода, наблюдавайки двете стюардеси, които очакваха смяната на екипажите. Ето професия, която, кой знае защо, силно привличаше хубавите жени, помисли си Шейн. Сигурно това караше мъжете да приемат като приключение наблъскването им като сардели в самолета за няколко часа.

Щом пасажерите започнаха да излизат, Шейн прикова вниманието си към тях. Бизнесмени, които естествено бързаха. Племето на мъжете с костюми и вратовръзки. Пфу! Никакви пари не можеха да го убедят, че си заслужава да ходиш с костюм осем-десет часа на ден!

Хубава блондинка с прилепнали червени панталони. Мина покрай него и му се усмихна бързо и приканващо. Стана му приятно от това, както и от облака парфюм, който остави след себе си.

Красива брюнетка с делова походка и големи, златисти очи. Напомниха му на кехлибарените зърна, които майка му държеше в кутията си за бижута.

След нея баба с огромна чанта и три хлапета, които се мотаеха в краката ѝ.

А ето я, тази трябва да е, реши Шейн като зърна слабичка женица с кестенява коса, събрана на малък, нескопосан кок. Носеше черно куфарче, обувки с дебели подметки и връзки и квадратни очила. Премигваше зад тях и изглеждаше загубена сред тълпата.

— Хей! — извика той с усмивка и пристъпи, което я накара да се скрие зад някакъв мъж с издута пътна чанта. — Как си? — посегна да вземе куфарчето ѝ и видя как очите зад стъклата на очилата се окръглиха от тревога и уплаха. — Аз съм Шейн. Рийгън ме изпрати да те посрещна. Тя е заета. Как пътува?

— Аз... аз... — жената притисна куфарчето към плоските си гърди. — Ще повикам охраната.

— Спокойно, Беки. Дойдох да те посрещна и закарам при Рийгън.

Жената отвори уста и издаде писклив звук. Когато Шейн посегна да я хване за рамото, за да я успокои, тя го удари здраво с куфарчето. Преди да реши дали да се смее, или да ругае, той почувства как някои го потупа по гърба.

Красивата брюнетка го наблюдаваше внимателно.

— Струва ми се, че търсите мен — устните ѝ, които привлякоха вниманието му със своята сочност, се извиха в иронична усмивка. — Чух името ви. Това значи е Шейн Макейд?

— Да. О, Боже! — той погледна другата жена. — Извинете... — започна, но тя се изгуби сред тълпата като заек, подгонен от глутница вълци.

— Сигурно е било голямо вълнение за нея — рече Ребека и същевременно си помисли, че знае много добре как се е чувствала горката жена. Беше толкова тъжно да си срамежлив и обикновен, и да не си в крак с останалия свят. — Аз съм Ребека Найд — добави тя и му подаде ръка.

Не беше това, което очакваше, но при по-внимателно вглеждане можеше да се каже, че покрива представата, която си беше изградил. Наистина имаше вид на интелектуалка, ако човек не обръща внимание на очите ѝ. Вместо практични обувки обаче имаше практична прическа, почти момчешка. Шейн обичаше жените с дълги коси, но не

можеше да отрече, че късото подстригване на тази много ѝ отиваше и откриваше лицето ѝ.

Освен това не можеше да се каже, че е кльоцава. Може да беше, но това не личеше под черното сако и панталони, които прикриваха формите ѝ. Бяха елегантни, личеше, че са маркови.

Тя отново се усмихна, докато той пое тънката ѝ ръка в своята.

— Рийгън каза, че имате кафяви очи. Те не са.

— Така поне пише в шофьорската ми книжка. Как е тя?

— Добре. Има малко домашни проблеми и не можа да дойде лично. Насам! Дайте ми това — Шейн посегна към голямата чанта с много джобове, която тя обаче праметна през рамо.

— Не, благодаря. Вие сте един от деверите, нали?

— Да.

Той я хвана за ръка, за да я преведе през тълпата към изхода.

Здрави пръсти, помисли си Ребека. И склонност към докосване. Добре, много добре. Интересна комбинация. Но тя няма да писука от щастие, както някоя друга глупачка, заради факта, че такъв мъж я посреща и всички ѝ завиждат.

— Този, който се занимава с фермата.

— Точно. Вие не приличате много на доктор, поне на пръв поглед.

— Нима? — тя го изгледа студено. Беше се упражнявала дълго пред огледалото, докато постигне желания ефект. — А жената, на която изкарахте акъла преди малко и която сега се съвзема в най-близката тоалетна, приличаше, така ли?

— Виновни бяха обувките — обясни Шейн и се намръщи, като погледна нейните елегантни черни обувки.

— Аха, разбирам.

Докаато слизаха с ескалатора към залата за багаж, Ребека дискретно го разгледа. Трикотажна риза с разкопчана яка, избелели, поовехтели джинси, стари ботуши, големи, мазолести ръце. Гъста черна коса, скрита под измачкана шапка, небрежно нахлупена на главата. Fino загоряло лице, което спокойно можеше да бъде върху картичките, които се продаваха навсякъде.

— А вие приличате на фермер — заключи Ребека. — Колко път има до Антиетам?

Шейн се подвоуми как да приеме казаното — като комплимент или не.

— Около час. Да отидем да вземем багажа ви.

— Той ще пристигне допълнително — тя потупа чантата, която носеше на рамо. — Това е всичко, което имам в момента.

Шейн не можеше да се отърси от усещането, че е бил наблюдаван, претеглен, преценен и описан като лабораторна мишка. Доста неприятно усещане.

— Добре.

Ребека си сложи слънчеви очила, които извади от джоба на самото си. Това малко го успокои. Беше свикнал жените да го наблюдават, но не и като експонат, нарязан на парченца.

Когато стигнаха до пикапа му, тя го стрелна с очи, докато той ѝ отваряше вратата. Усмихна му се с една от най-студените си усмивки, сетне свали очилата и го погледна право в очите.

— И още нещо, Шейн.

Замълча и той се намръщи.

— Да?

— Никой не ми казва Беки.

След тези думи елегантно се настани в кабината и остави чантата си на пода.

Ребека се наслаждаваше на пътуването. Шейн караше добре. А тя не можа да потисне задоволството си, че успя да го постави на място. Мъже, които изглеждат като Шейн Макейд и излъчват такава непреодолима сексуалност и самоувереност, трудно могат да бъдат объркани.

Доста време от живота си Ребека се беше страхувала от тях. Всъщност тя се бе страхувала от всички мъже. Едва през последните месеци започна да се справя. Изработи си начин на поведение и реши, че е доста добре.

Тя остави на него да избере дали да разговарят, или не. Седеше мълчаливо в колата и се наслаждаваше на гледката. Слязоха от магистралата и поеха по вити селски пътища. Картината беше очарователна. Хълмове и къщи, пасища и горички, все още свежо зелени в края на август. По някой самотен кон или стадо крави.

Шейн пусна съвсем тихо радиото. Чуваше се само ритъма на барабаните.

Кабината бе спретната, тук-там се забелязваха златисти косми и можеше да се усети едва доловимата миризма на куче. Имаше няколко бележки, прикрепени с магнит към таблото и цяла шепа монети в пепелника. Но всичко бе подредено.

Сигурно затова така се изненада, като видя златните обеци, които се подаваха изпод рогозката на пода. Ребека се наведе и ги вдигна.

— Твои ли са?

Той я погледна и си спомни, че Франи Спайдър ги носеше последният път, когато... Е, когато излязоха заедно на разходка.

— На една приятелка — протегна ръка и когато тя остави обещите в нея, ги пусна небрежно в пепелника.

— Тя сигурно ще си ги търси — отбеляза Ребека. — Четиринадесет карата. И тъй... Вие сте четирима братя, нали?

— Да. А ти имаш ли братя или сестри?

— Не. Но само ти се занимаваш с фермата?

— Така се случи. Джаред си има своята адвокатска практика, Рейф — строителството, а Девин е шериф.

— Ти пък си селянинът — довърши тя. — И какво отглеждаш?

— Млечни крави, добитък, свине. Зърно, главно за фураж, но и някои хлебни сортове — „Сребърна кралица“ например, слама, люцерна — забеляза, че го слуша внимателно. Очите ѝ бяха големи и сериозни, затова продължи. — Имам чудесна реколта от картофи.

— Наистина? — тя потропваше с пръсти по коленете си в такт с ритъма на барабаните. — Това не е ли много работа за един човек?

— Винаги мога да разчитам на братята си. Когато е нужно. Освен това през сезона наемам помощници — студенти — той сви рамене. — Имам и няколко племенника, които ми помагат. Те са по на единадесет години. Почти успях да ги убедя, че да храниш животните е голямо забавление.

— А наистина ли е така?

— На мен ми харесва — този път я погледна. — Някога била ли си във ферма?

— Не. Аз съм градско чедо.

— Тогава ще бъдеш изненадана от Антиетам — промърмори под носа си Шейн. — Той не е град.

— Така каза и Рийгън. Но аз познавам областта от изследванията си. Тук се е разиграла една от най-важните битки по време на Гражданската война.

— По този въпрос Рейф знае повече от мен.

— Ти не се ли интересуваш от история?

— Не особено — камиончето стъпи на моста, който пресичаше река Потомак и разделяше щата Вирджиния от Мериленд. — Аз просто я знам. Не може да живееш цял живот тук и да не знаеш историята. Но съм свикнал да не й обръщам много внимание.

— А духовете?

— И на тях не им обръщам много внимание.

Усмивка засенчи очите ѝ.

— Но знаеш, че ги има. След като живееш и работиш във фермата, сигурно си ги срещал.

— Сигурно — той отново сви рамене. — Колкото искаш. Но за това по-добре говори с останалите от семейството. Те знаят повече — явно не искаше да говори, нито да мисли на тази тема. — Виж, Рийгън спомена, че идваш да правиш нещо...

— ... да изследвам и проуча паранормалната дейност — довърши Ребека и се усмихна. — Но това ми е само хоби.

— Аха. Значи най-добре ще бъде да отидеш в старата къща на Барлоу, която Рийгън и Рейф възстановиха и сега е нещо като мотел. Има гостилница, легла. Една от снахите ми се разпорежда там като управител. Пълно е с духове. Ако вярваш на тези неща.

— Мммм... Да, записала съм си. Всъщност надявам се, че ще ги постесня малко. Ще ми се да остана за известно време. А от Рийгън знам, че ти имаш голяма къща. Ще ми се да прекарам известно време и в нея също.

Предложението никак не му хареса.

— Рийгън не спомена колко смяташ да останеш.

— Зависи — тя се загледа през прозореца, докато той направи завой и пое към планините. — Зависи колко време ще ми трябва да открия това, което търся.

— Нямах ли друга работа?

— Взела съм си почивка — думата съдържаше толкова чудесни възможности, че Ребека затвори очи и ѝ се наслади. — Възнамерявам да се възползвам от нея — тя отвори очи и погледът ѝ падна върху

златните обеци в пепелника. — Не се безпокой. Няма да объркам начина ти на живот. Можеш да ме настаниш в някоя стая на тавана. И така аз ще си гледам моята работа, а ти твоята.

Шейн искаше да каже нещо, но тя издаде странен звук и се изправи рязко на седалката.

— Какво има? — разтревожено я попита той.

Ребека само поклати глава, неспособна да проговори.

Пред очите ѝ изникнаха хълмове. Зелената трева светеше като изумрудена, обкръжена от сребърни скали. В далечината високите планини хвърляха пурпурни сенки върху здрачаващото се небе. Край пътя се ширеха полета и ниви с високи златни класове, които се люлееха като море от лекия ветрец. По крайбрежната дига пасяха черно-бели крави, сякаш изписани на пощенска картичка. Нивите завършваха в далечината със стена от тъмни, високи дървета. Чуваше се ромон на невидимо поточе.

— Господи! Каква красота! — прошепна Ребека. — Изключително! Невероятно!

Но всъщност удивлението ѝ идеше от странното чувство, че е виждала всичко това, че е била тук. Живяла е някога на това място. Всичко ѝ беше до болка познато. Като сладък и едновременно горчив спомен.

— Благодаря. Това е моята земя — рече Шейн с гордост и намали скоростта. — По това време на годината къщата не се вижда. Короните на дърветата са много гъсти. Тя е зад пасището.

Ребека зърна чакълест път, който лъкатушеше и следваше извивките на гората. Сърцето ѝ биеше учестено от вълнение.

По дяволите! На всяка цена щеше да се върне тук. И щеше да стои, докато не открие отговор на всички въпроси, които вълнуваха и измъчваха душата ѝ.

Пое си дълбоко въздух и се обърна към него.

— Колко далеч е градът?

— На няколко километра — той присви очи. Беше бледа като смъртник. — Добре ли си?

— Нищо ми няма — отвърна Ребека, но отвори прозореца, за да си поеме въздух. — Всичко е наред.

ВТОРА ГЛАВА

През прозореца на магазина си Рийгън видя камиончето на Шейн, което спря до тротоара. Взе децата на ръце и излезе навън.

— Доктор Найт!

— Госпожо Макейд!

Ребека скочи от кабината и с вик на искрен възторг се спусна с разтворени ръце към приятелката си.

Къде изчезнаха хладнокръвието и резервираността ѝ, зачуди се Шейн и загледа с усмивка двете жени, които бърбеха една през друга, възклицаваха и се прегръщаха. Имаше известни резерви към тази странна птица, доктор Найт, и част от тях запази за себе си. Но без съмнение в момента тя бе съвършено искрена.

— О, как ми липсваше! Знаеш ли колко ми липсваше! — повтаряше младата жена със сълзи на очи. — Рийгън, изглеждаш великолепно! А това са твоите бебета!

Ребека остави спокойно сълзите си да текат. В присъствието на Рийгън никога не се чувстваше глупаво или непохватно. Подсмърчайки, погали Нейт по бузката, сетне докосна меката косичка на бебето.

— Не съм те виждала само няколко години. И виж колко работа си свършила! Омъжила си се и вече имаш две деца. А аз нито едното, нито другото!

Нейт вдигна ръчички към нея.

— Ти сигурно приличаш на татко си — реши Ребека, очарована, че детето ѝ подава бузката си за целувка.

— Тати! — съгласи се хлапето. — Играе тук. Топка — той забеляза чичо си и се изплъзна от ръцете ѝ. — Шейн, искам конче!

— Виж го какъв е невъзпитан! Предпочита чичо си пред дамата — рече Рийгън, но Шейн вече бе качил малкия на раменете си, а той го сграбчи за косата.

— Вие сте си лика-прилика — закани им се Рийгън. — Извинявай, че не можах да те посрещна — обърна се тя към

приятелката си.

— Имаш достатъчно сериозни причини за това — Ребека се обърна и се усмихна на Шейн. — Пък и девер ти свърши тази работа вместо теб.

— Сигурно си изморена. Да влезем в магазина. Тъкмо отварям. Шейн, ела да изпиеш чаша чай.

— Благодаря, но трябва да се връщам. Хайде, слизай, малкия! — той свали момчето на земята, преобръщайки го във въздуха, което предизвика неудържим смях.

Рийгън хвана Нейт за ръката в мига, в който стъпи на земята.

— Благодаря ти, Шейн — целуна тя девера си по бузата. — Много съм ти задължена. Смятам утре да дам вечеря в чест на Ребека. Днес ще я оставя да откъдне. Нали ще дойдеш?

— Щом е за чужда сметка! — засмя се той. — Брой ме в числото на поканените. Довиждане.

— Благодаря за всичко.

Шейн спря за секунда до камиончето си.

— Винаги на твое разположение... Беки.

Рийгън вдигна учудено вежди.

— Беки ли?

— О, просто малка шегичка — обясни Ребека, оглеждайки улицата. Забеляза, че няма коли. Къщите бяха каменни и стари, хората спокойно разговаряха пред входните врати. — Опитвам се да възприема Рийгън Бишъп като собственичка на магазин в един малък град в Америка.

— В мига, в който го видях, разбрах, че тук е моят дом — рече Рийгън. — Влизай. Кажи, какво мислиш за магазина ми?

Ребека се огледа и осъзна, че е пристъпила в един отдавна отминал свят. Елегантни мебели с меки форми. От старинните лампи струеше вълшебна светлина, порцелан и фаянс красяха полици и лавици. И навсякъде се носеше сладката миризма на подправки и бебешка пудра, което я накара да се усмихне.

— Господи! Каква прелест! — прошепна тя и се завъртя. — Как се чувстваш тук?

— Неописуемо. Нямам търпение да те запозная с Рейф.

Рийгън влезе в задната стая и остави бебето в кошчето му, а Нейт сложи да седне на високо детско столче. Той веднага се зае най-

сериозно с бисквитите.

— Ти видя Шейн, така че вече имаш представа как изглеждат братя Макейд.

— Какво, нима всички са еднакви?

— Почти! Високи, мургави и красиви. До един. Със славата на лоши момчета — тя се отдръпна малко назад и огледа приятелката си от глава до пети. — Ребека, обикновено хората казват едно и също, когато не са се виждали известно време. Но ти наистина изглеждаш великолепно!

Ребека се засмя, като прекара пръсти през късата си коса.

— Нямах нерви да се разправам с косата си, затова я подстригах преди няколко месеца в Европа. Все се опитваше да ме накараш да направя нещо с нея.

— А аз самата никога не събрах достатъчно смелост или изобретателност. Но на теб така страшно ти отива. И освен това... — изгледа я Рийгън от глава до пети.

— Костюмът ли? Европейска мода. Нека да си призная — нещо в стила ми на обличане сериозно куцаше. Един ден се разхождах по левия бряг на Сена и погледът ми спря върху някакво отражение във витрината на един магазин. Знаеш ли какво видях? Жена, която приличаше на плашило. Косата бе небрежно сресана и падаше в безпорядък по лицето, а костюмът — повече от ужасен в селско кафяво. Помислих си: „О, горкичката, да изглежда така ужасно в град като този!“ И изведнъж осъзнах, че това съм самата аз.

— Прекалено строга си към себе си.

— Нищо подобно. Наистина изглеждах кошмарно. Всичко в живота ми беше грешно. Едно клише — детето-чудо, което всъщност бе най-обикновена повлекана с ум като бръснач и отвратителни обувки. Отидох в най-близкия козметичен салон, като не си дадох никакво време за размисъл. Нещо от рода да претегля „за“ и „против“ и да реша както обикновено дали действам рационално. Просто се оставих в ръцете на козметичките и фризьорките. И кой би предположил, че най-обикновено подстригване ще доведе до подобна промяна в начина ми на мислене, в усещането ми за света и за самата себе си? Изглежда толкова просто, нали? Казах си го, когато си тръгнах с кремове и козметика за няколкостотин долара — Ребека се разсмя, като осъзна, че дори след толкова време продължава да се

опиянява от оня миг. — Тогава разбрах, че щом външният вид не е важен, значи нищо не пречи да бъде поддържан и човек да изглежда добре.

— Аз пък ще ти кажа още веднъж. Ти наистина изглеждаш великолепно — Рийгън хвана ръцете на приятелката си. — Всъщност, тъй като си щастлива от промяната, ще бъда абсолютно честна с теб и ще ти призная, че не те познах. Направо си поразителна и се радвам, че те виждам такава.

— Трябва да ти кажа същото — Ребека силно стисна пръстите на Рийгън. — Ти беше моята единствена истинска приятелка. Най-първата и единствената, която не ме възприемаше като ненормално чудовище. Дълго време исках да ти кажа какво означаваше това за мен. Какво означаваше ти за мен. Но макар че имах теб, животът ми бе доста тежък.

— Не ме карай да плача.

— Има и друго. Бях много притеснена, когато тръгнах насам. Страхувах се, че приятелството ни вече може да не е същото. Но слава Богу, страховете ми са били напразни — Ребека подсмръкна. — Имаш ли кърпичка?

Рийгън бръкна в чантата на бебето и извади хартиени салфетки. Подаде една на Ребека, а другата използва самата тя.

— Толкова съм щастлива!

— И аз!

Ребека реши, че старата каменна къща извън градчето е напълно в стила на Рийгън и Рейф Макейд. Притежаваше грубия, мъжки чар на Рейф и женствената грация на Рийгън, Всичко това съчетано по неповторим начин.

Рейф можеше да бъде разпознат като брат на Шейн от километър разстояние, и то само с едно око. Толкова голяма бе приликата помежду им. Така че тя не се изненада, когато я грабна в прегръдката си в мига, в който я видя. Вече беше разбрала, че братята Макейд обичат жените.

— Вече две седмици Рийгън те очаква с такова нетърпение. Само се суети и безпокои — каза ѝ той, докато пиеха вино в голямата всекидневна.

— Не съм се суетила.

Рейф се усмихна и посегна да хване ръката на жена си, която седеше на рамката на дивана до него.

— Ами! Излъска всичко по няколко пъти и обрас прахосмукачката всички кучешки косми — той побутна с ботуша си лежащото в краката му ловджийско куче.

— Почти всички — поправи го Рийгън.

— Поласкана съм — Ребека леко трепна, когато Нейт събори кубчетата си с трясък и ги разпиля по пода.

— Браво! — рече Рейф. — Ако не е построено правилно, трябва да се събори и да се започне отначало. Важи за всичко в живота.

— Тати! Ела да си играем.

— Цялата работа е в основите — каза Рейф стана и се присъедини към сина си на пода. Двамата започнаха да строят отново, като големите ръце на бащата се кръстосваха с малките ръчички на момчето. — Рийгън спомена, че си искала да отседнеш в мотела.

— Бих искала да остана за малко там, ако има свободни стаи, разбира се.

— Но ние те искаме тук, Ребека!

— Трогната съм. И аз искам да остана с вас. Но ще ми бъде от полза да прекарам няколко нощи там.

— В преследването на духове, а? — рече Рейф и намигна на сина си.

— Щом така го наричаш — отвърна хладно Ребека.

— Хей, не се засягай! Тук ги има в изобилие. Първата прегръдка, която получих от Рийгън бе, когато я намерих почти припаднала в коридора на старата къща. Призраците я бяха уплашили до смърт.

— Е, не беше точно така — намеси се жена му. — Помислих, че Рейф си прави някакви шегички, но щом осъзнах, че не е той, сдадох багажа.

— Разкажи ми повече — заинтригувано помоли Ребека и се облегна назад. — Какво видя?

— Нищо — Рийгън въздъхна. Синът ѝ бе достатъчно зает да строи кубчетата си и не обръщаше внимание на изговора им. Освен това той също беше Макейд. — Беше по-скоро чувство, усещане... че не съм сама. Къщата бе изоставена и празна от много години. Рейф

още не бе започнал ремонта. Но имаше звуци. Шум. Стъпки, хлопване на врати. На стълбите имаше петно. Петно, от което лъхаше студ.

— Ти почувства ли го? — гласът на Ребека бе спокоен. Тя проявяваше вече само научен интерес.

— С костите си. Беше шокиращо. По-късно Рейф ми каза, че точно на това място е бил убит млад войник от армията на Конфедерацията. В деня на битката при Антиетам.

— Двамата ефрейтори — Ребека се усмихна на учудения поглед на приятелката си. — Преди да дойда, проучих доста неща, направих разследвания, рових из легендите. Двама войника от противниковите войски се срещнали в гората на 17 септември 1862 година. Смята се, че са се загубили или дезертирали. И двамата били съвсем млади. Ранили се взаимно. Единият се добрал до къщата на Чарли Барлоу, която сега е мотелът „Макейд.“ Стопанката на дома, Абигейл, била южнячка, омъжена за янки. Приела раненото момче и се опитала да го качи по стълбите, за да го скрие и да се погрижи за него. Но мъжът ѝ ги хванал, стрелял и убил войничето тук, на стълбите.

— Абсолютно точно — потвърди Рейф. — В къщата често се усеща аромат на рози. Това е парфюмът на Абигейл.

— Наистина? Удивително! — очите на Ребека за миг станаха замечтани, сетне отново приеха сериозен вид. — Успях да открия потомци на една от прислужничките на Барлоу по онова време. Изглежда Абигейл е продължила да се грижи за момчето дори след неговата смърт. Заедно с прислужничката преровили джобовете му и намерили писма и адрес. Тя писала на родителите му и успяла да уреди тялото му да бъде върнато и погребано у дома.

— Не знаех това — прошепна Рийгън.

— Абигейл го пазела в тайна, за да избегне гнева на съпруга си. Името на момчето е Грей. Франклин Грей, ефрейтор. Не бил навършил деветнадесет години.

— Някои хора чуват изстрели. И плач. Каси, жената на Девин, едва не напусна мотела заради това. Тя може да ти разкаже повече.

— Искам утре да видя мястото. Ако е възможно. И гората. Трябва да видя и фермата също. Другият ефрейтор, чието име е неизвестно, е погребан от Макейдови. Надявам се да открия повече неща. Апаратурата ми ще пристигне утре следобед, а може би вдругиден.

— Каква апаратура? — попита изненадано Рейф.

— Сензори, камери, температурни датчици. Парапсихологията вече е призната за наука. Я ми кажете, чували ли сте за някаква телекинетична дейност, например движения на неодушевени предмети? Полтъргайт?

— Не — Рийгън сви нервно рамене. — Сигурна съм, че щяхме да разберем, ако имаше такова нещо.

— Е, длъжна съм да попитам.

— Слушай! — Рейф втренчи поглед в Ребека. — Ти винаги ли си такава...

— Сериозна? Обикновено да. Повярвай, по този въпрос съм съвсем сериозна.

— Добре — рязко тръсна глава Рийгън. — Аз пък трябва по-сериозно да се замисля за вечерята.

— Ще ти помогна.

Рийгън погледна удивено приятелката си.

— Не ми казвай, че в Европа си се научила и да готвиш.

— О, не! Все още не ме бива да сваря дори едно яйце.

— Обикновено се оправдаваше с наследствената си обремененост.

— Да, спомням си. Сега мисля, че при мен е просто фобия. Готвенето е опасна работа. Чупене на яйца, огън, рязане с нож! Ужас! Но си спомням как се подрежда маса.

— Добре тогава. Ела!

Късно през нощта Ребека се усамоти в стаята си и седна на перваза на ниския прозорец с книга в ръка и чашата чай, която Рийгън ѝ предложи преди лягане. Откъм хола се дочуваха смътни звуци — тих плач на бебе, стъпки. После настъпи тишина и Ребека си представи как Рийгън го приспива. Все още не можеше да възприеме приятелката си като майка. В колежа Рийгън бе весела, енергична, интересуваща се от всичко и от всички. Привличаше силно мъжката част, разбира се, припомни си Ребека с усмивка. Жена като Рийгън винаги привлича мъжете. Не се дължеше единствено на красотата ѝ, а и на начина ѝ на общуване с хората, което я правеше предпочитана и приятна компания както за жени, така и за мъже.

А самата Ребека, старомодна и безвкусно облечена, сериозна, затворена и мълчалива, направо падна, когато Рийгън ѝ предложи приятелството си. Бях толкова безнадеждно срамежлива, мислеше си сега тя, докато замечтано се наслаждаваше на нощта, а чашата чай топлеше ръката ѝ. И все още съм, призна си, въпреки външната самоувереност и бронята, които си сложи напоследък.

Тогава обаче нямаше никакви житейски умения и никаква защита срещу бързо променящата се среда в колежа.

С изключение на Рийгън никой не се интересуваеше от малкото, непривлекателно и необщително момиче. Рийгън, която я взе под крилото си. Това беше жест, който Ребека никога нямаше да забрави. И сега, седейки в тази хубава стая за гости, осветена от красивата нощна лампа, тя бе особено щастлива, че Рийгън е успяла да намери своето житейско щастие. Своето място в живота.

Мъж, който явно я обожава. Всеки, който погледнеше Рейф, можеше да види любовта, която изпитва към жена си. Хубав, силен, очарователен съпруг и две чудесни деца, успешен бизнес, красива къща. Да, Ребека наистина беше щастлива да види приятелката си постигнала всичко това.

Колкото до нея самата, задоволството от живота напоследък ѝ убягваше. Университетът, който преди запълваше живота ѝ и беше като дом, започна да се превръща лека-полека в затвор. А в действителност беше единственият дом, който бе имала. Защото истинския си дом никога не бе чувствала като такъв. Тя започна да го избягва. През последните месеци използваше повече шлифката и рутината си, отколкото интелекта.

Търсеше повече емоции, чувства, страст. Искаше да поема рискове, да прави грешки, да върши глупави и необмислени неща.

Може би виновни бяха сънищата. Тези странни, натрапчиви сънища, които нямаха обяснение. Фактът, че най-близката ѝ приятелка се бе установила и живееше точно тук, в Антиетам, историческо място, обвито с легенди, бе прекалено изкушаващ, за да му устои.

Това не само ѝ даваше възможността да го посети, но ѝ предлагаше шанса да се разрови по-дълбоко в хобито си, което бързо се бе превърнало в приятно занимание.

Не можеше да каже кога и как изследването на паранормалното започна да я привлича. Изглежда бе станало постепенно. Статия тук,

изследване там.

И после, разбира се, сънищата. Започнаха да я спохождат преди няколко години — кратки странни отрязъци, които приличаха на спомени. С времето ставаха все по-дълги и по-ясни.

Тогава реши да ги записва. В края на краищата, като психиатър разбираше стойността им. А като учен уважаваше силата на подсъзнателното. Постигна цялостна картина. Достигна до самата им същност, както правеше при всяко свое изследване — организирано, точно и обективно. Но обективността ѝ бе систематично побеждавана от най-обикновено любопитство.

И така, ето че бе дошла тук. Какво беше — въображение, съдба или съвпадение, което я караше да вярва, че бе дошла точно на мястото, което трябва? Привлечена ли бе от нещо? Може би някой направляваше постъпките ѝ? Или?

Щеше да види. Въпрос на време. А междувременно щеше да се наслаждава на ваканцията си. Щеше да бъде с Рийгън. Околностите бяха повече от красиви. Освен това професионалното ѝ и персонално любопитство бе задоволено. Мястото бе историческо. Щеше да се зарови в хобито си, да работи върху подозренията си и да изследва възможностите.

Сети се как сутринта постави на мястото му Шейн Макейд. Беше време, и то не кой знае колко отдавна, когато потъваше от срам, изчервяваше се и губеше дар слово или заекваше и се свиваше в черупката си в присъствието на мъж. Езикът ѝ надебеляваше и се връзваше на фльонга при перспективата да води неакадемичен или непрофесионален разговор с някой от отсрещния пол.

А ето че сега не само говори с привлекателния Шейн, но и го сряза както му се падаше. И което бе по-важното, чувстваше се чудесно затова, че го направи. Дори се шегуваше с него, а следващия път можеше да опита да пофлиртува. Защо не!

Какво можеше да ѝ се случи?

Развеселена от идеята, тя се мушна под сватбения юрган на Рийгън. Не ѝ се четеше и реши, че няма да се чувства виновна, ако не приключи деня с някакво интелектуално занимание, както обикновено. Вместо това, затвори очи и се остави на приятните усещания, които я залюляха — хладните копринени чаршафи, меката възглавница под бузата, ароматът на цветята във вазата на скрина.

Беше се научила да се наслаждава на простите неща, да се опива от звуци, аромати, цветове. Ето сега можеше да чуе вятъра зад прозореца, скърцането на дъските в старата къща, нежното докосване на завивките.

Дребни неща, усмихна се Ребека. Малките неща, за които никога нямаше време. Преди. Новата Ребека вече намираще време да им се наслаждава.

Преди да потъне в сън, тя се пресегна да изгаси лампата. В тъмнината си позволи да си помечтае какво удоволствие ще ѝ донесе следващия ден. Сигурно една разходка до гостилницата и мотела „Макейд“ Очакваше с нетърпение да види старата къща на Барлоу, да се срещне с Каси. И с нейния мъж Девин. Това бе другият брат Макейд, женен за управителката на мотела. А също и местният шериф. Сигурно щеше да ѝ бъде от полза да го познава.

При повече късмет можеше да се намери свободна стая и тя щеше да пренесе там оборудването си веднага щом то пристигнеше. Ако ли не, щеше да обиколи мотела и да събере още истории, които да прибави към файла си.

Искаше да се разходи из гората. Надяваше се някой да ѝ покаже мястото, където двамата ефрейтори се бяха срещнали и ранили смъртоносно.

Така, както Рийгън ѝ бе обяснила, можеше да се промъкне сред дърветата и да хвърли поглед към фермата на Шейн Макейд. Искаше ѝ се да види дали ще усети отново онова странно чувство, което я обзе днес, когато той зави по пътя към фермата.

Така познато, помисли си, заспивайки Ребека. Всичко ѝ бе познато. И дърветата, и скалите, и рекичката. Така невероятно и странно познато. Сякаш и преди бе живяла тук.

Е, можеше някак си да го обясни. Беше идвала и друг път в Антиетам, преди години. Спомни си как вървяха с майка ѝ и баща ѝ из полето, гледаха паметниците. Но не си спомняше да е минала по този път. Тогава седеше на задната седалка на колата на родителите си.

Не, тогава гората не ѝ се бе сторила позната. Сигурно е била много заета да събира впечатления и да ги записва, за да обърне внимание на формата и цвета на листата и да чуе звука на ромолящото поточе.

Но утре ще го направи. Утре ще направи много неща.

И Ребека потъна в сън, мислейки си за възможностите, които щеше да ѝ предложи утрешния ден...

Беше ужасно! Ужасно! Звучите на войната. Сърцето ѝ се късаше, като знаеше, че толкова много млади мъже умират. Като нейния Джони. Нейният висок, красив син, който никога повече нямаше да ѝ се усмихне. Нямаше да надникне в кухнята с молба за още бисквити. Нямаше да я целуне нежно по врата.

Звучите на войната заглъхнаха. Сара продължи да бърка яхнията, която вреше на огъня. И си напомни, че Джони бе живял до нея цели осемнадесет години. Осемнадесет чудесни години. Никой не можеше да ѝ отнеме спомените. Освен това Бог я бе дарил с още две красиви дъщери. Беше му благодарна за това.

Тревожеше се много за мъжа си. Знаеше, че страда за загиналия им син. Всеки ден. Всяка нощ. Битката, която бе приближила заплашително до къщата им, му напомняше още веднъж за това, какво е войната. И каква е цената ѝ.

Мъжът ѝ е много добър човек, помисли си Сара и избърса ръце в престилката. Нейният Джон бе силен и внимателен и любовта ѝ към него бе толкова силна, както и преди двадесет години, когато взе пръстена и името му. Тя никога не беше се съмнявала в любовта му.

През всичките тези години, сърцето ѝ всеки път подскачаше, когато той влезеше вкъщи. А желанията ѝ се разпалваха, когато се обърнеше към нея през нощта. Знаеше, че не всички жени имат този късмет.

Много се тревожеше за него. Той спря да се смее от деня, в който получи съобщението, че Джони е загинал в битката при Бул Рън. Около очите му се появиха бръчки и в тях имаше мъка. Нещо, което не бе виждала преди.

Джони тръгна да се бие за Юга. Идеалист, буйна глава, смелчага. Баща му бе толкова горд с него!

В техния щат Мериленд, който бе граничен, имаше симпатизанти както на Юга, така и на Севера, Много семейства се разделиха на две, когато трябваше да определят симпатиите си и на чия страна са. Сред Макейдови нямаше различия. Джони направи своя избор с одобрението на баща си. И този избор го уби.

Това бе нещото, което най-много я плашеше. Че Джон обвинява, освен янките, себе си. Че никога няма да прости нито на себе си, нито на тях, и никога вече няма да живее в мир.

Знаеше, че ако не бяха тя и момичетата, той щеше също да отиде да се бие. Страхуваше се, че чувства необходимост да грабне пушката и да убива. Това бе единственото нещо в съвместния им живот, което не бяха обсъждали.

Сара изправи гръб, като разтри с дланта си основата на гръбнака, където пулсираше тъпа болка. Чу дъщерите си да говорят, докато белеха картофи и моркови за яхнията. Знаеше, че го правят, за да се разсейват и да не обръщат внимание на канонадата и оръдейните изстрели, които долитаха отвън. Тази сутрин загубиха половината от житната нива. Битката се бе пренесла върху нея. Слава Богу, че войските промениха посоката и не бяха принудени да слизат в мазето заедно с момичетата. Нямаше да понесе загубата на още един любим човек.

Когато мъжът ѝ влезе, Сара му сипа кафе. На лицето му бе изписана такава умора, че тя остави чашата и го прегърна. Миришеше на сено и на животни, и на нещо сладко. Ръцете му бяха силни.

— Размина ни се, Сара — той докосна с устни бузата ѝ. — Не се страхувай.

— Не се страхувам — усмихна му се тя, когато той вдигна посивелите си вежда. — Само малко.

Той прекара пръст под очите ѝ, където съвсем ясно тъмнееха сенки.

— Повече от малко. Проклетата война! Проклети янки! Кой им дава право да идват в земята ми и да убиват? Копелета мръсни! — той седна и отпи от кафето си.

Сара погледна момичетата, които веднага напуснаха стаята.

— Вече си отиват — продума тя. — Стрелбата става все по-далечна. Няма да продължи дълго.

Джон знаеше, че не говори конкретно за тази битка, а за войната и кимна. Очите му отново бяха пълни с мъка.

— Ще продължи толкова, колкото те искат. Дотогава, докато има синове да умират. Ще проверя нещо — той остави кафето. — Не искам ти и момичетата да излизате навън.

— Джон! — Сара посегна и хвана ръката му. Какво можеше да му каже? Че не бива да обвинява никого? Напротив, трябваше да обвиняват онези, които започнаха войната. Но те бяха безименни и нямаха лица. Тя вдигна ръката му и я сложи на лицето си. — Обичам те.

— Сара — за миг очите му се изпълниха с любов. Към нея. — Хубавата ми Сара — устните му докоснаха нейните. След това Джон излезе.

В съня си Ребека се размърда, обърна се и промърмори нещо неразбрано.

Джон излезе от къщата. Знаеше, че не може нищо да направи.

В далечината зрелият ечемик бе потъмнял. Знаеше, че по земята има кръв. Но не го интересуваше дали мъжете, които бяха умрели там, щяха да бъдат погребани.

Това бе неговата земя, по дяволите! Когато започне да оре напролет, щеше да бъде преследван от кръв и смърт на всяка крачка, докато обръща земята.

Джон бръкна в джоба си и извади миниатюрата на сина си, с която не се разделяше. Не заплака. Очите му бяха сухи. Погледът — твърд, докато гледаше земята. Тя бе негова. И без нея той би бил нищо. Без Сара би бил загубен. Без дъщерите си би бил мъртъв.

Но сега нямаше друг избор. Трябваше да живее без жени.

Джон стоеше с намръщено лице и ръце в джобовете и гледаше своята земя. Когато дочу стона, свъси вежди. Беше проверил и прибрал добитъка. Да не би да бе пропуснал теленцето? Или някое от кучетата се бе измъкнало от обора, където ги бе затворил, за да не ги убие заблуден куршум?

Тръгна по посока на звука, страхувайки се, че ще намери ранено някое животно. Откакто се помнеше, беше фермер, но все още не можеше да се отърве от вината и мъката, които изпитваше, когато трябваше да убие животно, за да не се мъчи.

Но този път не беше животно. Беше човек. Един прост войник със синя униформа, който лежеше по корем на земята, на неговата земя, и кръвта му изтичаше. За миг изпита задоволство. Пукни, проклетнико! Умри тук така, както моето момче е умряло на нечия чужда земя. Може да си един от онези, които са го убили.

Без жал, той побутна войника с ботуша си, за да го обърне по гръб. Синята униформа на армията на Севера бе прогизнала от кръв. Джон се почувства щастлив от гледката.

Сетне видя лицето. Не беше мъж. Беше момче. Гладките му като на момиче бузи бяха посивели от болката, която преливаше от очите му. Момчето го погледна.

— Татко! Татко, аз се върнах у дома.

— Не съм твоят баща, момче.

Очите се затвориха.

— Помогнете ми! Моля ви! Умирам!

В съня си Ребека сграбчи чаршафа с ръка и го задържа. Стонът ѝ се превърна в ридание.

ТРЕТА ГЛАВА

Това бе един от най-вълнуващите моменти в живота на Ребека — да стои и вдишва опияняващия въздух. Над главата ѝ, докъдето ѝ стигат очите, се простираше синьо небе. Пред нея се издигаше големият каменен дом. Можеше да почувства аромата на късните рози.

Бе слушала лекции по архитектура и бе разглеждала забележителните готически катедрали във Франция, романтичните селца в Италия и величествените антични руини в Гърция.

Но тази триетажна каменна постройка от местен камък и дърво, с елегантните си комини и проблясващи стъкла на прозорците, докосна дълбоко душата ѝ. Подобно бе преживяването ѝ при първата ѝ среща с Нотр Дам в Париж.

Освен това тази къща беше обитавана.

Искаше ѝ се да може да почувства душата ѝ, да отвори сърцето и разума си за сенките и шепота на неспокойния дух. Тя вярваше. Посвещаването ѝ на науката я бе научило, че в света има много необикновени неща. И като учен, щом чуеше за някакъв необясним феномен, веднага искаше да знае защо, как, къде, какво. Кой е видял, кой е чул, кой е почувствал. И дали тя самата може да чуе, види и почувства същото.

Ето и сега със старата къща на Барлоу, превърната в мотел „Макейд“. Ако не беше чула историите и ако не вярваше безрезервно на Рийгън, Ребека просто щеше да вижда само една красива къща с прекрасни балкони и очарователна градина. Щеше може би да се чуди как ли е обзаведена и какъв изглед се открива от прозорците ѝ. Може би щеше да се замисли кой ли е живял тук, какви ли са били обитателите ѝ и каква ли е била съдбата им.

Но това вече го знаеше. Беше прекарала доста време в търсене на истинските собственици и техните наследници.

И ето че сега беше тук и вървеше към приканващата входна порта с Рийгън. Сърцето ѝ биеше като барабан в гърдите, готово да се пръсне от вълнение.

— Много е красива, Рийгън!

— Трябваше да я видиш преди — Рийгън обгърна с поглед, изпълнен с гордост, къщата. — Едно нещастно място с продънен покрив, счупени прозорци и изметнати от пантите врати. А вътре... — тя поклати глава. — Трябва да ти призная, че Рейф има истински талант да вижда в бъдещето. Представя си го и после го прави.

— Едва ли е направил всичко сам.

— Не, разбира се. И аз му помагах малко — Рийгън отвори вратата. — Сама ще видиш.

Малко му била помагала, помисли си Ребека. Дървените дъски на пода блестяха като златни на слънчевата светлина, стените бяха покрити с копринени тапети. Антикварни предмети, крехки и прекрасни, бяха разположени в идеална хармония с обстановката и изглеждаха точно на мястото си.

Ребека се упъти към салона, в който имаше овално канапе и камина. На облицованата с бор полица стояха две еднакви вази, в които се кипреха букети от люляк. До тях стояха няколко стари фотографии в сребърни рамки.

— Всеки миг очаквам да чуя шумоленето на кринолин — прошепна Ребека.

— Това бе идеята ни. Цялата мебелировка, дори цветовете, са от времето на Гражданската война. Дори баните и кухнята са обзаведени с мебели от онова време, макар че ги модернизирахме за повече удобство.

— Сигурно здравата сте се поизпотили.

— Така е. Но всъщност не мога да кажа, че беше точно работа. По същия начин се чувства човек при първия взрив на любовта, предполагам.

— Взрив! — усмихна се Ребека и се обърна. — Звучи страховито и... отчаяно.

— Така си е. Има много малко спокойствие преди или след бурята, когато си имаш работа с Макейд.

— Но на теб явно ти харесва. Явно да. Кой би си помислил? За да ти кажа истината, винаги съм си представяла, че ще се ожениш за някой амбициозен мъж, който играе скуош, за да поддържа формата си. Радвам се, че съм грешала.

— И аз — сърдечно отговори Рийгън и поклати глава. — Скуош, значи?

— Или поло. Или някой и друг сет тенис — Ребека се разсмя. — Е, Рийгън, ти винаги беше толкова... спретната, подредена и шик — тя направи красноречив жест, с който посочи идеалния и остър като бръснач ръб на тъмносините панталони и двуредия елегантен блейзър, които носеше приятелката ѝ. — И все още си.

— Сигурна съм, че ме ласкаеш — рече Рийгън.

— Абсолютно. Обикновено си мислех, че ако можех да се облека с твоите дрехи и да срещна косата си по начина, по който го правеше ти, нямаше да се чувствам като недодялана повлекана.

— Не беше недодялана повлекана. Стори ми се, че чух гласове.

Ребека погледна към стълбите и видя дребна, слабичка блондинка с бебе, което висеше в „кенгуруто“ на гърдите ѝ. Първото впечатление бе излъчването на спокойствие и сигурност. Може би заради ръцете на жената. Едната лежеше върху полираното перило, а другата държеше бебето за дупенцето.

— Чудех се дали си горе — пристъпи към тях Рийгън и се наведе над спящото бебе. — Каси, трябва да му смениш памперса.

— Вече го направих. Но Али днес е неспокойна. Това сигурно е твоята приятелка?

— Да, Ребека Найт. Детето-чудо — рече Рийгън с апломб, който накара Ребека да се усмихне. — Касандра Макейд, незаменимият управител на мотел „Макейд“.

— Радвам се да се запознаем — Каси ѝ подаде ръка.

— Очаквах идването си тук с нетърпение. Трябва да е много трудно да управлявате толкова много неща.

— Понякога. Сигурно искате да разгледате всичко.

— Умирам от нетърпение.

— Имам да довърша някои неща горе. Обадете ми се, ако имате нужда от нещо. В кухнята ще намерите кафе и сладкиши.

Рийгън се разсмя и погали тъмната косичка на бебето.

— Почини малко, Каси. Ела с нас. Ребека иска да ѝ разкажеш историите.

— Ами... — Каси погледна към горния етаж, явно притеснена за неоправените легла.

— Ще ви бъда искрено благодарна — добави и Ребека. — Рийгън ми каза, че сте имала някои преживявания, много ме заинтересуваха. Наистина ли сте видели духове?

— Аз... — започна нерешително Каси и почервения. Това бяха неща, които не споделяше с всеки срещнат. Не само защото бе странно. Тя го чувстваше като нещо интимно.

— Надявам се да документирам и запиша епизодите, докато съм тук — окуражи я Ребека.

— Да, Рийгън ми спомена — Каси пое дълбоко дъх. — Видях мъжа, когото Абигейл Барлоу е обичала. Той говори с мен.

Супер! Удивително, мислеше си Ребека, докато обикаляше къщата, а Каси разказваше с тихия си спокоен глас историята. За разбити сърца и убийство, за загубена любов и пропилян живот. Усети, че настръхва при описанието на духовете. Но не се почувства свързана. Само интерес, смразяващо кръвта учудване и никакво чувство за близост. А се надяваше точно на това.

Можеше да си признае малко по-късно, когато се упъти към гората, че се надяваше на лично усещане. Искаше да ѝ се случи и на нея онова, което разказваха другите. Да види или поне да почувства необяснимо събитие.

Интересът ѝ към паранормалното през последните години нарасна, а заедно с него и разочарованието, че все още не бе влязла в контакт. Освен в сънищата, за които знаеше, че са продукт на подсъзнанието, изпълнени са със символика и са нещо така просто като мисленето, тя не беше имала контакт с отвъдното.

Въпреки че къщата бе безспорно очарователна и носеше в себе си ехото на отминалите дни, Ребека виждаше в нея само красотата. Това, което я населяваше, не ѝ говореше.

Все още се надяваше. Апаратурата ѝ щеше да пристигне към края на деня, а Каси я увери, че ще ѝ даде стая, макар и само за няколко дни. Поради честването на годишника от битката, разиграла се на това място мотелът бе пълен. Всичко бе резервирано за седмици напред.

Но тя все още имаше малко време. Когато навлезе в гората, Ребека почувства хлад, но причината бяха дебелите сенки. Знаеше, че тук двете момчета са се срещнали, стреляли са и са се ранили взаимно.

Много хора бяха усещали присъствието им, чували изстрелите, виковете на изненада и болка. Тя обаче бе все още глуха за това.

До слуха ѝ стигаха само песента на птиците, хрупането на катеричките сред листака, жуженето на насекомите. Денят бе съвсем спокоен и тих. Дори листата не шумоляха. Бяха все още яркозелени, без никакъв намек за идещата есен.

Следвайки напътствията на Каси, Ребека намери каменната площадка, където съдбата бе срещнала двамата ефрейтори. Седна на един камък и започна да пише в бележника си това, което смяташе по-късно да въведе в компютъра.

„Владее ме само едно неясно и може би измислено от самата мен усещане за нещо вече видяно. Няма и следа от разтърсващото чувство, което ме обзе, когато зърнах покрива на Макейдовата ферма откъм пътя. Чудесно е да се срещна отново с Рийгън, да се убедя със собствените си очи в щастието и семейството ѝ. Мисля, че има нещо вярно в твърдението, че всеки човек има своя свършен партньор. Трябва само да го намери. Рийгън очевидно е намерила своя в лицето на Рейф Макейд. У него прозира сила, самоувереност, арогантност, скрита енергия. Неща, които сигурно силно въздействат върху жените. Така поне мисля. Това, което ги уравновесява, или може би засилва, е преданата му любов към децата и жена му, които не могат да останат скрити. Те са създали добро семейство и мотелът, който са направили, е плод на взаимните им усилия. Местоположението и историческите обстоятелства допринасят много за успеха, разбира се. Без съмнение изборът им на управител също е бил подсказан.

Мисля, че Каси Макейд е компетентна, организирана и делова, но не затворена. Тя е... Как да кажа, излъчва миловидност. Въпреки че вече е голяма жена, с три деца, отговорна работа и, както ми разказа Рийгън, нещастно минало. Може би думата сладка е по-точна. Във всеки случай много ми допадат непосредствеността ѝ и се

чувствам особено приятно и неангажиращо с нея. Това не е нещо, което обикновено чувствам към хората.

Искам да се запозная със съпруга ѝ — Девин Макейд, който е и шерифът на Антиетам. Ще ми бъде интересно да видя доколко прилича на братята си не само физически, но и по онова объркано и в същото време особено силно изразено чувство за индивидуалност, което всеки от тях притежава.

Шейн Макейд има индивидуалност, която не може да бъде забравена. И арогантност, разбира се, може би малко по-нюансирана от тази на по-големия му брат Рейф. Мисля, че Шейн е този от братята, който има най-голям успех сред жените. Не само поради безспорно зашеметяващия си външен вид, но и заради огромното количество чаровност, която излъчва. А също така и досадната сексуалност, която не мога да не спомена. Той земен човек ли е? Чудя се. И ако е така, дали това не се дължи на професията, която си е избрал?

Струва ми се, че съм привлечена от него по начин, по който никога не съм предполагала. Все пак не е неприятно усещане, а нещо, за което вярвам, че ще бъде по-умно, ако запазя в тайна. Не мисля, че мъж като Шейн се нуждае от аванси.“

Ребека спря, намръщи се и тръсна глава. Бележките ѝ бяха всичко друго, но не и научни. И освен това приличаха повече на личен дневник за едно приключение.

„Във всеки случай, не почувствах нищо необикновено по време на обиколката си из мотела «Макейд». Каси и Рийгън ми показаха сватбения апартамент, който някога е бил стаята на Абигейл Барлоу. Стаята, където е живяла в пълно уединение през последните години от живота си. Там, където е умряла, по мнението на Каси, от собствената си ръка. Минах през стаята на господаря, Чарли Барлоу, сетне през детската

стая, които сега са очарователна спалня и всекидневна. Разгледах библиотеката, където Рийгън и Каси са имали най-силните си преживявания и контакти с паранормалното. Не се съмнявам в думите им, само им завиждам за възможността да осъществят този контакт.

Явно въпреки усилията ми, си оставам с корени, дълбоко впити в рационалното. Ето тук, сред дърветата, където са скрити векове памет, усещам само хладната тишина, виждам само дървета и скали. Може би техниката ще ми помогне. Ще видя, когато пристигне. Междувременно искам да разгледам фермата на Шейн Макейд. Не съм сигурна, че ще ми се зарадва. Впечатлението ми за него е, че е затворен и с предубеждение към паранормалното, докато аз съм точно обратното. Но добре дошла или не, ще мина през гората, както ме инструктира Каси. Ако не друго, поне ще ми бъде интересно да видя една истинска ферма отвътре и отвън.

И освен това няма да е лошо да зърна още веднъж фермера. Той е много хубав.“

Усмивайки се, Ребека прибра бележника в чантата си. Помисли си, че Шейн сигурно ще се развесели, ако узнае, че го е определила като хубав. Той вероятно бе свикнал на суперлативи.

Зърна фермата от височината на едно жълто поле, което ухаеше силно на тор. Не й беше неприятно, напротив миризмата бе възбуждаща. Само дето трябваше да внимава къде върви.

Пейзажът беше пасторален — синьо небе, пухести бели облачета, стари превити върби, грациозно сведени край стръмните брегове на реката. Поне така си мислеше, че там има река, тъй като дочу шума на течаща вода. Видя ниви с жито, изправило се срещу небето като армия копиеносци. Цветът му бе почти златен. После видя голям обор, с онези странни прозорци, които приличаха на очи, и бледосиня кула, за която реши, че е силос.

После още силози, навеси, заслони, дъсчени постройки. Крави със смешни ухилени физиономии, пасящи из зелените морави с разхвърляни сиви скали сред тях.

Отдалеч изглеждаше като пощенска картичка. Такова спокойствие и пасторална тишина, такава селска идилия — направо бе нереално. Измислено. Извън времето. И къщата в средата на всичко това.

Сърцето ѝ лудо биеше. Спря и се опита да се успокои, докато я наблюдаваше.

Беше каменна, вероятно от същия материал, от който бе направен и мотелът. Но в тази сграда камъните изглеждаха по-елегантни, по-прости, по-топли. Прозорците бяха квадратни и еднакви и на двата етажа, а широката веранда бе от старо, потъмняло от времето дърво. Зачуди се дали има предна веранда, и реши, че сигурно има. Може би на нея имаше два люлеещи се стола. Сигурно имаше и навес, за да прави сянка и да пази от дъжд, на който човек да седи и да наблюдава как облаците минават над главата му.

Дочу лай на кучета, но поради силното си вълнение едва го осъзна. Гледаше комините, сивите кепенци, за които бе сигурна, че се използват, а не са само декоративни. Дори можеше да си представи как ги отваря или затваря заради нощния хлад, как разпалва огъня в камината и го разбърква с ръжена, така че да има въглени до сутринта.

За миг къщата ѝ стана толкова близка, толкова позната със своите контури и цветове, изписана на фона на небето, сякаш беше снимка.

След това премига и си даде сметка, че въздъхна след дългия момент на съзерцание.

Да, точно това беше. Една снимка. Рийгън ѝ я беше описала в детайли. Беше ѝ разказала най-подробно всичко и затова си бе създавала образ, който ѝ се струваше като спомен. Памет за нещо вече видяно, нещо, което ѝ е познато. Така естествено познато.

Ребека се засмя и продължи да върви. Поколеба се само когато две големи жълти кучета скочиха насреща ѝ. Рийгън ѝ бе споменала, че Шейн има кучета, родителите на собственото им ловджийско куче. Ребека не обичаше кучета и по принцип ги избягваше. Но тези явно нямаха намерение да стоят надалеч. Обикаляха я, лаеха с изплезени езици и размахваха опашки.

— Добри кучета — е, поне се надяваше, че са такива. Леко подаде ръка към муцуните им. Животните облизаха пръстите ѝ, вместо да я заръфат, и тя се успокои. — О, добри кучета — повтори пак по-

спокойно тя и се наведе да погали всяка една от жълтите глави. — Хубавите ми големи кучета. Фред и Етел, нали така се казвате?

В потвърждение на думите ѝ те размахаха опашки, изляяха и затичаха към къщата. Приемайки това за покана. Ребека ги последва.

А, прасета, помисли си, като спря пред свинарника, за да ги разгледа. Не бяха толкова мръсни, колкото си бе представяла, че трябва да бъдат. Но определено бяха по големи, отколкото бе мислела. Когато загрухтяха и се заблъскаха в оградата, пред която стоеше, тя се усмихна. Протегна ръка, за да докосне гърба на най-близкото, но един глас я спря.

— Внимавай, хапят.

Издърпа ръката си като ужилена. На две крачки зад нея стоеше Шейн и държеше голям френски ключ.

Главата ѝ се изпразни. Не от страх, макар че той изглеждаше доста страшен. Заради страхотното сексуално усещане, което я обзе. Но което щеше да осъзнае много по-късно.

Ръцете му миришеха на масло. Бяха мускулести и покрити с капчици пот. Ръцете му, помисли си тя, бяха най-цинично голи. Привлекателни. Неустойими. Той бе облечен с някаква тясна и доста мръсна фланелка, която някога може би е била бяла. Сега беше раздърпана и натикана небрежно в старите джинси, които отгоре на всички бяха скъсани на коленете. На челото си бе завързал синя кърпа, над която се къдреше невероятната му черна коса.

И отгоре на всичко се усмихваше. Една усмивка, за която Ребека бе сигурна, че отразява цялото му осъзнаване за въздействието, което имаше върху жените.

— Хапят — повтори тя, съпротивлявайки се срещу еротичните облаци, които я обгръщаха като мъгла.

— Точно така, сладурче — Шейн натика ключа в задния джоб на джинсите си и приближи. Изглежда много хубава, помисли си той, с този широк костюм и златни очи, греещи по-силно от слънцето. — Много са лакоми. Ако нямаш храна в ръката си, за да им дадеш, ще те хапят за пръстите — той взе ръката ѝ и я разгледа. — Имаш хубави пръсти. Дълги и тънки.

— А твоите са мръсни — изненада се сама Ребека, когато думите излязоха от устата ѝ.

— Работя.

— Виждам — успя да докара нещо като усмивка на устните си, докато издърпваше ръка. — Не искам да ти преча.

— Няма нищо — той отпъди кучетата, които веднага се завъртяха около тях в търсене на компания. — Покривът има нужда от малко ремонт.

— Ти наричаш тази кочина покрив?

— Нищо не разбираш, гражданинко! — Шейн почервеня целият. — Ходи ли в мотела?

— Да. Видях се с Каси. Тя ми показва къщата. Искаше да ме върне обратно с Рийгън. Но тъй като вече бях тук... — тя се обърна и показа с ръка свинарника. — Досега не бях виждала живи прасета. Чудя се какво е усещането като ги докосне човек.

— Най-добри са, когато са на масата, в чиния — той се усмихна. — Бодливи са. Като четка. И не са много любвеобилни.

— О! — искаше да опита да ги докосне, но се страхуваше за пръстите си. Затова се обърна и огледа фермата. — Тук има много празно място. Защо не си посадил нищо?

— Защото земята се нуждае от почивка за един или два сезона — той също огледа празното поле в близост до гората. — Сигурен съм, че не искаш да ти изнасям лекция за периодичността на засяване на културите, нали?

— Може би искам — Ребека се усмихна. — Но не точно сега.

— Така — той сложи ръка върху оградата.

Хм, това си е чист флирт, помисли си Ребека и си каза, че всъщност е над тези неща.

— И какво по-точно искаш? — попита той.

— Да разгледам. Ако не ти се пречкам в краката — инстинктът я накара да се отдръпне, но не откъсна очи от неговите.

— Хубавите жени никога не ми се пречат — той свали кърпата от челото си и избърса ръце, сетне я пхна в джоба си.

— Ела.

Преди да успее да помисли или да се противопостави, я хвана за ръка. Неговата бе силна, корава, с много грапавини и мазоли. Заобиколиха навеса и тя видя голяма, доста грозна на вид машина с големи зъбци.

— Това е гребло — рече Шейн.

— Какво правиш с него?

— Поправям го.

Поведе я към хамбара. Повечето граждани, както знаеше, искаха да видят какво е това хамбар. Но когато минаха покрай кокошарника, тя спря.

— Ти отглеждаш и пилета? За яйца ли?

— И за яйца. Също и за ядене.

Лицето ѝ леко посивя.

— Ядеш собствените си пилета?

— Сладурче, така поне знам какво ям. Защо трябва да ги купувам от пазара?

Ребека издаде някакъв неразбираем звук и погледна отново към свинарника. Понеже безпогрешно разбра какво си мисли, Шейн се усмихна.

— Ще останеш ли за вечеря?

— Не, благодаря.

Но той не можеше да се възпре.

— Присъствала ли си някога на свинско погребение? Страхотно преживяване. Истинско събитие. Обикновено правим по едно на година, като го съчетаваме със събирането на помощи за пожарната. Свинско погребение и ядене на сладкиши на корем.

Ребека притисна с ръка корема си.

— Как можете!

— Като опиташ наденичките, тогава ще те питам!

— Мисля си дали да не стана вегетарианка — бързо отвърна тя и дръпна ръката си.

— Изглеждаш така, сякаш пресмяташ всяко кукуригане и кудкудякане, за да правиш статистика на американската ферма.

— Може и тъй да е — Ребека заслони очи с ръка, за да може да вижда лицето му. Той наистина бе изключителен мъжки екземпляр. — Интересуват ме всички подробности. Така пиша статиите си. Колкото повече детайли, толкова по-добра става. Една добра статия е равна на действителността.

— Аз пък си мисля, че педантичен човек, който събира подробности, записва и уточнява обстоятелствата, не може да бъде на „ти“ с духовете.

— Ако учените не се интересуваха от обяснение на необяснимото, все още щеше да обработваш земята с рало и каменна

брадва и да правиш жертвоприношения на Бога на слънцето.

С тези думи Ребека влезе в обора. Ясли и бетонен под, който бе под наклон. Слама, пращинки във въздуха, които дразнеха носа ѝ. Светлината бе мътна, а миризмата на животни — силна. Тя отиде до една ясла и бързо се отдръпна, защото пред носа ѝ се показва огромна биволска глава.

— Има инфекция — обади се Шейн и потисна смеха си. — Трябваше да я отделя от останалите.

Сърцето ѝ бавно слезе на мястото си.

— Господи, колко е голяма!

— Всъщност, тя все още е малка. Можеш да я погалиш. Тук, по главата — той взе ръката ѝ и я сложи върху главата на кравата.

Трябваше да се замисли, преди да реши чие докосване я развълнува повече.

— Ще се оправи ли?

— Да, вече е на път.

— Сам ли се грижиш за добитъка? Не ползваш ли услугите на ветеринар?

— Да, но не за всяка дреболия — харесваше му да чувства ръката ѝ в своята. Отначало бе стегната, после се отпусна. Пръстите ѝ се свиха, а сетне погалиха нежно главата на кравата. — Ти нали не тичаш при доктора всеки път, когато ти протече носа или кихнеш?

— Не — тя се усмихна и се обърна към него. — Но не мога да си представя, че в аптеката продават антибиотици и за крави.

— В храната и смеските има всичко, което е необходимо — само че в момента изобщо не го интересуваше здравето на кравата, а начина, по който Ребека го гледаше. Особено, хладно, обективно. Беше едно предизвикателство, на което не можеше да устои. Той плъзна поглед върху устните ѝ. — И какво правиш с всичките си научни степени, за които спомена Рийгън?

— Колекционирам ги — тя едва успя да запази гласа си спокоен под погледа му. — И ги използвам като трамплини към следващата степен.

— Защо?

— Защото знанието е сила — казвайки това, осъзна, че той ѝ действа със сексуалното си привличане и успя да събере сили да се отдръпне. — Знаеш ли, интересувам се и от самата ферма. Когато имам

време, надявам се, че ще ми покажеш повече от нея. Но сега искам да видя къщата и кухнята, където е умрял младия войник.

— Избърсахме кръвта много отдавна.

— Приятно ми е да го чуя — Ребека наклони глава. — Има ли някакъв проблем?

Ами да, и то не един. И първият бе, че тя се отнасяше с него като с досадна муха, летяща наоколо.

— Рийгън ме помоли да ти сътруднича. Затова ще го направя, но само заради нея. Не ми допада идеята да се мотаеш из дома ми и да ловиш духове.

— Едва ли се страхуваш от това, което мога да открия.

— Не се страхувам от нищо — с думите си бе докоснала оголен нерв. — Просто казах, че не ми харесва.

— Защо не влезем? Можеш да ми предложиш нещо разхладително и да обсъдим нещата. Да видим дали няма да постигнем някакъв компромис.

Трудно можеше да спори при подобен аргумент. Той хвана ръката ѝ. Повече по навик, отколкото защото искаше да флиртува, обаче реши да продължи с флирта. Тази жена миришеше особено хубаво!

Въпреки че беше смахната учена глава.

Не беше целувал никога в живота си учена жена, подсмихна се той в себе си. Ако не се смята Бес Трулейн, медицинската сестра. Имаше чувството, че тази саркастична хладна уста ще бъде много приятна на вкус.

— Имам чай с лед — предложи Шейн.

— Чудесно — Ребека влезе и се огледа. Имаше нещо. Беше сигурна, че чувства нещо. Някакво усещане, което отчасти бе притъпено от невероятната аура на този привлекателен екземпляр от мъжки род. Шейн излъчва такива вълни, че затъмняват нещата, помисли си Ребека. А също и мозъка.

Но имаше нещо сред изтърканите тухли, блестящите лавици и старите, излъскани до блясък медни съдове. Кухнята беше голяма. Уютна, със старинен бюфет и витрини, излагащи на показ чинии и чаши. Точно така си бе представляла фамилната кухня — обширна, просторна, с голяма дървена маса и здрави столове с тръстикови

седалки. Сутрешният вестник все още лежеше на масата, където е бил оставен след прочитането му по време на първото утринно кафе.

На прозореца бяха наредени саксийки със зелени стръкчета. Подуши въздуха и позна миризмата. Розмарин, босилек, ким. Един мъж, който отглежда подправки билки в кухнята си. Щеше да се разсмее, но се опита да отклони мисълта си от него и да се съсредоточи върху това, което кухнята носеше като емоционален заряд.

Шейн остави две чаши чай, който имаше цвят на старо шато. Погледна я внимателно и забеляза, че очите ѝ са напрегнати като на кошута. Раменете ѝ под огромното сако също бяха напрегнати.

Малко се ядоса, че разглежда така нагло вещите му и може би вижда нещо, което той не може.

— Ти какво, не си ли виждала досега кухня?

Ребека се обърна към него и по лицето ѝ премина хладна усмивка. Искаше ѝ се да остане сама. Само няколко минути и може би щеше да преодолее бариерата.

— Може да ти прозвучи тенденциозно, но не очаквах да видя такъв ред и организация в кухнята на един мъж, при това ерген. Знаеш ли, жизнерадостните ергени, които живеят сами, се развличат с леки жени, зарове и покер. Така поне си представях.

Този път той вдигна учудено вежди.

— Обикновено разделям забавленията си. Не ги консумирам едновременно — подаде ѝ чашата чай. — Майка ми бе истинска маниачка на тема чистота. Особено в кухнята. Човек се храни тук, готви. Все едно да не си сигурен дали млекарското помещение е хигиенизирано.

— Млекарско помещение ли? Ще ми бъде интересно да го разгледам.

— Ела към шест часа сутринта и ще го видиш дори в действие. Защо не си свалиш сакото? Тук е доста топло — всъщност искаше да види какво се крие под него.

— Много добре се чувствам — тя се запъти към прозореца с изглед към задния двор. — Красива гледка, но всъщност от всички прозорци, от които погледнах, откак съм тук, се открива красива гледка. Ти свикнал ли си с това?

— Не — той прекара пръст по задната част на врата ѝ и тя застина. — Имаш много хубава коса. Или поне това, което е останало от нея. Но така подстригана открива врата ти, а той също е много хубав. Дълъг, бял и нежен.

Ребека си каза наум първата колона от периодичната таблица на елементите, за да се успокои, преди да се обърне към него. Смятайки, че онова, което смята да направи, ще бъде по-скоро отбрана, а не предизвикателство, тя вдигна вежди и изви устни в усмивка.

— Ти какво, да не ме сваляш?

Дявол го взел! Щеше му се да изтръгне това, което правеше гласът ѝ толкова студен и самодоволен.

— А ти?

— Просто съм любознателен — Шейн остави чашата на близкия рафт, сетне взе нейната и я сложи до своята. С плавно, добре отработено движение я заклеци между ръцете си.

— Ние, учените, обикновено сме любознателни.

Сега можеше да я вдъхне цялата. Ухаеше на сапун и на цитрусови плодове.

— Какво ще кажеш за един експеримент?

Ребека реши да не издава колко е объркана. Да не заеква нито да се изчервява, а да му покаже, че може да контролира положението.

— От какъв род?

— Ами например от този...

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Той обви кръста ѝ с длани. Имаше удивително тънък кръст. Сетне ги плъзна нагоре по гръдния кош и по гърба. Тръпката на възбуда, която го обзе, не го изненада. И преди му се беше случвало. Почти с всички жени. Но не очакваше, че ще го разтърси с такава сила. Не и с тази. Беше му особено приятно да се остави на вълните ѝ.

Ребека не реагира. Нито един мускул не трепна в нея. Притисна тялото си към нейното, докато не почувства всички извивки по него.

Неочаквано му се прииска да я целуне. Да вдъхне аромата и вкуса на устните ѝ. Не просто защото беше жена и затова я желаше. А защото беше точно тази жена. Желаше точно нейните устни. Тези твърди и неодобряващи го устни.

Искаше да ги накара да одобряват това, което правеше.

Но в мига, в който се наведе към тях, тя вдигна рязко брадичка и измени ъгъла.

— Експеримент, значи? И каква е твоята хипотеза?

— Какво?

— Хипотезата, казах — повтори тя, доволна, че е успяла да го изненада. Имаше достатъчно време да подготви. — Теорията ти за резултата от експеримента.

— Теорията ли? — той закова очи върху устните. Бяха наистина много привлекателни, ако човек се вгледаше в тях. — Какво ще кажеш за взаимно удоволствие. Достатъчно ли е, а, докторе?

— Може би — трябваше да внимава да не се поддаде. Това можеше да я обърка и да провали опита ѝ да остане спокойна и безучастна. — Че защо не. Искаш да ме целунеш? Давай тогава.

— Това и ще направя.

Очакваше безумна целувка. Но той само леко докосна устните ѝ, като нежен полъх на вятър, и ухапа със зъби брадичката ѝ. Имаше малка и много добре оформена брадичка.

После отново се върна на устните. Като шепот. Обичаше да удължава удоволствието си, както за себе си, така и за партньорката си.

Изви леко долната ѝ устна, опитвайки мекотата, вкуса, аромата. И остана доволен от това, което откри. Беше влажна и сговорчива. Може би затова престана да мисли, а се остави на удоволствието да го погълне. Премина с език по устните, разтвори ги леко и проникна зад тях.

Обзе го тъмно, разтърсващо опиянение. Устата ѝ бе странно позната. Изненада се, защото знаеше, че я целува за пръв път, а усещането за нещо безкрайно близко не го напускаше. Сякаш беше му се случвало и преди. Тази близост бе непоносимо възбуждаща.

Тя беше тъничка. И мъничка. Елегантни мускули, тънък строен гръб, твърди малки гърди, настръхнали срещу него. Чувстваше се едновременно объркан и раздвоен. Кръвта му кипна. Минаха няколко минути, преди да осъзнае, че Ребека стои, без да мърда. Без да го докосва, без да отговаря на целувката. Без да издаде никакъв звук.

Тази абсолютна липса на отговор му подейства като шамар. Шейн отстъпи. Погледна я навъсено и видя пасивното ѝ лице, леко заинтересованите очи и учудената нишка на устата.

— Беше много хубаво — рече тя с толкова равен глас, че той едва не подскочи. — Това най-доброто, на което си способен ли беше?

Зелените му очи потъмняха. Можеше да приеме отхвърлянето. Жените имаха право да парират мъжките опити за интимност. Но не можеше да преглътне подигравките, а тази жена... По дяволите! Тази жена му се подиграваше. Беше сто процента убеден в това.

За да си спести нови унижения, Шейн се насили да се контролира. Ако не го направеше, щеше да я сграбчи в прегръдката си отново и да даде воля на горещата страст, която бушуваше в него.

— Ще прекъснем експеримента временно. Имам работа — той кимна към телефона. — Обади се на Каси, когато свършиш.

— Благодаря. Ще те видя на вечеря.

Когато стигна до вратата, Шейн се обърна и я огледа. Тя продължаваше да стои, без да помръдне, леко подпряна на рафта. Нито един косъм от прическата ѝ не бе разместен.

— Много си студена, Ребека.

— Така казват всички. Благодаря за питието. А също и за експеримента.

В мига, в който вратата зад него се затвори, тя се облегна на масата. Искаше да седне, краката не я държаха, но се страхуваше, че няма да успее да премине трите крачки, които я деляха от най-близкия стол.

Никой, никога и никъде не беше я целувал по този начин.

Главата ѝ се въртеше, сякаш току-що бе слязла от най-страшната въртележка в лунапарк. Сега, когато вече бе сама, притисна ръка към бясно биещото си сърце и пое на няколко пъти дъх, като гмуркач, който излиза на повърхността след дълго стоене под водата. Този мъж притежава истинска дарба да целува, помисли си тя. Имаше чувството, че са я потопили в дълбоко, тъмно и безвъздушно пространство и е успяла да се изтръгне навреме, миг преди да се удави.

Шейн бе особено опасен за женското съсловие. Нито една жена не бе в безопасност, когато той е наблизо.

Ребека взе чая си, наблюдавайки как ледените кубчета танцуват в чашата, и приближи ароматната напитка към пресъхналите си устни.

Поне беше устояла. Беше успяла да остане резервирана и студена, благодарение на това, че си повтаряше на ум речта на крал Хенри V в деня на Свети Криспин. Един Господ знае как ѝ дойде на ум и откъде успя да събере сили, но това ѝ помогна да не се предаде и да се превърне в безпомощна кукла в ръцете му. В интерес на истината по едно време бе започнала да сдава багажа, но добре че Шейн се отдръпна.

Ако беше продължил още няколко секунди, никога нямаше да довърши речта на Хенри.

— Боже мой! — прошепна Ребека и пресуши чашата си. Студената течност охлади само устата ѝ, но не и кипналата ѝ кръв.

Това, което току-що се бе случило, бе съвсем ново. Помисли си, че Шейн Макейд направо би паднал от изумление, ако по някакъв начин разбереше колко силно впечатление ѝ е направил. На нея, доктор Ребека Найт детето-чудо, генийчето, девственицата.

Можеше да се поздрави, че успя да остане права и да се задържи на крака, докато главата ѝ се въртеше поне на пет сантиметра над врата. Ако той имаше дори минимално съмнение относно невежеството ѝ по отношение на мъжете и най-бегла представа за причината на поведението ѝ към него, сигурно щеше да се възползва от предимствата си.

Може би от престоя ѝ тук нямаше да излезе нищо. Тя беше абсолютно сигурна, че ще си тръгне с разбито сърце.

Беше умна жена и си даваше сметка, че е попаднала изцяло под влиянието на смъртоносния чар на Шейн Макейд. А този вид привличане обикновено завършва с истинска експлозия. Взрив. Или катастрофа. Както щещ го наречи. Най-безопасно беше да се прави на недостъпна, да го дразни, когато е възможно и никога да не му позволи да разбере колко много я привлича.

Безопасност, помисли си Ребека, оставяйки празната чаша на масата. Знаеше много добре колко отегчително е постоянно да бъдеш в безопасност.

Беше дошла в Антиетам, за да докаже нещо на себе си. Да изследва възможностите и да се възползва от тях. Шейн Макейд не влизаше в плановете ѝ.

Домът му обаче влизаше. Ребека въздъхна още веднъж и се опита да успокои дишането си и да подреди мислите си. Тук имаше нещо за нея, беше сигурна. Все още не можеше да го почувства. Не и когато цялата ѝ нервна система бе едно оплетено живо кълбо от голи, чувствени окончания.

Трябва да се върне тук, реши тя. Да се върне на всяка цена и да намери време, за да изследва всички възможности, които предлага фермата. Единственият начин бе да очарова Шейн и в същото време да го държи на една ръка разстояние.

Вечерята у Рийгън тази вечер може би ще бъде добро начало.

Струваше ѝ се, че навсякъде е пълно с деца. Бебета, едва прохождащи, малко по-големи. И всичко се въртеше около тях — гукане, забележки, разправии, помиряване, плач, протекли нослета, успокояване. Из цялата стая бяха разхвърляни играчки. В ъгъла синът на Рийгън, Мейт, заедно с братовчедка си Лайла конструираха нещо с кубчета.

Вече знаеше кой на кого е. Лайла бе дъщеря на Джаред и Савана, както и по-голямото тъмнокосо момченце, Браян. Знаеше също така, че Джаред е най-големият от братята Макейд. Адвокат, който в момента изглеждаше много непретенциозно с разхлабената си вратовръзка.

Съпругата му сигурно бе най-впечатляващата жена, която бе срещала. В напреднала бременност, с гъста черна коса, заплетена на дебела плитка, с тъмни, знойни очи, тя приличаше на богинята на плодородието.

Конър бе на възрастта на Брайън и като него мургав, но с тихата топлина и светлина в очите, като на майка си Каси. После идеше Ема, една златокоса фея на около седем години, която се промъкваше на стола зад втория си баща. Ребека реши, че е много вълнуващ и в същото време труден за обяснение начина, по който Девин Makeйд обгръща раменцата на момиченцето с една ръка, а с другата придържа спящото бебе в скута си.

Братята Makeйд може да бяха диви и недодялани, но досега не бе виждала мъже, така предано отдадени на семейството.

— Е, и какво мислите за Антиетам? — Рейф пристъпи внимателно сред кучета, играчки и деца, за да напълни чашата ѝ с вино.

— Много неща — отвърна му с усмивка Ребека. — Мисля, че е очарователно, спокойно и пълно с история място.

Той вдигна вежди.

— Ще ловувате ли?

— Май никой тук не се съмнява в това — тя погледна Шейн, който седеше до Савана и я галеше по корема.

— Почти никой.

— Някои хора блокират въображението си — рече Савана и премести ръката на Шейн вляво, където бебето риташе. — Тук има места, които са бременни със спомени. Като с бебета.

— Спомени ли? — доста интересен начин на обяснение, помисли си Ребека.

Савана сви рамене.

— Насилствената смърт, причиненото страдание винаги оставят дълбоки следи. Е, обяснението ми сигурно не е много научно.

— Напротив, интересно е. Зависи от теорията, с която обяснявате нещата — отвърна Ребека.

— Мисля, че всички имаме известен опит с духове, и с отвъдна енергия, или както там му викате — започни Джаред.

— Говори за себе си — прекъсна го Шейн и отпи от бирата си. — Нямам намерение да се разхождам из къщи и да говоря на хора, които

не съществуват.

Джаред се подсмихна.

— Все още ми е сърдит, защото една нощ, като деца, му изкарах акъла, когато спяхме в старата дупка на Барлоу.

Понеже видя огънчето, което просветна в очите на Шейн, Девин реши да се намеси в ролята си на омиротворител.

— Изкара акъла на всички ни — рече той. — Дрънкащи вериги и скърцащи дъски. Мисля, че ти търсиш нещо по-изтънчено, Ребека.

— Да, наистина е така — изненада се приятно, когато Нейт дойде и се сгуши в скута ѝ. Нямаше опит с децата и изобщо не знаеше какво въздействие оказва върху тях, нито те върху нея. — Просто изгарям от нетърпение да започна — добави тя, докато Нейт си играеше с гердана ѝ.

— Вечерята е готова — обяви Рийгън, идвайки от кухнята. Лицето ѝ бе зачервено. — Не е ли време за децата, Рейф?

— Джейсън заспа.

— Аз ще взема Лайла — Шейн хвърли дяволит поглед към Савана. — Това ще даде на Джаред пет минутки време, за да те занесе до кушетката.

— Джаред, набий го след вечеря!

— Дадено — увери Джаред жена си и стана да ѝ помогне.

След като децата си отидоха, единственият шум остана сервирането на храната.

Голямата трапезария с високите прозорци бе удобна и уютна. А дългата черешова маса — достатъчно голяма, за да побере всички.

Менюто, което Рийгън бе избрала, се състоеше от спагети с доматиен сос, пастет и препечен хляб и бе много вкусно. Освен това бе в огромно количество, можеше да нахранят цяла рота и пак да остане.

Ребека не беше свикнала със семейни вечери и лекомислени разговори, аргументи и спорове, или с две думи с приятелската атмосфера, царяща на масата. Всичко това я накара да се почувства страничен наблюдател. Но не беше нещастна от това. Едно ново преживяване, помисли си тя. Нещо, на което да се наслаждаваш и което да оцениш.

Реши, че това, да говорят за едно и също нещо едновременно и един през друг е много стимулиращо. Двете по-големи деца, които се хранеха заедно с възрастните, разсипваха соса по таблите и върху себе

си, но никой не им се караше. Няколко пъти почувства в скута си топлия език на кучето, очакващо да получи спагети или друго подаяние.

Не можеше да следи разговора през цялото време. Той прескачаше от бейзбола и резултатите от последните мачове към есенната реколта, от никненето на зъбки на бебетата към градските клюки, като през цялото време бе разнообразяван от куп несвързани с тези теми други реплики.

Това я изуми, направо я заслепи.

Спомените от вечерите в собственото ѝ семейство бяха като за нещо спокойно, подредено и неизменно. Сега можеше да каже отвратително традиционно. По време на вечерята се поставяше една тема за разговор, която се обсъждаше от всички възможни страни. Самата вечеря не продължаваше никога повече от час. Също като в училище, начумери се при спомена Ребека. Като в един добре организиран, възпитан, идеален клас. В края на часа тя трябваше да се оттегли в стаята си и да продължи своите учебни занимания.

При тези мисли се почувства необяснимо нещастна.

— Яж.

— Какво? — обърна стресната глава и видя пред устните си вилица с навити спагети. Отвори автоматично уста и я пое.

— Чудесно — Шейн набоде още и ѝ ги подаде. — Хайде пак.

— Мога да се храня и сама — объркана и ядосана, тя се отдръпна назад.

— Явно не можеш. Беше така заета да се оглеждаш наоколо, сякаш си попаднала на чужда планета — той посегна към бутилката с вино и наля в чашата ѝ, преди да успее да реагира. Никога не бе пила повече от две чаши на вечеря. — На извънземни ли ти приличат Макейдови от гледна точка на науката, докторе?

— Изглеждат интересни — отговори хладно Ребека. — От всяка една гледна точка. Ти как се чувстваш като член на едно толкова динамично семейство?

— Не съм мислил по този въпрос.

— Всеки мисли за семейството. Откъде иде, как се развива и накъде върви.

— Това става естествено — той си сервира още от общото блюдо.

— Но ти, като най-млад...

— Ти какво, да не ми правиш психоанализа, докторе? Сигурно ще ни трябва кушетка и часовник, навит за двадесет минути прием.

— Просто говоря с теб — изведнъж осъзна, че пулсът ѝ е ускорен. Направи усилие да се успокои, като отпи от виното. — Защо не ми разкажеш за сеното, което се каниш да косиш?

Той наведе глава. Знаеше кога жените дърпат юздите, и знаеше и как да се освободи от това.

— Утре ще взема сенокосачката. Можеш да дойдеш и да видиш сама. Пък и да дадеш едно рамо. Две допълнителни ръце никога не са излишни, пък били те и слабички като твоите.

— Звучи привлекателно, но мисля, че ще имам друга работа. Апаратурата ми пристигна — тя също си взе още спагети. — Понататък, когато дойда у вас, сигурно ще намеря време да ти помагам. Всъщност, очаквам с нетърпение да те наблюдавам и изследвам в естествената ти среда.

— Така ли? — той се обърна и я изгледа. Сложи ръката си на облегалката на стола и така докосна рамото ѝ. Нейното бързо, инстинктивно отдръпване успокои донякъде засегнатото му самочувствие.

Шейн леко се наведе към нея.

— Ако искаш толкова много да ме изучиш, защо не дойдеш с мен още тази нощ? Можем да...

— Шейн, престани да флиртуваш с Ребека — извика Рийгън от другия край на масата.

— Не флиртувам. Просто разговарям. Нали?

— В известен смисъл, да.

— Той не може да държи нито ръцете, нито очите си далеч от жените — Савана отмести преполовената си чиния встрани. — Умните не го приемат насериозно.

— Значи голям късмет, че Ребека е от тях — додаде Девин. — Просто е много тъжно да гледа човек как някои глупачки пърхат около него и падат право в краката му.

— Да, и на мен ми действа много потискащо — ухили се Шейн. — Направо не мога да вървя по този килим от женски трупове. Миналата седмица Луиза Тъли ми донесе цяла торта. Направо ме уби.

Рейф изсумтя.

— Бедата е там, че голяма част от жените си мислят, че пътят към сърцето му минава през стомаха. А то въобще не е така. Той минава през... Ох! — извика той през смях, защото Рийгън го срита здраво под масата. — През разума! Исках да кажа разума, скъпа.

— Сигурна съм — рече невъзмутимо жена му.

— Шейн винаги целува някой — намеси се компетентно Брайън и избърса устата си със салфетката вместо с ръкава, защото зърна погледа, който майка му му хвърли.

Доволна от обрата на разговора, Ребека се наведе и се усмихна на момчето.

— Наистина ли?

— Ами да. Във фермата, в парка, наред улицата. Някои се кикотят — той завъртя очи. — Ние с Кон мислим, че е гнусно.

Шейн имаше правило на нападението да отговаря с нападение, затова се обърна към племенника си.

— Хайде, хайде. Аз пък чух, че Джени Мец ти е хвърлила голям бой.

Брайън почервеня от изцапаната си със сос брадичка до върха на косата.

— Не е вярно!

Но унижението и естественият страх от момичетата го накараха да млъкне. Джаред погали доведения си син по главата и смени темата на разговор.

От мястото си Ребека видя как Шейн се наведе към Брайън и започна да му говори тихо, което накара момчето да се усмихне. Почти бяха приключили с вечерята, когато откъм един от бебешките монитори долетя плач.

След разгорещени дебати, Ребека отиде в кухнята. Бебетата трябваше да бъдат успокоени и приспани. Децата също. Тя успя да убеди домакините, че е по-добре да се захване с миенето на чинии, отколкото с някоя от тези задачи. Пък и в края на краищата беше приятелка, а не гостенка, нали така?

Докато работеше, чуваше гласовете от трапезарията и други звуци откъм мониторите, които бяха инсталирани и в кухнята. Някои високи, други по-тихи и нежни. Успокоителни, утешителни. Едно ежедневие с традиции. Чу как Рейф говори на Нейт, докато го слага да спи. Чу Рийгън да приказва нежно на бебето.

Някой, сигурно Девин, спокойно, но твърдо нареди на децата да приберат разхвърляните играчки. Джаред показа глава през вратата на кухнята с извинение, че Савана се чувства много изморена и трябва да вървят.

Ребека му махна с ръка за довиждане. Беше сигурна, че ако някой види купищата чинии чаши, тигани, тенджери и каква ли не посуда, най-малкото ще се уплаши и няма да знае откъде да започне. За нея обаче това бе само една нова задача и при това забавна.

В този момент се появи Шейн с ръце в джобовете.

— Май ще е най-добре и аз да запретна ръкави.

— Няма нужда — отвърна Ребека, докато се чудеше как да подреди всичко в миялната машина с математическа педантичност. — Ще се справя и без теб.

— Всички са заети с децата си или с бременните с жени. Целият съм твой — той наистина запретна ръкави. — Ти какво се мотаеш? Ще ги миеш ли, или ще ги гледаш цяла нощ?

— Мисля как да ги подреда — доволна от това, че реши как да го направи, тя започна да ги нарежда. — А ти какво правиш?

— Ще измия тиганите.

Тя спря за миг и присви очи, докато осмисляше думите му.

— Така ще стане по-лесно. Имам опит, повярвай ми.

Ребека вдъхна лимоновия аромат на сапуна, който сипа в машината. Отдръпна се и се сблъска с Шейн, което я накара да подскочи.

— Много е тесничко тук — рече той с усмивка.

За да го избегне, тя отиде от другата страна на миялната машина.

— Флиртуването призивание ли е за теб, или провокация?

— Просто удоволствие.

— Аха. Не е ли трудно, особено в градче като това, да си играеш с жените?

Предполагам, че е, ако се отнасяш с тях като с гумени топки, а не като с човешки същества.

Ребека кимна и продължи да подрежда съдовете. Помисли си, че би било интересно да се задълбае по-сериозно в разсъжденията на един женкар.

— Ще уточня. Не е ли опасно да завързваш връзки и да ги скъсваш в малък град, където всички се познават и всеки знае за

другите всичко?

— Не, ако го правиш както трябва. Това поредното изследване ли е, докторе?

Тя трепна и цялата се обля с червенина, защото този път беше уцелил десетка.

— Извинявай. Имам ужасния навик да събирам частите на нещо. Като видиш, че работите вървят натам, просто кажи: „Я стига, Ребека!“

— Я стига, Ребека.

Понеже не последва ужилване от негова страна, тя се засмя и продължи да нарежда чиниите.

— А какво ще кажеш, ако ти призная, че имаш ужасно приятно и интересно семейство и ми беше много хубаво с вас?

— Приемам. Аз много ги обичам. Всички.

— Вижда се — тя го погледна. — И освен това си мисля, че ти, освен женкар си и нещо повече. Приятно ми беше да ви гледам заедно. Отношенията ви, разговорите, които водите, сигналите, които прелитат помежду ви.

Той постави още един тиган в мивката.

— Това ли правеше, когато те засякох по време на вечеря? Наблюдения върху семейство Макейд в естествената му среда?

Усмивката ѝ повехна.

— Не. Всъщност си мислех за нещо съвсем друго — почувства се неочаквано неспокойна. Взе една мокра кърпа и отиде до печката. — Трябва да говоря с теб за възможността да работя във фермата. Знам, че си имаш програма, задължения и личен живот. Няма да се меся в нищо. И няма да ти преча.

Но го правиш, помисли си Шейн. Всъщност само това правиш. Усещаше, че крие нещо. Бързата сянка на тъга, която премина в очите ѝ преди малко го убеди, че е прав. Умираще за жени, които имат тайни. И умираше да ги разгадава.

— Казах на Рийгън, че можеш да дойдеш. И държа на думата си.

— За мен е достатъчно да знам, че няма да ти преча и няма да те карам да се чувстваш неудобно — когато отново го погледна, очите ѝ сякаш бяха леко влажни. — Ти ще си навън, на полето през повечето време, нали? Ще косиш сено, ще го пластиш... Или нещо друго.

Или нещо друго. По дяволите, тази жена му играеше по нервите. Всъщност и двете. Защото беше сигурен, че в нея има скрити две

жени. И той бе очарован и заинтересован и от двете.

Макар че не бе приключил с миенето, Шейн взе кърпа и избърса ръцете си. Може би причината бе шията ѝ. Такава една тънка и бяла. Направо крещеше да бъде галена, докосвана, целувана. Или странните златисти очи, в които като облаци преминаваха чувства и емоции. Или собственото му его, все още наранено от заядливия ѝ отговор тази сутрин на летището.

Но каквото ѝ да беше, беше твърдо решил да го открие. И да го докаже на нея, а вероятно и на себе си.

Затова приближи към нея изотзад. И следвайки импулса си, се наведе и притисна устни към непреодолимо привличащата го трапчинка на врата ѝ. Тя трепна и подскочи. Колкото изненадан, толкова и поласкан, той я хвана за раменете и я обърна към себе си.

— Не толкова студена този път — промърмори сякаш на себе си Шейн и покри устата ѝ с целувка, която бе образец на умение и практика.

Нямаше време да мисли, нито да се защитава. Устните му я объркаха. Краката ѝ омекнаха, а кръвта ѝ закипя като врящо гърне. Никога досега не бе усещала толкова много емоции наведнъж. Топлото жадно докосване на устните му, твърдите, уверени ръце, които се движеха по тялото ѝ, миризмата на лимон, сапун и... на мъж.

Мозъкът ѝ просто отказа да работи. Затова пък тялото ѝ отговаряше безпогрешно. От гърлото ѝ се изтръгна нисък звук. Не можеше да спре треперенето, топлината и непоносимото желание, които я изпълваха и превръщаха всичко в разтопена лава. Избухването на едно удоволствие следваше друго, после друго, докато не остана нищо.

Първата му мисъл бе на задоволство. Била безразлична! Как ли пък не! Беше гореща. Тръпнеща. Стенеща. Беше всичко друго, но не и безразлична. Жената, която целуна сутринта, бе студена, учудена и подигравателна. Тази тук не беше. Тази беше... Удивително топла. Можеше да целува сладката ѝ уста до безкрайност. Толкова мека, копринена, възбуждаща. Мозъкът му се изпразни от всякаква мисъл, когато плъзна ръце под пуловера ѝ и откри, че под него няма нищо. Единствено гладка, хладна кожа.

Тя се изви и простена. Въздухът свърши, когато той обхвана с ръцете малките ѝ твърди гърди. Пръстите му галеха зърната. Ребека

прегълтна с мъка.

Ръцете ѝ се вдигнаха и обгърнаха шията му, после паднаха безпомощно, сякаш отсечени класове, и се предадоха.

Шейн леко отстъпи и подпря ръце от двете ѝ страни, докато разглеждаше лицето ѝ. То пламтеше, очите ѝ бяха затворени, дишането ѝ бе бързо, накъсано и излизаше по много еротичен начин от устните ѝ.

Помисли как ли би изглеждала на земята, ако я положеше там. Тази картина го накара да стисне по-здраво печката. Ръцете го заболяха от усилие.

— Добре — каза тихо той, повече отбранително, отколкото триумфално, въпреки че всичко в него се бе свило на топка от желание. — Мисля, че този път резултатът е по-различен.

Ребека все още не можеше да овладее дишането си, камо ли да отговори нещо свързано. Само поклати глава, докато тялото ѝ продължи да се измъчва от конвулсии.

— Е, докторе? Какви са теориите? — не знаеше защо е толкова сърдит, но чувстваше как гневът му расте. После стихва, докато я гледаше пред себе си безпомощна, объркана и уплашена. — Може би ще трябва да опитам пак.

— Не — успя да произнесе Ребека. Помисли си, че животът ѝ зависи от тази кратка думичка. — Не. Мисля, че доказва твоята теория.

Шейн дори не знаеше каква бе собствената му теория. Може би нещо като тест или забавление, но със сигурност не подхождаше за този случай. Знаеше само, че желае тази жена и желанието му бе непоносимо.

Преди мислеше, че желанието е нещо като дишането и причинява толкова неудобство и дискомфорт, колкото и липсата на въздух.

Сега се измъчваше. Направо го болеше и то много силно.

— Ти... Остави ме! — успя да каже Ребека.

— Когато съм готов. Чакам твоята хипотеза. Или сега ще бъде извод, заключение? Любопитен съм, Ребека. Как ще реагираш следващия път, когато те целуна? И коя от двете Ребеки ще бъде с мен, когато те занеса в леглото?

И тя не знаеше. И не бе сигурна, че ще може да му отговори. Добре че Рейф показва глава на вратата на кухнята и това спаси

положението.

Той спря, прецени ситуацията с един поглед и се намръщи.

— За Бога, Шейн!

— Излез!

— Това е моята къща!

— Тогава ние ще излезем — хвана Ребека за рамото и направи две крачки.

Обзе я паника и това ѝ даде сили да се възпротиви.

— Не! — успя да каже тя. След което премина между двамата мъже и излезе от кухнята.

— Какви ги вършиш, по дяволите? — попита ядосано Рейф. — Беше я приклепил до печката като на пусия. А тя бе побеляла като платно. Откога си започнал да плашиш жените?

— Не съм я плашил.

Но съвсем ясно осъзнаваше, че я беше уплашил и за няколко минути изобщо не му пукаше от това. Всъщност беше развълнуван. А това бе нещо ново за него.

— Не исках. Нямах намерение. Просто така се случи — объркан, Шейн прекара треперещи пръсти през косата си. — По дяволите, изтървах се.

— Може би ще е по-добре да стоиш настрани от нея, докато се оправяш.

— Може би.

Тъй като очакваше от брат си да спори, както винаги досега, Рейф учудено го изгледа. И едва сега забеляза, че е точно толкова блед, колкото бе и Ребека преди малко.

— Ти добре ли си?

— Не знам — Шейн поклати глава. — Ама че проклета жена! Най-проклетата!

ПЕТА ГЛАВА

Тъй като беше точна жена, трябваша ѝ няколко часа, за да подреди апаратурата си. Имаше сензори, камери записващи устройства, компютри и монитори. Каси успя да отдели един по-голям апартамент и го предостави на Ребека за няколко дни. Но не ѝ позволи да сложи камери и на първия етаж.

Ребека се съмняваше, че гостите на мотела ще я посрещнат с отворени обятия в стаите си.

Все пак имаше достатъчно пространство за наблюдение. И вълнението, че обитава стаята на Чарли Барлоу. Прозорците разкриваха чудесна гледка към насрещната поляна, изпъстрена с летни цветя, към дивите тигрови лилии, обрамчили пътя ѝ към градчето. Ребека си представи как господарят на къщата е стоял тук и се е наслаждавал на панорамата, на далечните червени покриви и комини, на рядко преминаващите коли. Всичко, което бе прочела за Чарли Барлоу, го описваше като човек, който смята за свое право, и дори свое задължение, да гледа на останалите отвисоко, като на втора ръка хора.

Искаше ѝ се да почувства присъствието на духа му, жестокостта му. Но във въздуха не витаеше нищо, освен настроението от очарователния интериор на мебелите от миналия век и жуженето на включените апарати.

Беше разочарована. Как беше възможно всеки от семейство Макейд да изпитва нещо в тази къща! Да бъде докосван от скритите сенки на миналото. Само тя не!

Надяваше се, че науката ще ѝ помогне, както винаги досега. Беше закупила, без да мисли за разходите, най-доброто, необходимо за работата на сам човек. Някои жени, помисли си с гримаса Ребека, си купуваха обувки и бижута. Тя си купуваше апаратура.

Е, за да бъде искрена, трябваше да си признае, че напоследък и тя понакупи доста женски дреболии. Парите за нея не бяха проблем и нямаше изгледи да станат в близко бъдеще. Във всеки случай, тя даваше първенство на своето хоби, каза си Ребека, като пхна ръце в

джобовете. Даваше първенство на новия живот и на новата личност, която се опитваше да стане.

Много от колегите ѝ заявиха, че е полудяла, когато им обяви с какво е решила да се занимава през свободното си време. А родителите ѝ сигурно щяха да бъдат силно разочаровани, ако имаше смелостта да им спомене за новите си интереси. Тя обаче нямаше такива намерения.

Ако трябваше да се върне обратно към старото скучно, предсказуемо, подредено и ужасно досадно всекидневие на доктор Найт, би полудяла.

Все пак предната нощ бе получила много ценен урок. Разбра, че все още не е готова да се справи с всички изненади на новия си живот. Беше си вирнала носа доста самонадеяно. Помислила си бе, че е способна да се владее, а Шейн Макейд, без каквото и да е усилие, разби бронята ѝ и я направи на пух и прах. Един Господ знае защо си бе въобразила, че може да се справи със секса и капаните, които той залага.

Шейн само я целуна. А тя пък взе, че се превърна в треперещо, безмозъчно едноклетъчно, истинска амеба. Известно време бе бясна. След това се уплаши. Надарена с аналитичен ум, бързо осъзна, че няма право да го обвинява. Всъщност, сама си бе виновна. Сложи си маската на самоувереност и дори първа започна флирта. Какво бе виновен той, че повярва на измисления образ, който бе създавала!

Ще трябва да бъде по-внимателна в бъдеще и да премисли решението си да остане във фермата за известно време. Този мъж бе изключително привлекателен. В него имаше от всичко по много. Особено за жени, които току-що са започнали да навлизат в дебрите на сексуалността.

Налага се да бъде много предпазлива, за да устои на горещите желания, които той възбуждаше у нея. Начинът, по който я целуваше, начинът, по който ръцете му галеха голата ѝ кожа. Какво усещане! Да те докосват така интимно, така неповторимо! Страхотно!

Въздъхна и затвори очи. Длъжна бе да се пребори. Да се съсредоточи, да започне да пише книгата за Антиетам, да обмисли и другата книга, идеята за която вече се въртеше в съзнанието ѝ. И ако упоритостта се възнаграждава, да намери своите духове.

Тя отиде при компютъра, седна и започна да пише.

„Установих се в мотел «Макейд». Заемам стаята, която по време на Гражданската война е била на Чарли Барлоу. Има и други гости. Ще ми бъде интересно да разбера дали някой е усетил нещо през нощта. Засега всичко е спокойно. Казаха ми, че хората често чуват хлопане на врати, стенание, плач, дори изстрел на пушка. Случвало се не само нощем, но и през деня.

Рийгън е чувала, Рейф — също. Има и хора, които усещали аромат на рози. Доста често срещано явление. Доколкото знам, обонянието е едно от най-силните осезания на човека.

При кратката ми среща и разговор със Савана Макейд, научих, че тя често чувства нечие присъствие в къщата и в гората зад нея. Установих, че гората, в която двамата ефрейтори са се срещнали и убили, привлича еднакво силно нея и Джаред.

Винаги съм се чудила как хората се намират и привличат. И колко еднакви са чувствата им. Сигурно затова се събират да живеят заедно.

Каси и Девин Макейд са друг пример, отново свързан с двамата ефрейтори. Живели са през цялото време и малкото градче. Каси е била омъжена за друг и има две деца. Но бракът ѝ се оказал пълен провал. След като се намерили с Девин, всичко се променило. Сега изглеждат така, сякаш цял живот са били заедно. И тя, и той имат много неща за разказване. Ще трябва да ги разпитам подробно.

Шейн Макейд е единственият, който няма нищо за разказване. Или умело го крие. Нямам навика да се осланям на интуицията си, но ако повярвам на това, което тя ми нашепва, мисля, че той предпочита да не споделя чувствата си. Кое е голяма загадка и в пълно противоречие с характера му, тъй като определено не е от потайните.

Бих казала, че е по-скоро демонстративен, параден. Може да се, каже истински женкар. Предполагам, че някой от моите нийоркски познати би го нарекъл практичен

селянин, но не в лошия смисъл на думата. Той е човек здраво стъпил на земята и сигурно това обяснява присмеха му към всичко, свързано с паранормалното. За да не си кривя душата, ще кажа, че много го харесвам. Чувството му за хумор, безрезервната му привързаност към семейството, неподправената му любов към земята. Все истински човешки ценности. На пръв поглед изглежда прост човек, но ако се доверя на интуицията и инстинкта си, съм склонна да вярвам, че под повърхността се крие много по-сложна личност.

Той сигурно изпитва интересни усещания и има наблюдения, свързани със...“

— Дамата никога не идва тук.

Пръстите на Ребека замръзнаха на клавиатурата. Тя вдигна глава и видя Ема, застанала на вратата.

— Здравей! Ти не си ли на училище!

— Мама ме прати да ти кажа, че има кафе и сладкиш, ако искаш. Детето огледа с ококорени очички стаята.

— Я, колко интересни неща!

— Така е. Това са моите играчки. Коя е дамата?

— Тази, която е живяла тук преди много години. Тя плаче, както мама плачеше, когато живеехме с татко. Не я ли чу?

— Кога?

Ема се усмихна, очите ѝ бяха спокойни.

— Сега. Докато пишеше. Но тя никога не идва тук.

По гърба на Ребека премина студена тръпка.

— И ти я чуваш, така ли?

— Да. Тя често плаче — Ема приближи компютъра и прочете изписаните на монитора думи. — Понякога отивам в нейната стая и тогава спира да плаче. Мама казва, че обича компания.

— Разбирам — Ребека се опита да запази спокойния си тон. — А когато я чуеш да плаче, какво чувстваш?

— Става ми мъчно. Но вече знам, че понякога плаченето помага да ти мине.

Ребека се усмихна.

— Вярно.

— Ще направиш ли снимки на дамата?

— Надявам се. Виждала ли си я някога?

— Не. Но мисля, че е била хубава, защото мирише много приятно. И ти миришеш така — усмихна се детето.

— Благодаря. Харесва ли ти да живееш тук, Ема? Заедно с дамата и с всичко останало?

— Да. Но ние ще си построим собствена къща, близо до фермата, защото вече сме голямо семейство. Мама ще работи тук и аз ще мога да идвам, когато си поискам. Ти приказки ли пишеш?

— Не съвсем. Това е нещо като дневник. Записвам си нещата, които искам да запомня или да прочета някога отново. Но смятам да напиша книга за Антиетам.

— А мен ще ме сложиш ли вътре?

— О, да, сигурно — Ребека погали златните къдрици на момиченцето. Беше ѝ приятно да открие, че децата я привличат. Очевидно те също я харесваха. — Надявам се, че ще ми разкажеш всичко за дамата.

— Сега аз се казвам Ема Макейд. Съдията каза, че може. И затова в книгата ще трябва да ме пишеш Ема Макейд.

— Разбира се — Ребека изключи компютъра. — Хайде да хапнем малко сладкиш. Какво ще кажеш?

Нямаше намерение да ходи до фермата. Искаше само да поскита сред дърветата. Или поне така си повтаряше, за да си повярва. Да вземе малко въздух, да проветри мозъка си, да се поразтъпче. Но излезе от гората и прекоси поляната, без сама да го осъзнае.

Не можа да каже какво я накара да се усмихне, когато видя къщата. Надяваше се, че вече е достатъчно късно и Шейн е излязъл по работа или с някоя от многобройните си приятелки. Знаеше, че работата във фермата започва рано сутрин, още по тъмно и най-вероятно вече е приключила.

Видя, че част от сеното е окосено и напластено, но нямаше трактор, нито каквато и да е друга машина. Жалко, че пропусна това действие. Без съмнение Шейн Макейд, яхнал голямата мощна машина, би представлявал интересна гледка.

Но сега тя предпочиташе повече самотата, преди да се върне при компютъра и да пише отново.

Ето защо промени посоката и вместо към къщата, тръгна към нивите.

Харесваха ѝ ароматите наоколо, струваха ѝ се някак познати. Сякаш са били дълбоко заровени в паметта ѝ. Може би от предишния живот. Беше започнала наистина да вярва в теорията за прераждането. Забележителна теория!

Тъй като знаеше историята за двамата ефрейтори в детайли, Ребека се запъти към стопанските сгради. Не знаеше какво представлява точно помещението за опушване на месо, но Рийгън ѝ каза, че е каменна постройка и, че все още съществува.

По поляната цъфтяха диви цветя, малки сини звезди с жълти чашковидни цветчета, царствени бели лилии. Очарована от красотата им, тя забрави за какво е тръгнала и започна да ги бере. Наоколо се простираше зелено поле, опъстрено с полски цветове и пърхащи пеперуди.

Имала ли бе в живота си досега време да се разхожда по зелени поляни, зачуди се Ребека. Никога. Ботаническите ѝ изследвания бяха свързани по-скоро с латински наименования, отколкото с живото докосване до природата.

А ето че сега правеше точно това. И се наслаждаваше с пълно сърце.

Тя тръгна към нива с висока зелена трева, по посока на слънцето, което клонеше на запад и цветята се люлееха или по-точно танцуваха от полъха на лекия ветреца.

Изведнъж гърлото ѝ пресъхна, а пулсът ѝ се ускори. Почувства огромна, непоносима тъга, безутешна самота, толкова силни, че едва не залитна. Пръстите ѝ стиснаха здраво букета.

Нагази в тревата, сред магарешките бодили, люлеещи алените си топчици върху високите стъбла, и мъката я блъсна в стомаха като удар с юмрук. Спря, загледа летящите невинни пеперуди, послуша се и чу птиците. Слънцето топлеше кожата ѝ, но вътре в нея бе леденостудено. Като смърт, ако човек може да почувства смъртта. „Какво още можеше да направим?“, изплува в мозъка ѝ и тя потрепери от скръб, която не бе нейна, но бе удивително истинска. „Какво още трябваше да направим?“ Пръстите ѝ се разтвориха и цветята се посипаха в краката

й. От очите ѝ закапаха сълзи. Внимателно, сякаш преминавайки през минно поле, Ребека се върна назад, забравила напълно за цветята. Откъде дойде този странен, несвързан въпрос и какво означаваше?

Обърна се, пое си дълбоко въздух и напусна поляната.

Докато се отдалечаваше, усещанията започнаха да избледняват и тя дори се усъмни дали изобщо ги е имало. Сигурно причината бе чувството ѝ за самота. Или защото трябваше да си признае, че не бе от жените, които се разхождат по зелени поляни и събират диви цветя.

Бе създаване на книгите и библиотеките. Там ѝ беше мястото, при фактите и теориите. Беше родена такава. Това бе нейната природа. Освен това бяха я отгледали и възпитали така. Едно свръхинтелигентно дете на интелигентни родители, за което светът бе така добре описан и от толкова дълго време, че бе пораснала и остаряла, преди да се запита защо е така или да събере кураж и да се възпротиви.

Животът, който искаше да създаде за себе си, все още ѝ беше чужд. Дори сега здравият разум я караше да се върне, да изпълни програмата си, да седне пред компютъра и апаратурата. Няма значение, че това, което искаше да изследва, бе нещо необикновено. Тя трябваше да го направи.

По дяволите!

Ребека пхна ръце в джобовете си и тръгна в посока на мотела. Реши, че пак ще дойде да се разходи, да набере още цветя. Следващият път щеше да събуе обувките си и да нагази боса по тревата.

Говореше си тихичко, както често ѝ се случваше, когато бе сама, когато зърна кравите. Това сигурно бе краварника, реши Ребека. Но те не трябваше ли да бъдат на полето? Имаше толкова много! Разхождаха се и пасяха кой знае какво — сено или люцерна.

Любопитна, тя се приближи, но не много наблизко, защото не бе съвсем сигурна дали са толкова приятелски настроени, колкото изглеждаха. Когато видя, че не ѝ обръщат никакво внимание, приближи още.

И тогава го чу да пее.

*„Едно за прослава на утрото,
две за ранната роса,*

*три за мъжа, който защитава земята си
и четири за твоята любов...“*

Възхитена от песента, пристъпи до вратата и за пръв път в живота си видя как изглежда обор.

Каквото и да беше си представяла досега, то не бе така организирано и технически добре оборудвано, като това, което се разкри пред очите ѝ. Имаше големи, блестящи тръби, и улеи, и шум от компресор или друга машина. Дузина крави стояха в клетки и ядяха от отделни ясли. Някои от тях хрупаха зърна.

Шейн, съблечен по една от онези безспорно сексапилни изрязани фланелки, с шапка върху буйната коса, се движеше сред тях и си пееше или подсвиркваше, докато проверяваше храната или издоеното мляко.

— Браво, момичето ми, истинска отличничка! — той потупа една крава по гърба.

Заинтересована от процеса, Ребека пристъпи и се осмели да попита.

— Как работи това нещо?

Шейн изруга невъздържано, защото се стресна и удари кравата по-силно, а тя измуча възмутено. Погледът, който ѝ хвърли, когато се обърна към нея, не бе особено приятелски.

— Извинявай! Не исках да те стресна. Тук е много шумно — тя се опита да се усмихне и да не отстъпи инстинктивно назад. — Разхождах се и видях кравите отвън. Зачудих се какво ли става вътре.

— Това, което става по два пъти на ден, всеки ден, бебчо — струваше му усилие да укроти сърцето си за секунда. Беше решил да я избягва няколко дни, а ето че тя бе тук, хубава като картинка, с тези огромни очи. Стоеше наред собствения му краварник и се усмихваше.

— Как успяваш да свършиш всичко сам? Те са толкова много!

— Процесът е автоматизиран, поне в по-голямата си част — той внимателно провери вимето на кравата.

— Къде отива млякото? През тези тръби, имам предвид.

Шейн въздъхна. Нямаше никакво желание да ѝ обяснява как действа млеконадойната машина „Милкинг 101“. Предпочиташе да я целуне.

— От кравата в тръбите и сетне в резервоара — той махна с ръка. — Там се съхранява при подходяща температура, докато дойде цистерната да го изпомпа. Трябва да върна тези момичета при навеса да побезделничат.

— Къде?

— Там, където безделничат преди и след доене — усмихна се Шейн.

Ребека се отдръпна да му направи път малко повече, отколкото бе необходимо. Зачуди се как ли ги различава, вече издоените, от неиздоените. Но когато той вкара вътре другите крави, осъзна, че отговорът е от ясен по-ясен. Виметата на новодошлите бяха пълни. Тя се изкикоти, докато Шейн ги подреждаше по места.

Наблюдаваше одобрително реда и организацията, докато той пълнеше яслите с храна.

— Значи едновременно ядат и дават мляко.

— Храната им действа възбуждащо — не й обръщаше много внимание, тъй като бе зает. — Докато ядат, издоявам половината. А другата половина, докато вкарвам следващата група.

Бързо и без суетене той подреди новата партида край яслите.

— Това са смукатели. Прикрепят се към виметата и правят това, което някога хората са правили с ръце. Можеш да издоиш много крави, при това много по-бързо, отколкото с ръце и ведро.

— Но нали трябва да бъде антисептично? Ти използваш ли тези неща върху техните... — тя нерешително спря.

— Вимета, скъпа. Наричай ги вимета — той кимна. — Всичко е стерилно. Ако трябва да дадеш оценка на млякото, можеш без угризения да му пишеш „отличен“.

— Как се прави тази оценка? — запита Ребека и сконфузено млъкна. — О, извинявай. Прекалено много въпроси задавам. Преча ли ти?

— Да, пречиш ми — той пристъпи към нея. — Какво всъщност правиш тук, Ребека?

— Нали ти казах, разхождах се.

Той вдигна иронично вежди и пъкна палци в джобовете си.

— И реши да дойдеш на гости на кравичките? Посещение на вежливост?

— Не съвсем. Нямах такива намерения.

— Мисля, че ще си по-искрена, ако ми кажеш, че си имала. Не изневерявай на стила си. Не ти прилича.

— Добре де, имах.

Разбира се, че беше прав. Няма значение какво си бе казала, преди да тръгне към гората.

— Чувствах, че между нас остана нещо неразрешено. Недоизказано. Не искам да усложнявам нещата. Особено с теб, след като контактувам с толкова хора от семейството ти.

— Аха — не беше съвсем сигурен с коя от двете личности, скрити в нея, разговаряше в момента. — Натрапих ти се. Искаш ли да ти се извиня?

— Не е необходимо.

Това го накара да се усмихне. Все повече го привличаше упоритата извивка на брадичката ѝ.

— Какво ще кажеш да опитаме отново? Имам страшно силно желание да те целуна пак.

— Сигурна съм, че такова желание имаш към всяка жена, по всяко време на денонощието.

— Да, но сега ти си тук.

— Ще ти дам да разбереш, когато искам да ме целунеш — за по-сигурно тя се обърна и се блъсна в контейнер с надпис „Балсам за виме“. — Проблемът е, че колкото по-дълго чувстваме това...

— Привличане? — прекъсна я той. — Желание? Страст?

— Напрежение — отговори бързо Ребека. — То ми пречи да изпълнявам плана, който съм си набелязала. Искам да работя — рече тя и отново се обърна към него. — Но не мога, ако трябва непрекъснато да отклонявам нежелателни предложения.

— Нежелателни, значи! — вместо да се засегне, Шейн се заля в смях. — По дяволите, Ребека, страшно ми харесва начина ти на изразяване! Я кажи нещо друго!

— Сигурна съм, че си свикнал жените да падат в краката ти като круши — отвърна студено тя. — Или да ти носят торти. Просто искам да знам, че съвсем ясно разбираш значението на думата „не“.

Какво смешно намираше в думите ѝ, че непрекъснато се хилеше, ядоса се не на шега тя.

— Ти ми каза „не“ снощи, така ли?

— Моята реакция...

Но той не ѝ позволи да продължи.

— Можех да те имам точно там, на пода в къщата на брат ми.

Лицето ѝ пребледня, но успя да запази гласа си леден и безстрастен.

— Надценяваш възможностите си, фермерче!

— Внимавай, Беки — не ѝ остана дължен Шейн. — Не обичам недомлъвките. Искаш да разрешиш някакъв свой проблем, който нарече напрежение, за да си вършиш спокойно работата. Винаги съм смятал, че честността е най-добрата политика при разрешаване на проблемите. Затова чуй какво ще ти кажа. Ти ме желаеш с всяка клетка на тялото си, така както и аз теб. Може да ти е странно. И на мен ми е. Но това са фактите.

Ребека отвори уста, но никаква подходяща лъжа не дойде на езика ѝ.

— Добре. Няма да отричам, че ми стана интересно. За момент.

— Скъпа, това, което ти стана, бе на светлинни години разстояние от „интересно“.

— Не ми казвай какво чувствам и какво не чувствам. Само искам да знаеш, че ако мислиш, че ще бъде поредната резка на ботуша ти, сбъркал си. Най-добре обмисли отново нещата.

— Съгласен — с подчертано безразличие той отиде да провери следващата крава. — Колкото до разбирането на значението на думичката „не“, няма проблеми. Когато я кажеш, бъди сигурна, че ще я разбере.

Ребека едва не подскочи.

— Добре, значи ние...

— Ти по-добре помисли за защитата си, скъпа — той я погледна така, че всичко в нея затрептя и зазвъня. Сигурно се чуваше в тишината на обора. — Защото аз нямам проблеми и с разбирането на предизвикателствата също. Искаш да търсиш духове в моята къща. Добре, възползвай се от шансовете си. Желаш да рискуваш, така ли?

— Ти не ме притесняваш.

По лицето му отново се разля усмивка.

— Напротив. Сега стоиш тук и се чудиш какво да правиш с мен.

— Всъщност се чудя как успяваш да се задържиш прав, когато товарът на егото ти е толкова голям.

— Свикнал съм — той пак се ухили. — Сигурно по същия начин и ти успяваш да носиш тези тежки мисли в прекрасната си малка главичка. Вече съм към края, свършвам. Защо не влезеш в къщи да направиш кафе? Можем да поговорим по въпроса още малко.

— Мисля, че го изчерпахме — Ребека бързо тръгна към вратата, за да мине пред него. — Освен това не мога да правя кафе.

За толкова слаба жена изглежда доста добре отзад, помисли си Шейн, следвайки я по петите.

— А не искаш ли да ме целунеш за довиждане, сладурче?

— Целуни кравите си, фермерче — подхвърли през рамо Ребека.

Той обаче не можа да устои на изкушението. Хвана я и с едно движение я обърна към себе си, като се смееше гръмко.

— Ти си най-хубавата проклета малка женичка, която съм срещал!

Вдигна я във въздуха и дишането ѝ спря. Мисълта ѝ отлетя някъде. Трябваше ѝ минута, за да успее да подреди думите.

Ръцете му бяха твърди като стомана, а тя се чувстваше чудесно в тази непробиваема прегръдка.

— Нали каза, че разбираш от „не“...

— Но аз не те целувам, нали? — излъчвайки невинност, Шейн не откъсваше смеещите си очи от нея. — Освен това ти също ме искаш. Само малко да те подържа. Бас ловя, че не тежиш повече от торба соя.

— Благодаря за поетичното сравнение. Поласкана съм. Пусни ме!

— Наистина трябва да ядеш повече. Защо не поостанеш? Веднага ще ти приготвя нещо вкусно за хапване.

— Не! Не, не, не!

— Добре, де, можеше да го кажеш само веднъж — Шейн сведе очи към шията ѝ. Виждаше ясно как пулсира вената под бялата ѝ кожа. Точно над отворената яка на копринената ѝ риза. — Защо трепериш?

— Не треперя.

— Не, сигурно ти е студено! — заяде се Шейн, но после разгледа лицето ѝ. — Някой да не те е обидил?

— Никой не ме е обидил. Помолих те да ме пуснеш.

— Веднага. Защото ако направя това, което искам, ще пренебрегна кравите и ще наруша думата си. А не искам нито едното,

нито другото — и той я остави на земята, но не свали ръце от раменете ѝ.

— Предпочитам сама да взема решение.

— Правилно — той прокара пръст по косата ѝ. — Аз вече реших. Наистина те искам. Не съм психиатър, нито голям умник, не ми е необходимо да анализирам защо и как, нито да търся скрити вътрешни подбуди. Просто те искам. Това е. Чувствам го.

Очите му, зелени и замечтани, отново се впиха в нейните.

— Искам да те заведа в леглото и да правя любов с теб. И го искам все повече и повече, всеки път, когато се появиш. Може да го сложиш в уравнението си.

— Ще го сложа — трябваше да се концентрира, докато ръцете му галеха раменете ѝ. — Но това не е единственият фактор, от който зависят нещата. Всичко ще бъде... много по-просто, ако успеем да се въздържим, докато не завърши работата си.

— Да, по-просто — съгласи се той, отново развеселен от думата. — И скучно.

Скучно, помисли си Ребека. Интересно определение, особено когато става дума за любов.

Шейн видя как очите ѝ потъмняха, тялото ѝ омекна, а устните ѝ се извиха. В него се надигна вълна от желание и той я притисна още по-плътено към себе си.

— Ребека, хубавата ми Ребека — прошепна той. — Нека да ти покажа...

Беше готов да убие този нахален идиот, който наду пронизително клаксона на колата си.

Ребека се отдръпна рязко и двамата погледнаха към прашното камионче, което спря пред къщата. През прозореца се подаде главата на нацупена дребна брюнетка.

— Шейн, скъпи, нали ти казах, че ще намина!

Той вдигна ръка като за поздрав, чувствайки, че температурата спада под абсолютната нула.

— А, това е Дарла. Моя приятелка.

— Обзалагам се — раменете на Ребека отново се вдървиха, този път сякаш станаха от желязо. Тя вдигна вежди и изви подигравателно устни. Шейн не можеше да знае, че подигравката всъщност бе

насочена към нея самата, а не към него. — Не искам да те отделям от... приятелките ти, скъпи. Ти явно си едно много заето фермерче.

— Слушай, дявол го взел...

В този момент Дарла извика отново. Дрезгавият ѝ глас бе пълен с нетърпение. Шейн с нарастваща паника забеляза, че слиза от колата. Между които и да е други две жени подобна среща би му била забавна. Но Дарла и Ребека... Имаше чувството, че сблъсъкът ще бъде смъртоносен. За Дарла. Ребека щеше да я лапне на един залък.

— Слушай, аз...

— Нямам време нито да те слушам, нито да те гледам — прекъсна го Ребека, защото определено се страхуваше, че ще изпадне в глупаво положение пред жената, която идеше по поляната, поклащайки се на високите си токчета. — Имам си работа. А ти си имаш Дарла.

И тя си тръгна, като го остави да се разкъсва между желаещата го и желаната от него.

ШЕСТА ГЛАВА

По време на престоя си в мотела, Ребека си направи програма. Ставаше рано, за да закуси с другите гости. Причината обаче не беше храната. Тя търсеше възможността да интервюира гостите под прикритието на лек и непринуден разговор на масата.

Не трябваше да се поддава на навиците си на учен и аналитик. Трябваше да събира сведенията методично. И ето тази сутрин бе възнаградена между кафето и вафлите. Една млада двойка с увереност заявиха, че са усетили присъствие в сватбения апартамент, който заемаха.

Сега, късно през нощта, след като остана сама в стаята си и целият мотел утихна, Ребека прочете повторно бележките, които нахвърля сутринта.

„Обектите потвърдиха усещанията си взаимно. Неочакван хлад, силен аромат на рози, хлипане на жена. Включени са едновременно и трите усещания. Обектите са изпитали по-скоро вълнение, отколкото страх. Много ясно и чисто. Не са имали видение, но жената описва дълбоко чувство на мъка, което я обхванало веднага след температурната промяна и продължило, докато се усещала миризмата на рози.“

Заинтересована, Ребека се замисли, докато обработваше бележките си по-подробно, с имена и дати. Тя самата беше спала като бебе, макар и само за няколко кратки часа. Рядко спеше повече от пет часа, а предишната нощ ги бе намалила дори до три в очакване да се случи нещо необикновено.

Но стаята си остана спокойна и подредена през цялата нощ.

След като приключи с бележките и попълни дневника за деня, Ребека превключи файла на книгата, която пишеше повече като

забавление.

„НА ЛОВ ЗА ДУХОВЕ В АНТИЕТАМ“

Заглавието не ѝ харесваше много. Можеше да си представи как някои от по-консервативните ѝ колеги мърморят по факултетски сбирки и университетски събрания. Да си мърморят, реши тя. Цял живот беше спазвала правила, налагани ѝ от другите. Беше дошло време да скочи от лодката.

Да пише за изпълнени с чувства, а не сухи и прозаични неща, беше истинско предизвикателство. Да накара върху белия лист да оживеят нейното виждане, нейните емоционални възприятия за малкото градче с полегати хълмове, сенките на планините в далечината, необятните, плодородни поля и ниви.

Прекара няколко часа на бойното поле, за да попие и приеме неговите излъчвания. Но сега трябваше да разкаже за мотела и за неговите обитатели.

Работи час-два, за да опише историята на семейство Барлоу. Трагичната участ на Абигейл, непреклонният Чарли и децата, изгубили майка си още в най-ранна възраст. Благодарение на Каси, Ребека прибави още един персонаж. Мъжът, когото Абигейл тайно обичала и отпратила. Подозираше, че е заемал някаква важна длъжност в градчето по онова време. Може би шериф. Тази прилика между съдбите на Абигейл и самата Каси, това, че любимите им бяха шерифи, беше особено интригуващо и тя имаше намерение да го изследва подробно и до дъно.

Беше така дълбоко потънала в работата си, че ѝ трябваша няколко минути, за да осъзнае, че апаратурата се включи и заработи.

Ребека скочи и впери очи в монитора.

Каква бе тази графика, зачуди се тя и възкликна, потрепервайки. Видя, че се е задействал температурният датчик. Загледа с удивление как цифрите бързо намаляват. Когато достигнаха 5 градуса, потрепери и обви с ръце раменете си. Дъхът ѝ започна да излиза под формата на облаче пара, а сърцето ѝ заби на пресекулки.

Но все още не чувстваше нищо. Само студ. Не чуваше нищо, не долавяше никакви миризми.

Саманта никога не влиза в тази стая. Това ѝ каза Ема. А господарят? Стаята е била негова. Беше прочела толкова много за него. Редове, изпълнени с гняв, страх и отвращение.

С бързи движения Ребека включи рекордера и камерите. Бързото премигване на машините отбеляза нейното присъствие и за един миг, толкова кратък, че бе почти неуловим, нечие друго. Сетне всичко свърши и температурата започна да се покачва.

Почти полудяла от възбуда, тя включи записващото устройство и заговори.

„Нещо се случи. Събитие, регистрирано в два часа, осем минути и петнадесет секунди след полунощ с рязко спадане на температурата до 5,5 градуса. Измерена промяна в енергията, която продължи част от секундата, последвана от мигновено покачване на температурата. Събитието приключи в два часа, девет минути и двадесет секунди. Продължителност шестдесет и пет секунди.“

Спря за миг със записващото устройство в ръка, опитвайки се да накара нещата да се повторят. Знаеше, че преди малко тук беше Чарли. Почувства го и сърцето ѝ още биеше ускорено. Какво ли щеше да покаже апаратът за кръвно налягане, ако сега го измереше!

— Хайде, ела! Хайде, страхливо, тъпо копеле! Кучи син! Ела, де! Върни се!

Звукът на собствения ѝ глас я накара да се осъзнае и да си поеме няколко пъти въздух. Не губи обективността и търпението си, момиче, напомни си Ребека. При всяко изследване най-важна е обективността.

Насили се да седне и да работи още половин час. Записа най-прецизно случилото се и изключи компютъра. Беше прекалено възбудена, за да заспи, затова излезе от стаята си. Застана в коридора в очакване и надежда, но навсякъде цареше тишина, тъмнина и спокойствие. Слезе бавно по стълбите, представяйки си смъртно ранения войник, обърканата и шокирана Абигейл, ужасената

прислужница, хладнокръвният убиец Чарли Барлоу с пушка в ръка. Те бяха по-малко веществени, отколкото мислите ѝ.

Беше направила опити във всички стаи. В салона, където някои казваха, че усещат дим от огън, въпреки че камината не бе запалена. В библиотеката, която и Каси и Рийгън избягваха, защото се чувстваха най-зле там. В зимната градина имаше само саксии, столове и светлината на луната.

Ребека влезе в кухнята. Моментът преди малко не бе илюзия, нито фантазия. Той бе напълно реален. Беше почувствала, беше усетила нечие присъствие. Търпението бе толкова важно, колкото аналитичният и любознателен мозък.

Тя отиде до прозореца и точно нейният любознателен и аналитичен мозък прелетя над градините и полята, над дърветата и нивите и стигна до къщата, където спете Шейн.

Желанието ѝ да бъде с него бе толкова силно, че я уплаши. Желанието да излезе, да мине по тревата, да прекоси нивите и поляните. И да отиде в къщата, при Шейн. Глупости! Пълни глупости, рече си Ребека. Първо, едва ли е сам. Представи си го с онази привлекателна брюнетка, или някоя друга хубава жена и нещо, не би могла да кажа какво точно, я заболя до смърт.

Какво я привличаше така неудържимо? Мястото? Или мъжът?

Имаше и още нещо, за което трябваше да помисли. Нещо, за което да събере кураж, за да го изследва. Повече никаква Ребека, скрита в ъгъла, страхлива и стеснителна. Няма да прекара живота си зад бюрото или зад камарата книги. Нали бе дошла тук заради опита. И ако Шейн Макейд представляваше неизследван феномен и предлагаше опит, тя щеше да го извърши.

Както тя искаше, обаче. С пълното самосъзнание и решение за това. Той я приемаше като жена, която може да отстоява своето и тя имаше намерение да се държи точно така.

Той искаше да я вкара в леглото.

Е, как ти се струва това, доктор Найт? Как се чувстваш? Уплашена, развеселена, любопитна?

Уплашена, призна си Ребека.

От какво, от секса ли?

Сексът е биологична функция. Част от човешкия живот. Защо тогава трябва да се плаши от него? Защото ѝ е непознат, отговори си

сама тя. Затова изглежда толкова страшен и любопитен. Сексът предизвикваше любопитството ѝ. Само да успее да постигне контрол над ситуацията...

О, доктор Нйт, значи въпросът бил в контрола? А какво ще кажеш относно възможната му липса?

Чувствам се неудобно, отговори си тя. Ето защо не трябва да го губя.

Ребека прогони въпросите и реши повече да не се изтезава. Но не можа да прогони желанието и неистовата нужда, които я измъчваха. Затова напусна кухнята и си отиде в стаята.

Но цялата нощ сънува. И сънищата ѝ бяха изпълнени с любов и смях...

Ръцете на мъжа я прегръщаха. Двамата се търкаляха върху мекия дюшек като деца. В тъмнината се носеше приглушен смях, пръстите му галеха дългата ѝ коса.

— Шшшт, Джон, ще събудиш бебето!

— Ти шумиш толкова много, Сара!

Бързи и горещи, ръцете му се шмугнаха под памучната ѝ нощница и намериха онези места, които толкова обичаше да гали.

— Имаш прекалено много дрехи, Сара. Искам те гола.

И отново смях, въздишки и милувки.

— Все още съм дебела от бебето.

— Нищо подобно! Аз те харесвам такава! Ти си идеална! Направо идеална! Искам те, Сара. Обичам те. Позволи ми да те обичам.

Смехът постепенно стихна, но удоволствието остана. И двете тела върху мекия дюшек, унесени в ритъма на любовта...

На другия ден беше гроги, но не от безсъние, а от сънищата, които все още бяха живи в спомена ѝ. През по-голямата част от следобед Ребека се затвори в стаята си и използва модема си, за да получи справка за населението на Антиетам през 1862 година.

Принтерът точно подаваше дълъг списък от имена, дата на раждане, професия и дата на смъртта, когато на вратата почука Каси.

— Извинявай, че те безпокоя.

— Няма нищо — Ребека погледна над очилата си. — Опитвам се да открия любимия на Абигейл, ако изобщо е съществувал.

— О! Непременно ще го откриеш — развълнувана, Каси оправи косата си. — Но как можеш да го направиш?

— По метода на изключването — години, семейно положение — тя свали очилата си и Каси дойде на фокус. — Значи си абсолютно сигурна, че не е бил женен?

— Не, няма начин.

— И не е бил в армията. Но ти каза, че е заемал някакъв пост, преди да напусне града.

— Много ми е странно, когато говориш така за тях. Сякаш са живи и все още са тук.

Ребека се усмихна и се облегна на стола.

— А не са ли?

— Май наистина са — Каси поклати глава. — Дойдох да те предупредя, че отивам в болницата.

— В болницата ли? — Ребека скочи уплашено от стола си. — Да не би някое от децата да не е добре? Или да се е ударило лошо?

— Не. Шейн...

— Божичко! Сигурно е катастрофирал! — лицето ѝ стана смъртно бледо. — Къде е? Какво се е случило?

— Нищо му няма. Ребека, става дума за Савана. Започна да ражда — силно изненадана от реакцията ѝ, Каси я наблюдаваше как се отпуска безсилна на стола. — Не исках да те плаша.

— Всичко е наред — махна вяло с ръка. — Би трябвало първо да помисля, преди да бързам с изводи и заключения.

— Шейн се обади преди два часа, веднага след като Джаред му позвънил. Но аз трябваше да намеря детегледачка. Ще оставя Конър и Ема с Ед до вечерта. Ти не се познаваш още с Ед. Тя е чудесно момиче и я използвам като бавачка. Но няма да може да се оправи и с Али, затова ще я взема в болницата с мен. Там има целодневна детска занималня.

— Разбирам — Ребека бе започнала да възвръща цвета на лицето си.

— Не искам да се чувстваш изоставена. Ако си гладна, в хладилника има студено месо и пай. Ще тръгна с колата, но ако ти

потрябва, можеш да прескочиш до фермата и да вземеш на заем.

— Няма да стане нужда — вече напълно възстановена, Ребека се усмихна. — Значи Савана ще ражда! Чудесна новина! Всичко наред ли е?

— Да, според последните новини. Но ние всички искаме да сме там.

— Разбира се! Предай на майката и таткото моите поздрави. Ще се радвам, ако мога да ти помогна с Али.

— Много мило от твоя страна. Но нали знаеш, че я кърмя, а не знам колко време ще се забавя там — Каси ухапа долната си устна, пресмятайки нещо на ум. — Не очакваме нови гости. Оставих бележка на тези, които са навън. Обикновено в четири сервирам чай, но...

— Спокойно, Каси, не се тревожи. Ще се оправим и сами. Хайде, върви! Виждам, че умираш от нетърпение да си там.

— На света няма нищо по-хубаво от раждането на бебе.

— Не се съмнявам.

Когато остана отново сама, Ребека се опита да се концентрира, но това въобще не ѝ се удаде. Цялото семейство Макейд щеше да бъде там, в чакалнята на родилното отделение и вероятно щеше да пречи на сестрите и докторите. Ще бъдат шумни, разбира се. Един през друг ще надничат в родилната зала, за да видят докъде е стигнало раждането.

Всички ще бъдат възбудени и весели. Ще се радват така, както само задружните семейства могат да се радват. Чудеше се дали изобщо имат представа колко са щастливи.

Ребека прекара още два часа пред компютъра, елиминирайки имената на половината мъже от списъка, преди гладът да я заведе в кухнята.

Гостите вече бяха наченали пая. Някой се бе сетил да направи кафе. Тя си наля една чаша, помисли си да си направи сандвич, но реши също да яде пай.

Когато телефонът иззвъня, го вдигна и отговори автоматично.

— Ало? Мотел „Макейд“.

— Гласът ти звучи много секси по телефона, бибчо.

— О, Шейн?

— А, значи и слухът ти е добър. Е, решихме, че сигурно ще искаш да знаеш, че семейство Макейд току-що се увеличи с още един член.

— Какво е? Как е Савана?

— Момиче. И двете се чувстват чудесно — Миранда Макейд тежи три кила и половина и е дълга петдесет и два сантиметра. Чудесна малка женичка!

— Миранда. Хубаво име — въздъхна Ребека.

— Каси тръгна към къщи, но ще мине да прибере децата, да разкаже на Ед подробности за раждането и тъй. Помислих, че може да се тревожиш.

— Така е. Благодаря ти.

— Аз пък мисля да празнувам. Искаш ли да празнуваш с мен, доктор Найт? Имаме такъв повод!

— Ами аз...

— Нищо особено не ти предлагам. Дори няма да се преобличам. Ще мина да те взема. Черпя бира.

— Звучи неустоймо, обаче...

— Никакво обаче. След половин час да си готова.

— Не бих казала... — той вече беше затворил и в ухото ѝ звучеше сигнала на централата.

Реши да не се конти. Само подреди косата си и сложи съвсем лек грим. Нищо друго. Панталоните и тънкото бежово сако, с които бе облечена следобед, бяха удобни и сигурно подходящи за пиенето на бира.

Ако си сложеше и големите медни обеци, щеше да изглежда още по-добре. През последните месеци бе започнала да се наслаждава на подобни дребни женски хитрини.

Остави на Каси бележка на вратата и излезе навън да чака Шейн.

Във въздуха се носеше предчувствие за настъпващата есен. Денят бе горещ и задушен, но сега се бе разхладило. Тъмнината бе мека и плътна, както трябва да бъде сред природата.

От време на време прогърмяваше кола. После отново всичко потъваше в тишина. Абсолютна тишина, от която може да те заболи глава. Когато тръгна насам, беше сигурна, че ще ѝ липсва градския шум, звуците на забързания живот, суровостта, грубостта. Безпардонността.

В Ню Йорк се бе научила да приема този живот, да прекарва времето си в музеи и магазини, да се приспособява към хората, вместо да бяга от тях. Беше нещо като терапия, която си бе предписала и която действаше добре. Беше престанала да гледа само в краката си. Беше престанала да бърза да се скрие в апартамента си, където бе в безопасност, заобиколена от книгите си.

Но ето че всичко това не ѝ липсваше. Тук ѝ харесваха тишината, спокойствието и възможността да контактува с хората. Сега щеше да излезе и да пие бира с един изключително интересен мъж.

Изобщо днешният ден бе много хубав.

Видя фаровете на колата, която зави от пътя и се насочи към къщата. Преметна чантата си през рамо и се запъти към Шейн.

— Ето, винаги това съм искал да виждам — една жена, която ме чака.

— Съжалявам, но ще те разочаровам — Ребека седна в кабината. — Не чаках теб. Просто излязох да се насладя на вечерта. Започва да мирише на есен.

— Много си хубава — той протегна ръка и заигра с обещите ѝ.

— И ти — беше самата истина. Наистина беше много хубав. Избеляла работна риза, усмихнати очи, разрошена коса.

— Къде отиваме?

— При Дъф — Шейн сложи ръка на облегалката на седалката, обърна глава и направи задна маневра. — Не е кой знае какво, но човек се чувства като у дома.

Наистина не беше кой знае какво, реши Ребека, когато влязоха в кръчмата. Дълго помещение, слабо осветено от няколко луминесцентни лампи, замъглени от цигарения дим, който се носеше на талози. От джубокса долиташе тиха кънтри музика. По пода имаше пръснати черупки от фъстъци, над бара висяха плакати за бира и очарователна картина на кучета, които играят покер. Във въздуха витаеше нещо старинно и малко опасно.

Беше като каубойски бар от времето на златната треска. Харесваше ѝ.

Докато вървяха към бара, издялан от старо дърво, цялото в белези и рани, зад който стоеше висок, мършав човек със сърдита физиономия, Шейн я представи на поне половин дузина хора. Тя забеляза начина, по който хората от една общност поздравяват външни,

непознати, чужди. Комбинация от любопитство, недоверие и интерес. Някой извика Шейн, но той само поклати глава и показа два пръста на мъжа зад бара.

— Как е, Дъф?

Мършавият се усмихна, докато отваряше бутилките бира.

— Както обикновено.

— Това е Ребека, приятелка на Рийгън от Ню Йорк.

— Ню Йорк е мръсна дяволска дупка.

— Бил ли сте там? — учтиво запита Ребека.

— За нищо на света не бих отишъл — той плъзна бутилките към тях и се намръщи, при което лицето му се покри с бръчки.

— Истинска бърберица, а? — изкоментира Шейн, докато си преправяха път към една маса. — Най-щастливият човек в града.

— Бих казала същото — тя седна. — Все пак, нали съм професионалист.

Усмихнат до уши, Шейн чукна своята бутилка в нейната.

— За Миранда Катрин Макейд!

Ребека вдигна своята и отпи.

— Хайде, разкажи ми всичко наред.

— Е, добре. Няколко пъти влизах да я видя. Савана бе малко... хмм, бодлива. Каза, че мъжете от семейство Макейд трябва да бъдат държани под ключ. Както и някои специфични части от анатомията им.

— Звучи справедливо. Особено от устата на жена, която ражда.

— Каси и Рийгън не бяха толкова злобни навремето. Савана изобщо има по-дълги нокти. И си ги показва за малко. После, когато всичко свърши, вече гукаше като гълъбица и беше нежна като розови листенца.

— А Джаред?

— Премина от състояние на изпотен бик към глупаво ухилен идиот. Забелязах, че това става с всеки от братята ми, когато си имаме бебе.

— Ние?

— Ами да. То си е семейна работа. Трябваше да дойдеш.

— Струва ми се, че Савана си имаше достатъчно голяма компания — тя наклони глава. — Е, събитието не ти ли подсказа някаква идея?

— Какво? А, да — той се облегна и ухили. — Даде ми идея, че братята ми свършиха добра работа, като се ожениха и продължиха рода. Значи няма нужда и аз да го правя. А ти? Мислила ли си да си седнеш на четирите букви и да мътиш?

— Да мътя ли? — Ребека се разсмя. — Не.

Шейн си взе фъстък от пластмасовата купа на масата и го счупи.

— А какво правиш, когато не гониш духове или не четеш лекции?

— Аз живея в дяволската дупка, според Дъф. Забрави ли? Там има много неща за вършене. Развлечения, убийства, оргии. Животът ми е невероятно интересен и пълен.

Той сложи ръка върху нейната.

— А ползваш ли нечия специална помощ при запълването му?

— Не, минавам без специални помощи — Ребека му се усмихна сладко. — Как е Дарла?

Той прочисти гърлото си и отпи от бирата, за да спечели време.

— Чудесно.

Нямаше смисъл да ѝ обяснява, че бе отпратил добрата стара Дарла, въпреки желанието ѝ да сподели вечерята му, пък и нещо друго.

— Напредваш ли с лова?

— Не се опитвай да избягаш от темата на разговор. Не е никак хитро.

— Не се опитвам да хитрувам — той отново хвана ръката ѝ и я стисна, преди да успее да я издърпа. — Срецна ли някой дух най-после?

— Всъщност, да — стана ѝ приятно, когато видя как усмивката изчезна от лицето му.

— Това е нелепо!

— Не, не е. Имам го документирано. Запис на спадане на температурата до 5 градуса за по-малко от две минути.

Шейн отново отпи.

— Апаратурата ти сигурно се е повредила.

Реакцията му я учуди и ядоса.

— Ти си много упорит. Като магаре. Да не би да се страхуваш?

— Защо да се страхувам от нещо, което не съществува?

— Да, наистина, и аз това питам. Защо?

— Защото... — той спря и присви очи. Тя го наблюдаваше с усмивка, но много внимателно. — Така ли анализираш пациентите си?

— Ти като пациент ли се чувстваш?

— Я стига!

— Извинявай — Ребека отметна назад глава и се разсмя. — Не можах да устоя на изкушението. Всъщност, не се занимавам с индивидуална терапия, ти просто ме принуди. Искаш ли да опитаме така наречената асоциация на думи?

— Не.

Тя вдигна учудено вежди.

— Нали не се страхуваш? Много е просто. Аз казвам една дума, а ти бързо отговаряш първото нещо, което ти дойде на ум.

— Не се страхувам от някаква си глупава игра на думи — но беше раздражен и ядосан, затова тръсна глава. — Добре, давай.

— Къща.

— Семейство.

Отговорът я накара да се усмихне. Да, Шейн Макейд беше лесен за разгадаване.

— Птица.

— Перушина.

— Кола.

— Камион.

— Град.

— Шум.

— Провинция.

— Земя.

— Секс.

— Жени — вдигна ръката ѝ, която все още държеше, долепи я до устните си и добави. — Ребека.

Тя се опита да не обръща внимание на ускорения си пулс.

— Брой се само първото, което ти дойде на ум. Мога кажа, че си обикновен човек, с установени навици и си щастлив с тях. Според този елементарен тест.

— Искаш ли да опитаме отново? Само че въпросите ще задавам аз.

— Когато завършиш университета, фермерче — очакваше да я удари, но той леко се усмихна. — Ако си гладен, защо не ядеш

фъстъци?

— Ръката ти ми харесва повече — и в потвърждение продължи да я гали. — Дълга и малко слабичка. Като всичко останало в теб.

Ребека приближи стола си и се наведе към него.

— Нима наистина мислиш, че ще се оставя да ме прелъстиш на бутилка бира в някаква мръсна селска кръчма?

— Заслужава си да се опита — той прекара устни по китката ѝ.
— Пулсът ти е ускорен, докторе.

— Обикновена химическа реакция, вследствие на стимуланти. Нищо лично.

— Можем да го направим лично — той погледна през рамото си и видя, че билирдната маса е празна. — Искаш ли да се обзаложим?

— Зависи от вида на облога.

— Какво ще кажеш за една игра на билиард, приятелски облог?

— Билиард ли? Никога не съм играла. Не знам правилата.

Още по-добре, помисли си Шейн.

— Ще ти обясня. Ти сигурно си много възприемчива. Всеки, който е сложил пред името си няколко букви, би трябвало да е способен да възприеме правилата на една проста игра.

— Добре. Какъв ще бъде облогът?

— Ако спечеля аз, отиваме в къщи. Умирам от нетърпение да те целувам. Може и в пикапа.

Ребека си пое дъх и се опита да остане спокойна.

— А ако спечеля аз?

— Каквото поискаш. По твой избор.

Тя се замисли, сетне се усмихна.

— Добре, когато пренеса оборудването си в твоята ферма, ще ми помагаш. Чисто професионално, имам предвид.

— Съгласен — с увереността на ветеран, Шейн стана и я поведе към масата. — Тъй като си начинаеща, ще ти пусна две топки аванс.

— Много си щедър.

Шейн беше честен човек и освен това никога не беше губил игра на билиард. Затова внимателно ѝ обясни правилата на играта. Това му даде възможност да мине зад нея, за да ѝ покаже как се държи щеката. Устните му бяха до ухото ѝ, докато обясняваше.

— Трябва да се контролираш — каза той, като оправи косата ѝ. — Но не бива да бързаш. Дръж леко, но здраво щеката.

Ребека се опита да не мисли, че бедрата му са долепени до нейните. Следвайки указанията му, тя изстреля топката.

— Браво! — извика Шейн. — Имаш добър удар. И страшно нежни ушенца — преди да успее да реагира, той ухапа едното. Когато тя се обърна, сложи ръце на хълбоците ѝ. — Защо не се преструваме, че играем, а всъщност да се целуваме?

— Облогът си е облог. Долу ръцете.

— Мога и да почакам — той вече си представяше как я прегръща в тясната кабина на камиончето си. — Искаш ли почивка?

— Ще я предоставя на теб.

Тя заобиколи масата, като насочи щеката, както ѝ показа.

Правилата бяха съвсем прости. Човек играе или с едноцветните, или с раираните топки, в зависимост каква топка е вкарал първо в джоба. Сетне трябва само да ги цели, като избягва черната топка с номер осем. Ако я вкара, преди да е вкарал другите, губи.

С една дума, който успее да потопи своите топки пръв и накрая осмата, печели. Фасулска работа.

Ребека наблюдаваше как Шейн се навежда върху масата. Имаше дълги крака, дълги ръце, големи длани. Гледката така я възбуди, че тя пропусна да види как той уцели трите топки, но видя резултата. И трите потънаха в джобовете.

С присвити устни и сериозни очи тя наблюдаваше техниката му на игра, скоростта и посоките, в които се търкаляха топките по зеленото сукно. Беше гледала игра на бiliarд и друг път, разбира се. В кьонтри клуба, където членуваха родителите ѝ, имаше бiliarдна маса. Но никога не беше обръщала внимание на играчите. Нито бе изпитвала желание сама да играе.

Играта бе просто геометрична и по законите на физиката. Бързо пресмятане, стабилна ръка и точно око. Това бяха всички необходими предпоставки, за да спечели.

Шейн успя да вкара още две топки, преди да вдигне очи и да я погледне. Веждите ѝ бяха замислено събрани. Беше интересно да я гледа как мисли, реши той. Още по-интересно би било да я наблюдава как се вълнува.

За да балансира резултата, той нарочно направи грешен изстрел. Топката докосна ъгълчето на джоба и се върна.

— Твой ред е, докторе.

Заобиколи масата, за да ѝ помогне да заеме позицията, но тя го отпъди.

— Искам сама.

— Добре. Прицели се в онази, с жълтото райе. Ще бъде чисто попадение в страничния джоб.

— Виждам — Ребека се наведе, нагласи щеката, присви око и се прицели.

— Браво! — искрено се възхити Шейн и отиде към масата, за да вземе бирата. — Следващата топка в добра позиция за стрелба е...

Ребека вдигна глава и му хвърли ироничен поглед, което го накара да прекъсне изречението наскоро.

— Така ли мислиш?

— Хей! — вдигна ръка Шейн. — Искам само да ти помогна. Продължавай.

Той насила задържа езика зад зъбите си, когато я видя, че се готви да стреля погрешно. Не вижда ли, че третата топка е свободна? Вдигна бутилката с бира, за да прикрие усмивката си. Както се развиваха нещата, след пет минути щеше да я държи в прегръдките си.

Но след секунда устата му остана отворена от изненада. Ребека удари топката, която се чукна в стената и се върна направо в джоба. Тя се усмихна. Дори не го погледна и продължи да играе.

Няколко посетители приближиха и наобиколиха масата. Наблюдатели, кибици. За нея бяха невидими, почти като духовете ѝ.

Ребека играеше систематично, като спираше за кратко време между ударите или докато обикаляше масата, за да анализира следващия си ход. Шейн забрави за бирата в ръката си. Дразнеха го побутванията, чуждите лакти и коментарите на околните, докато тя бързо, спокойно и уверено разчистваше топките от масата.

Използва една от неговите топки, единствената, с която можеше да спечели. Той почувства съжаление, когато уцели осмата топка и я вкара в джоба, с което спечели играта. Тя се изправи, сви устни и погледна объркано.

— Ами сега?

Наоколо избухна гръмогласен смях. Няколко мъже я потупаха по рамото и ѝ предложиха бира. Шейн остави своята щека на масата.

— По същия начин ли си проправяш път в колежа? Както биеш на бiliarд?

Цялата почервеняла от удоволствието на победата, тя се обърна към него.

— Не, досега никога не съм играла бiliarд.

— По дяволите! — той пъкна ръце в джобовете си и я огледа. — Ти спечели. Но това не беше просто късмет, защото си начинаеща или нещо подобно.

— Не, не беше. Беше наука. Играта се основава върху геометрия и скорост, нали? — доволна от новото си познание, Ребека оправи косата си. — Искаш ли още една игра? Ще ти пусна две топки аванс.

Шейн почувства, че се изчервява, но се засмя.

— Че какво пък! Ще играем за две победи от три.

СЕДМА ГЛАВА

— И така играхме бiliarд — Ребека нагласяваше една от камерите си в кухнята на Шейн, докато Рийгън я наблюдаваше. — Той наистина е много добър. Свършихме едва когато затвориха заведението.

Рийгън помълча минута, сетне потърка ушите си, сякаш да чуе по-добре.

— Играхте бiliarд, значи. При Дъф!

— Аха. Първо щяхме да изиграем само една игра. След това станаха две от три, после три от пет и така нататък. Само че не можех да приемам всички тези мъже да ме черпят бира. Сигурно щях да се срутя.

— И мъжете ти купуваха бира!

— Е, поне така искаха. Но аз не позволих. Не съм толкова голям пияч — с присвити очи, Ребека се отдръпна, за да провери положението на камерата. — Шейн обаче се държа невероятно добре. Повечето хора побесняват, ако някой ги бие на собствен терен, и то в тяхната любима игра.

— Чакай, чакай! — вдигна ръка Рийгън. — Ти си била Шейн? Шейн Makeйд на бiliarд? Така ли да го разбирам?

— Седем от десет игри. Знаеш ли как се пуска тази кафе машина?

Ти да видиш! Остави я за няколко дни и ела да гледаш какви ги е забъркала, помисли си Рийгън, Не може да направи едно кафе, но да бие Шейн на бiliarд може.

— Единственият човек, който може да го бие, и то с мъка, е Рейф. Никой обаче не може да бие Рейф.

— Аз ще мога — цъфна в усмивка Ребека. — Защото съм природно надарена. Така каза Чарли Дод.

— Чарли Дод? — Рийгън едва не се задави, но зареди кафе машината. — Ти си висяла с Чарли Дод и момчетата в бърлогата на

Дъф и си играла билиард! Мили Боже! Какво, по дяволите, си търсила там?

— Празнувахме раждането на Миранда. И, освен това, тъй като спечелих облога, Шейн, ще не ще, трябва да ми помага с работата. Не е особено щастлив от това, защото е непробиваемо консервативен относно свръхестественото.

Все по-удивена, Рийгън се замисли.

— Но е човек, който държи на думата си. Може ли един страничен въпрос?

— Да?

— Какво щеше да стане, ако ти беше загубила облога?

— Щях да се целувам с Шейн в камиончето.

Рийгън разля водата, която наливаше в кафе машината.

— Господи! Ребека, какво става с теб?

С блуждаеща усмивка, Ребека се загледа мечтателно навън.

— Може пък да ми бъде приятно.

— Можело да й бъде приятно! Няма съмнение, че ще ти бъде — Рийгън попи разлятата вода и започна отново. — Скъпа, не искам да се меся в живота ти, но Шейн... Той е прекалено ласкателен към жените и освен това... Няма никакви намерения да завързва сериозни връзки.

Ребека спря да мечтае.

— Знам. Не се тревожи за мен. Може да съм живяла под похлупак и уединено, но не съм глупачка.

Тя се наведе и загука на бебето, което лежеше в количката си.

— Мисля, че се оправям много добре с него. Може да излезе роман от тази работа.

— Можело да излезе роман — повтори бавно Рийгън. — Мога ли да ти бъда полезна с някои съвети от моя опит в брачния живот?

— На теб разчитам — засмя се Ребека. — Надявам се, че ще ме осветлиш относно всички подробности, ако се наложи.

Рийгън прекара ръка през челото си, като си каза, че трябва да бъде разумна. И се сети, че насреща й стои не кой да е, а Ребека, най-разумният и рационален човек, когото познава.

— Значи смяташ да завъртиш роман с Шейн. Този същият Шейн Макейд, моят девер? Не говорим за друг човек, нали?

— Тъхъ — неспособна да устои, Ребека щипна Джейсън по меката бузка. — Все още го премислям, но той е много привлекателен

и сигурно много способен — докосването ѝ се видя недостатъчно, затова се наведе и целуна бебето на същото топло, меко местенце. — Ако имам намерение да завъртя роман, ще бъде с някого, когото харесвам, уважавам и който ми действа. Не си ли съгласна?

— Е, по принцип...

Ребека се изправи и я прекъсна с усмивка.

— А пък ако е опитен в леглото, какво по-добро от това. Хубавото лице и тяло не са всичко, но ако ги има, това си е направо подарък. Знам от теорията, че колкото е по-силно физическото привличане, толкова по-добър е сексът между двама души.

Кафе машината загъркори, преди Рийгън да намери думи, за да отговори на приятелката си.

— Ребека, любенето с един мъж не е нито научен опит, нито експеримент.

— В известен смисъл е — Ребека се разсмя и я прегърна през раменете. Изглежда просто нямаше начин да обясни, дори и на най-близката си приятелка, какво чувства. И как се чувства — свободна, желана, привлекателна.

— Престани да се тревожиш за мен, мамичко. Вече съм пораснала.

— Това е очевидно.

— Искам да използвам предоставените ми възможности, Рийгън. Много дълго време правех онова, което ми казваха и което очакваха от мен. Бях послушна. Вече искам да правя това, което аз желая — с лека въздишка, тя се завъртя из кухнята. — Няма защо да се тревожиш за мен. Защо мислиш, че избрах паранормалното за свое хоби? Всеки първокурсник по физика може да изчисли вероятностите. Целият ми живот бе ненормален и в същото време досадно нормален. Аз бях ненормалната.

— Не е истина! — гласът на Рийгън бе искрено възмутен и това накара Ребека да се усмихне.

— Ти винаги си ме защитавала, дори от самата мен. Само че е самата истина. Защото не е нормално едно седемгодишно дете да решава интеграли, нито да дискутира политическите последици от Кримската война с историци, и то на френски език. Всъщност, не съм сигурна какво е нормалното поведение на едно седемгодишно момиченце, защото никога не съм била такава.

Преди Рийгън да успее да проговори, Ребека тръсна глава и продължи.

— Бях натикана в науката прекалено млада. Нямах изградено собствено мнение, нито възгледи за живота. Не можех да им се противопоставя. Ти не знаеш какво е само да учиш и да учиш, без никакви игри и развлечения. Дори когато си бях в къщи, пак бях заобиколена от частни учители и преди да се осъзная целият ми живот бе превърнат в учение, изследвания, лекции — вдигна ръце, после уморено ги отпусна. — Спечели тази награда, вземи еди-коя си степен, и накрая се прибери у дома. Сама.

— Не знаех, че си била толкова нещастна — прошепна Рийгън.

— През целия си живот съм била — Ребека затвори очи. — Погледнато отстрани, звучи така патетично, че дори и малко смешно. Всъщност не беше честно. Аз имах и огромни предимства. Отлично образование, добри пари, уважение, възможности. Но предимствата могат да те хванат в капан, Рийгън. Също както и несгодите. Изглежда смешно да се оплаква човек, но е така. И ето че най-сетне правя нещо — с нескрито задоволство, тя си пое дълбоко дъх. — Нещо, което никой не очаква от мен, което ще даде на моите праволинейни колеги достатъчно храна за клюки. Но то ме очарова.

— Изцяло съм на твоя страна — Рийгън посегна да извади от бюфета две чаши. — Искам да кажа, че е чудесно, че си отделила време за себе си. Че те интересува нещо, което повечето хора смятат за ненормално. Или поне необикновено.

Ребека пое чашата с кафе.

— Но?

— Но Шейн не би трябвало да влиза в хобито ти. Той е най-милият мъж, когото познавам, но също така знам, че може да те нарани.

Ребека отпи.

— И това е възможно. Но дори и да се случи, ще бъде опит за мен. Никога досега не съм била достатъчно близка с мъж, че да бъде наранена. Не знам какво е.

Тя отиде до прозореца и погледна навън. Можеше да види Шейн на полето. Караше трактор. Точно както си го бе представяла. Не, не беше трактор, а балираща машина. Правеше бали от сено.

— Харесва ми да го гледам — промърмори тя.

— Те всички са много приятна гледка — Рийгън се приближи до приятелката си на прозореца. — И никой не е лесен за обичане — тя сложи ръка на рамото ѝ. — Бъди внимателна.

Но Ребека си помисли, че много дълго време е била внимателна. И че вече е късно.

Тя дори не можеше да готви. Шейн за пръв път срещаше човек, който не може да направи нищо на печката, освен да стопли супа. Дори и това при Ребека бе изчислено с математическа точност. Кога да сложи и кога да вдигне тенджерката.

В началото нямаше намерение да я пуска в къщата си. Но сам бе влязъл в капана. После се оказа, че нейната компания му харесва. Беше сигурен, че в леглото ще му хареса още повече. Само причините, поради които бе тук, не му допадаха.

Апаратурата ѝ бе пръсната навсякъде — в кухнята, в трапезарията, в гостната стая. Не можеше да прекоси собствената си къща, без да се сблъска с някоя камера или друг непознат апарат. Объркваше го фактът, че една толкова интелигентна жена действително вярва, че има духове и че дори може да ги снима.

Е, от присъствието ѝ имаше някаква полза. Той готвеше, но тя пък чистеше. И освен това му беше необяснимо приятно, когато се върнеше от полето, да я намери седнала в кухнята да пише на своя портативен компютър.

Ребека твърдеше, че най-добре се чувства в кухнята. И въпреки че не различаваше тенджерата от тиган, прекарваше повечето от времето си там.

Първата нощ Шейн не можа да мигне, измъчван от мисълта, че тя е долу, в хола. Само на една крачка от него. И макар че на другата сутрин бе със зачервени от безсъние очи и целият свят му беше крив, успя навреме да издои кравите и да се върне, за да приготви закуската.

После Ребека дойде в кухнята. Тя не ядеше кой знае колко много. Колкото едно птиченце. Но пиха заедно кафе и четеха сутрешния вестник. Ребека го разпитва за какво ли не. Господи, тази жена непрекъснато задаваше въпроси!

Все пак му беше приятно да си има компания. Някой, който изглежда добре, ухае приятно и те гледа с огромните си златисти очи,

изпълнени с внимание и симпатия. Проблемът бе, че продължи да мисли за нея и когато отиде на работа.

Не можеше да си спомни друга жена да е заемала мислите му толкова дълго време. И така натрапчиво. Все неща, за което един мъж би трябвало да се притеснява. Шейн Макейд не обичаше да се притеснява. Освен това не беше свикнал да мисли за жени, които дори не му обръщаха внимание.

Бе просто въпрос на настройка. Поне той така си втълпяваше. Ребека му беше на гости, а джентълмените не се възползват и не досаждат на гостите си. Ето защо му се искаше колкото може по-скоро тя да напусне къщата. Тогава нямаше да има угризения.

Стига да успееш да прогони образа ѝ от мисълта си. Непрекъснато я виждаше как седи в кухнята с компютъра в скута, очилата ѝ падат на носа, зад стъклата очите ѝ са съсредоточени, а дългите ѝ стройни крака са кръстосани в глезените. Ако можеше да изтрие този образ, нямаше да страда.

Но, по дяволите, как можеше да не мисли за нея, ожесточено търкаше тенджерата той.

Когато я блъсна за трети път, Ребека вдигна глава впери очи в него.

— Шейн, престани да готвиш.

— Щом ти не го правиш — промърмори той.

— Мога да поръчам нещо по телефона.

Той се обърна и я изгледа иронично.

— Тук не ти е Ню Йорк, скъпа. Никой не разнася пици по домовете.

— О! Все забравям — тя въздъхна и нагласи очилата си.

От него се излъчваше радиация. Всъщност, от него винаги се излъчваше нещо. Той бе най-вълнуващият мъж на света. Най-жизненият, когото бе срещала.

Но точно сега изглеждаше напрегнат. Сигурно има проблеми с кравите. Изпълнена със симпатия, Ребека стана, приближи към него и започна да разтрива раменете му.

— Сигурно си имал тежък ден. Вероятно е уморително толкова време да си на полето, а после да се занимаваш и с добитъка.

— Затова пък така по-лесно се спи — промърмори през зъби той. Ръцете ѝ само усиливаха напрежението в уморените му мускули.

— Прекалено си напрегнат. Защо не седнеш? Ще отворя някоя консерва и ще направя сандвичи.

— Не искам сандвичи.

— Но това е единственото, което умея да правя.

Той се обърна и я хвана здраво за раменете.

— Искам теб.

Сърцето ѝ подскочи като птиче, качи се в гърлото и после се върна на мястото си.

— Мисля, че се разбрахме по този въпрос — тя не преглътна мъчително, не трепна. По-лесно можеше да посрещне раздражението в очите му, отколкото желанието. — Ти се съ согласи, че отношенията ни ще бъдат само професионални.

— Много добре знам — очите му, зелени и яростни, приковаха нейните. — Но не ми харесва.

— Разбирам. Но не ти ли идва на ум, че всъщност си ядосан, защото не реагирам по начина, но който очакваш да реагират жените?

— Сега не говорим за жените. Говорим за теб. И за мен. Тук и сега.

— Говорим за секс — отвърна Ребека и стисна ръцете му, преди да се отдръпне. — И аз го обмислям.

— Обмисляш ли го? Как? Както обмисляш дали да вечеряш пиле или риба? Слушай, не познавам друго толкова студенокръвно същество като теб — идеше му да я удуши.

— Ще се справиш — със свиване на раменете тя се върна на масата и седна.

Щял да се справи, помисли си той и отново кипна.

— Означава ли това, че ще ме осведомиш, когато приключиш с обмислянето и вземеш решение?

— Можеш да бъдеш сигурен, че ще бъдеш първият, който ще научи — отвърна тя и си сложи очилата.

Битката беше тежка. Беше истинска война. Война, която Макейд можеше и да не спечели. Причината бе, че тя много добре го разбираше. Ами добре тогава! Щеше да ѝ даде да разбере и се надяваше да се хване на примамката.

— Знаеш ли? И аз, като премислих, реших, че може би си малко студена за моя вкус. И определено кльошавичка. А пък аз си падам по по-горещите и закръглени.

Тя усети как челюстта ѝ провисна от изненада, но бързо се окопити.

— Добър удар, фермерче. Неочакван и оскърбителен. Сигурна съм, че винаги имаш успех с този номер — насили се да му се усмихне. — Но ще трябва да измислиш нещо по-добро.

— Още сега отивам да мисля.

Тъй като явно не можеше да победи дори на собствения си терен, Шейн излезе. Всичко, от което се нуждаеше, бе да навие някой от братята си да се сбият. Знаеше, че ще му олекне.

Ребека въздъхна, свали очилата и потърка слепоочията си. Бяха един на един, помисли си тя. Откъде можеше да знае, че едва сдържаният гняв, желанието и вродената му арогантност ще бъдат толкова възбуждащи, така главозамайващи? Почти беше се предала. В мига, в който той се завъртя и я сграбчи в ръцете си, беше готова да изпрати по дяволите всичките си съмнения и да се остави на водовъртежа, който я влечеше към така примамливото дъно. Но...

Трябва да има някакъв начин да овладее ситуацията, при този негов непостоянен, променлив нрав. Трябваше да спечели. И колкото знаменито да звучеше това на теория, развитието на нещата всъщност я плашеше.

Ако Шейн само знаеше, че тя всъщност очаква той да се успокои и да бъде сигурна, че е наясно с чувствата си. Защото знаеше, че ако е спокоен, ще бъде нежен и чудесен любовник. А ако е нетърпелив и на границата, ще бъде неспокоен, нетърпелив и искащ.

Така че и двамата би трябвало да почакаат, за да настъпи точно подходящия момент. Тя имаше особено важни и лични причини за това.

Ребека седна и затвори очи. Сега беше така спокойно, без емоционалните вихрушки, които Шейн създаваше около себе си. Липсваше ѝ все пак. Но откри, че ѝ е много приятно да се отпуска тук, в тази стая, в тази къща. Дори скърцането на дъските на пода ѝ бе приятно. И пушекът на горящите дърва, миризмата на яхнията, връща на печката, уханието на канела и ябълки от току-що опечения пай, шумът от разсипването на въглените зад вратичката на печката. Тези неща правят от къщата дом, в края на краищата...

Изведнъж Ребека замръзна. Очите ѝ останаха затворени, но тялото ѝ се напрегна като опъната тетива. Осъзна, че никой нищо не

готви, на печката не къкри тенджерата, не горят дърва. Тогава как можеше да долавя подобни миризми? Нямаше запален огън, тогава откъде идва шумът на разпадащите се въглени?

Тя отвори бавно очи. За миг ѝ се стори, че стаята плува и зрението ѝ е замъглено. Но сред мъглата видя желязна печка и огън в нея. На перваза на прозореца имаше тавичка с пай, от които се вдигаше пара, а слънцето се промъкваше през стъклото и си играеше с пращинките във въздуха. Едно мигване и всичко изчезна.

Видя плочките на пода. Чу бръмченето на хладилника.

И все пак ароматите бяха така ясни, чисти, силни. Като ехо в мозъка, помисли си Ребека и чу плач на бебе.

— Е, добре — каза си тя, тръпнеща. — Нали го искаше. Ето сега, по всички личи, че го постигна.

Като се изправи бързо, тя се втурна към всекидневната. Сред старинните удобни столове, книгите по лавиците и другите мебели, бе апаратурата ѝ. Нямаше регистрирано спадане на температурата, но енергийното поле бе променено. Не бе нужно да поглежда датчиците, за да го установи, усещаше го. Във въздуха прескачаше електричество и то караше косата на врата ѝ да настръхва. Знаеше, че не беше сама.

Бебето продължаваше да плаче.

Притиснала трепереща ръка до устните си, Ребека включи записващото устройство. Дали щеше да чуе този плач, когато отново пуснеше лентата? Вратата на една от спалните горе тихо се затвори.

Чу скърцането на люлка върху пода. Плачът стихна.

Бебето бе залюляно, помисли си Ребека, почти зашеметена от задоволство. Успокоено, обградено с любов. Точно това чувстваше в енергията, трептяща във въздуха. Това бе необикновеното, което ставаше. Къщата бе пълна с любов. Дълбока, всеотдайна и вечна. Къщата бе изпълнена и жива с нея.

Сълзите потекоха по лицето ѝ. Топлината на тази любов я обгърна.

Когато отново всичко бе спокойно, когато отново остана сама, тя включи магнетофона и провери записа. Сетне документира всички подробности относно преживяното и го качи на диска.

Накрая извади бутилка вино от хладилника, за да отпразнува своя успех.

Беше почти полунощ, когато Шейн се върна вкъщи. Ребека стоеше точно там, където я бе оставил. Той успя да потисне до известна степен яда си. Никой не се интересува от евентуален бой, а Девин дори се шегуваше с лошото му настроение.

Страхуваше се, че то ще се върне, когато отново я види, седяща усмихната, с коса, паднала на челото и очила, смъкващи се по носа.

— Защо не си почиваш?

— Защото съм обсебена — отвърна бавно Ребека. — Здравсти.

— Здравсти — веждите му се събраха в една черта, когато забеляза, че бузите ѝ са зачервени, а очите светят. — Какво правиш?

— Играя си с духовете. Но твоите са много по-приятелски настроени от онези в къщата на Барлоу.

Шейн приближи. И тогава видя до компютъра бутилката вино. Празна. И една полупълна чаша до нея. Погледна я още веднъж и се разсмя.

— Ти си се надрънкала, доктор Найт!

— Значи ли това, че съм пияна? Ако значи, то ще трябва да се съглася с твоята диагноза. Аз съм много, много, много надрънкана — тя вдигна чашата и се опита да отпие, без да я излее върху блузата си. — Не знам как стана. Сигур... — хлъц! — Сигурно щото нямам тренинг.

Господи, колко беше сладка! Седеше си кротко и очите ѝ светеха като звезди, ярки и огромни. Усмивката ѝ бе... Е, добре, де, доста глупава. Беше му приятно да види, че и тя понякога изглежда глупава. Само понякога.

— Чакай малко — Шейн протегна глава и повдигна брадичката ѝ, която клюмаше. — Яла ли си нещо?

— Не. Не мога да готвя — прозвуча ѝ толкова смешно, че избухна в гръмък смях. — Здравсти.

— Добре, де, каза го вече. Здравсти — беше невъзможно да ѝ се сърди. Изглеждаше толкова сладка. И така неправдоподобно пияна. Той взе очилата от края на носа ѝ и ги остави встрани. — Хайде да те заведа горе, бибчо.

— Няма ли да ме целунеш? — при това почти се плъзна от стола.

С добре тренирано движение Шейн успя да я хване, преди да падне.

Може да беше пияна, но имаше дяволски добра координация. Преди да се усети, устните ѝ се залепиха за неговите в дълга, всепоглъщаща целувка, която му взе ума и го остави без дъх.

— Мммм... Колко си вкусен! — опиянена от устните му и от виното, което въртеше главата ѝ, Ребека вдигна ръце и ги обви около врата му. — Ела, мили! И ме целуни отново. Това кара главата ми да се върти, а сърцето ми да спира. Искаш ли да видиш? — тя взе ръката му и я сложи на гърдите си. — Чувстваш ли нещо?

Разбира се, чувстваше, че ще изскочи.

— Престани — той беше объркан и трябваше да издържи на това шеметно хлъзгане към пропастта. — Ти не си на себе си, скъпа.

— Чувствам се чудесно. Не искаш ли да ме почувстваш?

Този път поведението му не бе чак толкова възпитано. Той отново я вдигна и не можа да избегне целувката, която Ребека отново успя да залепи на лицето и шията му.

— Стига, Ребека! — гласът му бе дрезгав, а тялото напрегнато. — Дръж се прилично!

— Не искам! Вечно това „дръж се прилично“! Писна ми! Искам да избягам от него заради теб! — повече с ентузиазъм, отколкото с финес, тя посегна към копчетата на ризата му. — Харесва ми как изглеждаш без риза. Мускулите ти... Нека да ги пипна.

Сега Шейн направо ругаеше, докато я носеше през стаята.

— Ще си платиш за това, скъпа! Кълна ти се. Не знаеш какво те чака утре. Махмурлукът е нещо страшно. И не прощава.

Тя се кикотеше, махаше с крака и завираше ръце в косата му. Тежеше колкото едно дете, но мускулите му трепереха. Не от тежестта ѝ, разбира се. Краката почти не го държаха. Едва не извика, когато тя захапа ухото му.

— О, обожавам тази къща! Обичам я. Обичам и теб. Обичам всичко на Макейдови. Може ли да прием вино в леглото?

— Не. Ти по-добре... — направи грешка, че я погледна. Устните ѝ отново намериха неговите. Е, благороден или не, той все пак беше мъж. По тялото му премина тръпка, гореща и разтърсваща. Шейн простена и спря наред стълбите, защото загуби себе си в омаята на тези сочни и желани устни. — Ребека — името ѝ прозвуча като молитва. — Подлудяваш ме.

— Винаги съм искала да подлудя някого. Сетне мога да го излекувам, нали съм психиатър — като се притисна към него, тя отново се изсмя. Пръстите ѝ зашариха по врата му, под яката на ризата. Кожата му пламна и се овлажни.

— Целуни ме! Още! Както ти можеш, когато зъбите ти стигат до езика ми. Обожавам да го правиш.

— О, Боже! — обръщението му към Бога бе абсолютно искрено.

Повтаряше го отново и отново, докато я носеше през гостната стая. Намерението му бе да я занесе до леглото и много бързо да излезе. Дотолкова, доколкото позволяваше изгарящото го желание.

Но тя го дръпна и събори върху себе си на голямото меко легло. Точно отгоре си.

— Колко ми е хубаво! — въздъхна Ребека.

— Господи! — простена жално Шейн. Това, което бе останало в главата му, се изпари. Само кръвта бушуваше и блъскаше в слепоочията му. Помисли си, че очите му ще изскочат от орбитите си, когато тя взе ръцете му и ги прокара по тялото си.

— Не искам да правя това — дишаше с мъка и се мъчеше да не се поддаде на желанието да разкъса дрехите ѝ.

— И аз. Хайде да свалим тези панталони! По-скоро!

Ръката му хвана нейната, която се опитваше да намери ципа на джинсите му. Той се вгледа в светналото от желание лице под него и с огромно усилие си напомни, че има правила, които трябва да бъдат спазвани.

— Искам да спреш, веднага! — не особено внимателно хвана ръцете ѝ, вдигна ги над главата ѝ и ги прикова към постелята.

Единственият проблем при тази поза бе, че тялото му бе плътно прилепнало към нейното. А тя, по дяволите, изобщо не стоеше мирна.

— Дръж си ръцете, дявол те взел!

Ребека се усмихна, експериментирайки с усещанията, които си проправяха път през опияняващата мъгла в главата ѝ. Размърда изкусително бедра.

— Обещавам да не ти причиня болка — изсмя се кратко, защото знаеше, че тези думи обикновено ги казват мъжете. — Изглеждаш толкова уплашен. Хайде, целуни ме.

— Би трябвало да те удуша — но я целуна, не толкова, за да не я разочарова, а защото го искаше. И целувката бе сурова, дива и само

малко многозначителна. Когато успя да се отдръпне, очите ѝ бяха натезали от желание и леко изцъклени. Но устните ѝ го примамваха и изкушаваха.

— О-о-о-ще!

Тялото му се изви.

— Ще ти го напомня, Ребека, когато правя любов с теб. Сигурно ще се опитваш да бъдеш студена и подигравателна, но аз ще ти напомня всеки миг. И преди да съм свършил, няма да знаеш дори името си.

— Добре — промърмори Ребека, а очите ѝ се затвориха. — Добре — сетне се прозя и заспа.

Шейн остана още няколко минути, като се бореше да си възвърне спокойното дишане и самообладание. Усещаше повдигането на гърдите ѝ, нежните извивки на тялото ѝ, лекото плъзгане на ръцете ѝ.

— Поне няма да ме мразиш утре сутринта, бибчо — тихичко прошепна той и стана. — Но аз може и да те мразя — и я покри с одеялото, като я остави облечена и дори с обувките да спи на леглото.

Той обаче не заспа цялата нощ. Въпреки това стана преди изгрев-слънце, както през целия си живот досега. Само че тази сутрин не си подсвиркваше. Погледна сърдито към стаята на Ребека, преди да слезе в кухнята и да се заеме с ежедневните си задачи.

Ако двамата студенти от четвърти курс, които му помагаха през ваканцията, забелязаха лошото му настроение, то бяха достатъчно умни да не повдигат този въпрос. Издоиха и нахраниха кравите, прасетата също, прибраха яйцата. Всичко в пълно мълчание. Имаше да се напластява сено и да се слага да съхне.

Кучетата играеха наоколо, както обикновено, но след малко изглежда също усетиха, че нещо не е наред. Затова се укротиха и легнаха под задната веранда.

Когато се върна в къщата, за да си приготви закуска, слънцето бе вече високо в небето. Физическата работа му помогна да подобри част от лошото си настроение. Чувството му за хумор довърши останалото. Ето на, мислеше си Шейн, аз съм голям, зрял мъж, с репутацията на разбивач на женски сърца. А снощи се провалих като заек, при първите си стъпки в територията на женското царство.

Беше направо смешно, ако се погледнеше на случката от друга страна. Леденостудената, саркастичната и остроумна доктор Найт, пияна до козирката. Заслужаваше си цената на билета!

Мислеше за това, докато пържеше бекона. Тя наистина изглеждаше сладка и безпомощна, с очилата, които падаха на носа ѝ и глупавата усмивка на устните. Един мъж не бива да се оплаква, когато една хубава жена му се натиска. Е, някой друг можеше и да се възползва от ситуацията. Някой друг можеше да ѝ позволи да свали дрехите му и да направи същото с нейните. Някой друг можеше да влезе, без да се замисли в това малко, крехко тяло и...

Тъй като се измъчваше, Шейн въздъхна дълбоко. Тя имаше страхотен късмет, че не беше някой друг мъж. Всъщност, като погледнеш, беше му задължена. Много, много задължена.

Това оправи настроението му и го развесели. Наля си чаша кафе. Сетне отново си помисли, че бедното дете сигурно ще страда, като се събуди.

Тъй като миризмата на бекона, шумът на кафе машината и красотата на утрото подобриха настроението му, той реши, че дори му е мъчно за нея.

Щеше да се събуди безумно гладна и с бели петна в паметта. Щеше да му бъде забавно да възстанови скъсаната лента и да я гледа как се гърчи от срам и неудобство. Можеше дори да поукраси някои моменти. Но не много, реши великодушно. Ще бъде състрадателен. Ще ѝ даде аспирин, заедно с лекарството на Макейдови за другата сутрин. Фамилна рецепта.

А ще се посмее от сърце за нейна сметка, но тя си заслужаваше. Бедното дете, подсмихна се снизходително Шейн, докато чукаше яйцата. Вероятно ще спи до обяд, сетне ще се събуди, ще придърпа завивката върху главата си, която ще я боли като разцепена и ще се моли за бърза и милостива смърт.

Е, в края на краищата това си бе справедливо възнаграждение за ужасната нощ, която той прекара.

Беше много изненадан, когато изключи печката, посегна да вземе чиния от бюфета и видя Ребека до кухненската врата.

Стоеше безшумно, беше бледа, с огромни очи и по халат. Косата ѝ бе мокра, което означаваше, че се е опитала да си оправи махмурлука с душ. Той се усмихна малко злобничко.

— Как е, докторе?

Ребека се прокашля.

— Чудесно — погледна към масата. Следите от престъплението й все още стояха там. Бутилката вино, чашата, която не успя да изпие. Трябваше да преглътне срама. — Струва ми се, че малко се поувлякох снощи.

— Ти го казваш — той нарочно затръшна вратичката на бюфета малко по-силно, отколкото бе необходимо. Тя обаче не трепна при звука и това го разочарова. Очакваше друга реакция. — Или с други думи, беше пияна като пън.

Тя отново не трепна.

— Не съм свикнала да пия. Беше глупаво от моя страна. Отгоре на всичко бях гладна. Искам да ти се извиня и да ти благодаря, че си ме занесъл до леглото.

Усмивката му бързо-бързо се стопи. Тази жена беше прекалено спокойна и нещата не се развиваха както си беше представял.

— Как е главата ти?

— Главата ми ли? — Ребека се усмихна, успокоена, че е загрижен за нея. — На мястото си. Не чувствам болка, никакъв махмурлук. Сигурно имам добър метаболизъм.

Той се втренчи в нея. Какво? За какъв метаболизъм говори тя? Нима на този свят няма справедливост?

— Нямах махмурлук?

— Не знам точно какво трябва да ми е, но ми няма нищо. Все пак бих пийнала едно кафе.

Ребека приближи към кафеника. Дявол да я вземе, дори не се клати, установи Шейн. Никакво колебание в походката, никакво примижаване от слънчевата светлина. Никакво, дори и най-тихото, стенание.

— Изпи една бутилка вино и се чувстваш добре?

— Много съм гладна — тя отново му се усмихна, докато си сипваше кафе. — Бях истинска идиотка снощи, а ти бе толкова добър.

— Аха — той изведнъж загуби апетита си. — Бях най-добрият човек, когото познаваш.

Наистина беше, помисли си Ребека. И заслужаваше, освен извиненията, и обяснение за постъпката й.

— Виж какво, успях да направя пробив и... — изражението на лицето му ѝ подсказа да остави обясненията за по-късно. — Но ти си ми сърдит. Сигурно така трябва. Бях ужасна — тя сложи ръка на рамото му. — Бях изпаднала в пълен вакуум. Не контролирах нито действията, нито езика си. А ти бе толкова добър. И сладък.

— Сладък, значи — процеди през зъби Шейн. — Спомняш ли си какво се случи?

— Разбира се — леко изненадана от въпроса и от съмнението му, че може да не помни, Ребека се облегна на барплота и отпи от кафето. — Аз... Е, добре де, направо щях да те изнася. Не е в моя стил. Много съм ти благодарна, че разбра, че за всичко е виновно виното. Не бих те упрекнала, ако ме бе оставил тук на пода — тъй като беше повече развеселена, отколкото смутена, тя се засмя в чашата си. — Сигурно ти е било трудничко с мен. Не мога да си представя, че една смешна, пияна жена може да бъде прелъстителна и съблазнителна, но ти бе много спокоен, внимателен и търпелив.

Тя дори не се чувства унижена, ядоса се Шейн. Не се срамува. И което бе още по-лошо, най-лошото, имаше нахалството да го превъзнася и прави на светец.

— Ти беше направо противна!

— Знам — засмя се сладко Ребека и с това скъса последната нишка от самообладанието му, което едва се крепеше. — Приеми го като експеримент. Никога не съм се напивала. И не мисля, че някога ще опитам отново. Радвам се, че го направих тайно, без свидетели и че ти беше с мен, за да ми помогнеш. Може ли да си взема парче бекон?

Трябва да съм спокоен, каза си Шейн, докато чуваш силното блъскане на кръвта в главата си. Успя да заговори все пак.

— И сега си трезва?

— Като кукуряк — тя си отрязва парче бекон. — Мисля да остана такава за дълго време.

Той кимна, без да откъсва очи от нея.

— Главата ти е ясна и всичко си ти е на място?

Тя понечи да отговори, но нещо в тона му я спря и главата ѝ заби тревожна камбана. Погледна го объркана. Тъмният, заплашителен поглед в очите му я накара да отстъпи назад.

— Шейн?

Той я хвана здраво през гърба и взе чашата от ръцете ѝ.

— Значи не беше съблазнителна? — устните му, излъчващи ярост и възбуда, се наведоха към нейните. — Аз бях сладък? — добави, като я обърна така, че гърбът ѝ се опря в хладилника. — Разбран. Какъв каза още? Внимателен. Търпелив — докато изстрелваше думите като куршуми, устата му неумолимо приближаваше нейната.

— Да. Не! — как да мисли, когато кръвта бушуваше в главата ѝ като бурно море?

— Ти едва не ме уби! — той хвана брадичката ѝ и я вдигна. От него се излъчваше огън, който проникна във всяка клетка на нейното тяло. — Знаеш ли колко много те желаех? Имаш ли изобщо някаква представа за онова, което изпитвах снощи?

Целуна я страстно, силно, почти животински. Ръцете му я стегнаха в стоманена прегръдка. Ребека се опита да си поеме дъх, да диша, да остане права, да продължи да мисли с остатъка от разума, който направо се изпаряваше от главата ѝ.

Разтапяше се в ръцете му. Беше като мек, стичащ се восък. Кръвта му бумтеше в отговор на тихите звуци, които излизаха от гърлото ѝ. Звуци на желание и нетърпение, които събуждаха в него вълна от непоносима нужда.

— Сега — продума той и я огъна в ръцете си.

Обзета от паника, Ребека сложи ръка на гърдите му.

— Почакай!

— Да бъда проклет, ако го направя — очите му я изпиваха. — По-добре кажи „не“. Нали непрекъснато се заканваш, че ще го направиш! Кажи високо и ясно, че не ме искаш, Ребека! И колкото може по-бързо. Кажи, че не ме желаеш! И ме накарай да ти повярвам.

Ръката ѝ лежеше на гърдите му и усещаше лудия темп на сърцето му. Тя трепна. Помисли си, че е от страх. Не, не беше страх! Беше копнеж, желание, необходимост да го притежава.

— Не мога — достигна като дихание до ушите му. — Не мога и не искам.

— Знаем! — възторжено се изтръгна от гърдите му.

ОСМА ГЛАВА

Искаше да си спомня всичко. Да запечата всеки миг, всеки звук, всяко ухание в паметта и сърцето си. Искаше да може да събужда отново и отново това невероятно чувство да бъдеш обичана, да те носят силни ръце, да бъдеш искана, желана с такава неистова нужда от толкова красив мъж. Всеки сантиметър от тялото ти да бъде изследван и целуван от умели и жадни устни. Не се интересуваше дали е нежен или груб, внимателен или нетърпелив. Нали я искаше!

Той спря за миг на стълбите. Устните му покриха нейните така, че всяка мисъл излетя в неизвестността, за да направи място на настоящето.

Със стон на задоволство, Ребека обви ръце около шията му и премина с устните си по лицето и врата му. Вкусът му бе невероятен. Обзе я такова желание, че тя се стресна. И това, помисли си, беше само началото.

Не се изненада, когато се хвана, че се мъчи да разкопчае копчетата на ризата му. Искаше да чувства кожата му, да го докосва, навсякъде и едновременно.

Шейн бе останал без дъх. Но от време на време се засмиваше, докато стигнаха до неговата спалня.

— Това ми напомня за снощи — той падна на леглото заедно с нея. По-точно върху нея. — Само че сега е по-хубаво.

— Не можеш ли да махнеш тези дрехи? — тя също се засмя, макар да й беше чудно, че е в състояние да се смее, когато желанието изпълваше всяка клетка от тялото ѝ със сладка изнемога.

— Твоите са по-лесни — с едно движение Шейн смъкна халата ѝ. Беше млечно бяла, с тънко тяло. Той простена и пое в устните си гърдата ѝ.

Шокът от това действие я накара да извика. Заля я вълна от неочаквано, непознато, неизпитвано удоволствие. Макар да се мъчеше да запази съзнанието си ясно, за да запомни чувството, ръцете ѝ бяха заети да свалят ризата от раменете му.

Всяка целувка, всяко докосване на жадната му, но умела уста, пронизваше сърцето ѝ с хиляди стрели. И всяка стрела избухваше в истинска клада под кожата ѝ и се разпространяваше с главозамайваща скорост.

Възможно ли е човек да остане жив след подобно преживяване, мислеше си Ребека. А как може да живее без него? Шейн я съблече за секунди и отново я покри с тялото си.

Сега настъпи паниката. Паниката от мисълта, че може да умре от удоволствие. Кожата ѝ бе гореща и влажна, и тръпнеше под ласките на големите му нежни ръце. Подхвърлена като от огромна приливна вълна, Ребека се затъркала по леглото в прегръдката му.

Шейн не можеше да се владее повече. Тази кожа, нежна като на бебе, тези удължени крайници, малките гърди с ябълкова форма. Можеше да помирише аромата на вода и сапун. Никога не бе предполагал, че простият сапун може да бъде толкова възбуждащ. Можеше да я изяде жива, на малки сладки хапки.

Тя тръпнеше под него, ръцете ѝ го галеха по гърба и бедрата с бързи, нетърпеливи движения. Прекрасните златисти очи, които никога нямаше да може да прогони от мисълта си, бяха потъмнели като старо уиски и светеха като разпалени въглени. Където и да я докоснеше тя му отговаряше така, сякаш никога не е била докосвана? Мъркаше, стенеше, въздишаше.

Никоя от жените, с които бе имал връзки досега, не беше го карала да се чувства толкова силен, свободен, желан.

— О, Боже! — луд от нетърпение, той се понадигна, за да свали ботушите си. Ребека също се надигна и го обви с тялото си, докато покриваше с целувки гърдите, раменете и шията му.

— Побързай! — захвърли фланелката му тя и продължи да го целува. — Обичам тялото ти — потърка гърдите си до кожата му, което го подлуди. С ръмжене Шейн я повдигна в скута си. Устните му намериха нейните, очакващи го с дива страст. Желанието ѝ влезе в него и се разля по жилите му като силно, чисто уиски.

Покри тялото ѝ с целувки. Беше топла и влажна. Чувстваше я как омеква, а дишането ѝ става все по-неравно. Ребека почувства, че е на ръба на полудяването, но от желание и нетърпение. Ноктите ѝ се забиваха в гърба му, бедрата ѝ танцуваха под неговите.

— Искам да бъда в теб — гласът му бе помътнял дрезгав, а тялото — устремено към нея. Не си спомняше ръцете му да са треперили досега. Сега трепереха. — Искам да те изпълня и да гледам как ти ме изпълваш.

— Бързо! — ръцете ѝ бяха на бедрата му и го насочваха. О, отново да се чувства така, да знае, че ще полети! — Не мога повече! Не издържам! — Ребека се надигна, да го посрещне.

И той я облада с едно-единствено движение. И замръзна. Шок, недоверие, угризение, и всичко това примесено с далечния ѝ вик, се завъртяха в главата му, докато проникваше през девствеността ѝ. Тялото в ръцете му потръпваше. Шейн потърси очите ѝ.

— Ребека! Господи! Не мърдай!

— Какво? — беше объркана, не на себе си. Сякаш бълнуваше. О, това невероятно усещане, да го чувства вътре в себе си, в тялото си, я изпълваше с чиста радост и триумф от силата си. — Какво? — повтори тя.

— Моля те, не мърдай — продума Шейн през стиснатите си зъби. Тялото му се тресеше като от треска. Мили Боже, тя бе толкова топла, и стегната, и влажна. — Няма да те боли повече — не можеше да си поеме въздух. — Само ми дай една минута.

— Какво? — отново попита Ребека. И с първобитен женски инстинкт обви крака около кръста му и се надигна.

— Недей!

Но естественият нагон взе надмощие и всичко изчезна под вълната, в която го се удавиха и самоконтрола, и желанието да бъде внимателен и нежен. Безсилен да се съпротивлява, Шейн се гмурна в дълбините на удоволствието, като я накара да сподели с него френетичния ритъм на любовта, докато светът изчезна и единственото нещо на земята останаха техните две тела, слети в едно. Плът до плът, твърда и гореща, дъх в дъх, избухващ от пламналите в жарава дробове като нова звезда.

Сладкият, упойващ аромат на секс и неповторимото усещане за две тела, създадени от Бога, за да си принадлежат.

Тъмно удоволствие се надигна и го погълна. Изпразни всичко от съзнанието му, и го остави бездиханен, слаб и благодарен като дете.

Той се отпусна върху нея и се опита да събере останките от остроумието си.

— Извинявай — бе единственото, което успя да измисли. Беше прошепнато. Трябваше да направи нещо, да се премести поне, но дори и това не можеше. Нищо от богатия му любовен опит досега не можеше да се сравни с току-що преживяното.

Каза си, че сигурно е така, защото бе девствена, той не го очакваше и сега го изпълваха вина и смущение. Това го стресна.

— Трябваше да ми кажеш.

Сигурно имаше начин да я успокои, но не знаеше как.

— Да ти кажа какво? — попита тя, а гласът ѝ бе толкова тих, че едва го чу.

— Нямахте да те насилвам. Нямахте да... По дяволите пак щях да те искам — намери сили да се надигне и да я погледне в лицето. Очите ѝ бяха притворени, а устните — леко усмихнати. — Сигурно те заболя. Аз ти причиних болка.

— Не, не си. Чувствах се страхотно. И сега се чувствам така.

— Но...

— Човек винаги ли се чувства така? — тя изпусна дълга, доволна въздишка. — Толкова препълнен... Съвършен, като бог. И нищо не може да спре следващия още по-прекрасен момент. Това е така... — тя отново въздъхна. — Примитивно.

— Аз... Да. Не — какво всъщност искаше да каже? — Не мога да мисля точно сега.

Ребека се усмихна по-широко.

— Не бях сигурна как ще се чувствам, добре или зле. Но да си призная, чувствах се добре. А ти?

— Ти... — какво ставаше, по дяволите? Тази жена непрекъснато го объркваше и изненадваше. Ето, сега нито плачеше, нито беше разстроена, че е загубила девствеността си. Изглеждаше като котка, която току-що е закусила с цял аквариум червени рибки. Или табла с канарчета. Той бавно и внимателно започна да говори, но не толкова заради нея, колкото заради себе си. — Ребека, ти никога досега не си била с мъж.

— Защото не изпитвах интерес към когото и да е — тя намери сили, вдигна ръка и го прегърна. После усмивката ѝ изчезна. — Защо, не бях добра, така ли? Какво направих? Нещо лошо? Не ти ли беше приятно с мен?

— Ти ме уби! — Шейн се претърколи и легна по гръб до нея, като покри лицето си с ръце. — Загубих контрол. Дори когато осъзнах, че си девствена, не можех да се спра. А би трябвало да мога.

Той изруга, сетне хвана ръката ѝ, преди тя да е станала от леглото.

— Погледни ме. Погледни ме, ти казах! — повтори, докато очите ѝ не се върнаха на неговите. — Нямам намерение да те оценявам, но ще ти кажа нещо. Искам те! Точно сега те искам отново и толкова много, че бих могъл да те глътна цялата. Дори не чувствам вина или угризения на съвестта. Ако знаех, сигурно щях да бъда нежен. Щях да взема мерки. Щях да те пазя.

— Но ти не ме нарани, Шейн! — тя вдигна ръка към лицето му и сърцето ѝ трепна. — Не ти казах, защото си помислих, че ако знаеш, няма да го направиш. Мислех си, че сигурно ще предпочетеш някоя с повече опит.

— Коя си ти, по дяволите? — прошепна Шейн. — Защо не мога да те разбера?

— И аз все още работя по този въпрос — Ребека се наведе и докосна с устни устните му. Въздъхна, когато той я привлече към себе си. — Това бе най-хубавият първи път в живота ми. Искам да го почувствам отново. Ти си страхотен любовник!

— Откъде знаеш? А, Ребека? — той покри с целувки шията ѝ. — Започвам да си мисля, че има нещо сбъркано с тези академични типове. Как така са те оставили да им се изплъзнеш?

Тя се засмя.

— Аз бях едно нищо. Повлекана — трудно беше да настоява да ѝ повярва, сега, когато лежеше в прегръдките му, изтощена от любов. — Истинско посредствено нищожество, на което мъжете дори не спират погледа си.

Учуден, Шейн повдигна глава.

— Бебчо, с очи като твоите никоя жена не може да бъде посредствена. Не знам какво има в главата ти. Но очите ти са греховни. Ребека премига искрено изненадана.

— Така ли?

— Така я — разсмя се той. — Май ще трябва да правим още много пъти любов. Тя затъпява остроумието ти — той приближи

главата ѝ и леко я целуна. — Ако нямах работа, която не търпи отлагане, бих започнал веднага.

Ребека плъзна ръце по гърдите му и обгърна кръста му.

— Не може ли да работиш по-бързо?

Сърцето му подскочи и му прималя. Желанието тръгна нагоре и преди да се е предал, той хвана ръцете ѝ и ги целуна.

— Днес наистина ще работя много бързо.

И тя имаше работа, но остана в леглото, когато Шейн слезе долу. О, милият, щеше да яде студена закуска, помисли си и ѝ стана приятно. Беше по-гладен за нея, отколкото за храна.

Беше го изкушила. Беше го объркала, помисли си с усмивка и очи, вперени в тавана. Беше го убила. Нали така каза. Какво хубаво нещо бе да си жена!

Колкото и да ѝ се щеше да прекара цялата сутрин с него в леглото, беше доволна, че остана сама. Сега можеше да се върне отново към всеки сладък миг, да му се наслаждава и да го преживее, да се радва на всяко усещане, на всяка изненадваща ласка, от която тялото ѝ изнемогваше.

Ребека Найт, детето-чудо, странното създание, което никой не поглеждаше, имаше любовник, за който жените биха убили човек.

И той, поне за малко, бе неин. С потисната въздишка, тя се протегна на леглото и се отдаде на спомените си за преживяното.

Той имаше лице на тъмен, мрачен ангел, ръце на фермер и тяло на... Е, защо е толкова консервативна и не нарече нещата с истинските им имена? Имаше тяло на бог.

А ако човек успееше да проникне под повърхността, която бе почти непробиваема, откриваше, че е мил в нежен. Непостоянен, наистина, но това само добавяше тръпка към всичко останало. Беше непокорен, упорит, беше от хората, които правят това, което са си наумили. Работят здраво, обичат семейството си, уважават миналото и корените си, и се надсмиват над себе си.

Дори можеше да готви!

По нейна преценка беше много близо до идеалния мъж. Не беше ли пръст на съдбата, че беше се влюбила точно в него?

Ребека рязко се надигна в леглото. Та това са книжни сантименталности, напомни си тя, преглъщайки с паника. Беше смесила емоции с физическо привличане. Беше поставила под един знаменател секс и чувства. Типична женска реакция. Секс равно на любов. Пфу! Глупости!

Знаеше много добре всичко това. Нали беше психиатър.

Много бавно легна обратно. Не, нищо не можеше да ѝ помогне. Нито интелигентността, нито образованието, нито здравото чувство за реалност. Беше влюбена в него. Тя сложи ръка върху сърцето си. Беше влюбена в него безнадеждно. И то от пръв поглед. Знаеше го от мига, в който го зърна на летището. Опита се да го игнорира, да не му обръща внимание, да анализира трезво нещата, да ги нарече с други имена, да преодолее със силата на волята си неочакваното чувство.

Но то остана. Беше тук, в забързано биещото ѝ сърце.

Е, и сега какво? Не много отдавна би побягнала като заек. Без съмнение, ако кажеше на Шейн за откритието си, той би побягнал като заек. Не беше ли това още един опит? Емоция, която щеше да прибави към другите, които си бе позволила? Единственото разумно действие в този случай бе да я приеме и да извлече от това, което предстоеше, най-доброто, на което бе способна.

Имаше още няколко седмици да се наслаждава и радва на мъжа, който можеше да има. Имаше и достатъчно опит, за да знае как ще живее, когато го загуби. Накрая можеше да я боли, но приемаше и болката. Защото много по-лошо от болката би било, ако не бе изпитала всичко това.

Бяха първите дни на септември. Наслаждавайки се на последната лятна топлина, Шейн тръгна към къщи. Беше мръсен, беше си ударил кокалчетата на ръката на един болт и сега тя леко кървеше. И се страхуваше, че мирише на тор, която бе разхвърлял цяла сутрин.

Но беше работил здравата и бързо, за да има два свободни часа на обяд. Смяташе да ги прекара с Ребека. Всяка минута от тях.

Знаеше, че се усмихва глупаво, но хич не му пукаше. Искаше я отново в леглото, и то, колкото може по-бързо. Искаше да види дали няма да открие нещо ново, или нещо повече. Беше сигурен, че никога

досега не бе желал така жена, никога не беше си падал по която и да е толкова много, колкото по нея.

Винаги бе смятал любовта за удоволствие и забава. Но с Ребека тя отиваше далеч зад забавата и удоволствието. Беше като опиум, като наркотик или делириум. И той, подобно на закоравял и непоправим наркоман нямаше търпение отново да го поеме.

Тя седеше в кухнята на масата, очилата едва се крепяха на върха на носа ѝ, а дългите ѝ пръсти летяха по клавиатурата на компютъра. Той се усмихна и нещо остро и сладко прониза сърцето му, когато вдигна очи му се усмихна, а лицето ѝ светна.

— Много си хубава — промърмори Шейн и едва сега забеляза, че се държи за вратата, сякаш да не падне. Имаше ли жена, която да бе разтрепервала краката му досега?

Ребека мълчеше. Не можеше дума да промълви. Никой досега не беше я наричал хубава. А той, освен че го казваше, личеше, че го мисли.

Шейн се усмихна и обърканият поглед изчезна от очите му.

— Е, ако можеше и да готвиш!

— Направих чай с лед.

— Добро начало! — може би щеше да разхлади приятно пресъхналото му гърло. Вдигна каната, наля си голяма чаша и я изпи на един дъх. Едва не се задави. Колко пликчета чай сложи, докторе?

— Около дузина.

Той поклати глава, с надеждата, че очите му ще си останат в орбитите. Течността, която трябваше да бъде чай, бе смъртоносна. Подейства му като удар на боксьор.

— Добре, добре, и без това се нуждаех от стимулатор.

— Извинявай. Нали знаеш, че съм напълно безпомощна в кухнята. Може би не трябваше да ги кисна три часа?

— Може би — Шейн остави внимателно чашата. Нямаше да се изненада, ако тя тръгнеше да марширува. — Можем да го разредем. Имам един бидон от петдесет литра на двора.

— Искаш ли да направя сандвичи? — тя стана, но Шейн я спря с ръка.

— Благодаря ти. Аз ще ги направя. Моля те, не ме доближавай. Мириша на най-лошото място на кравата.

Удивена от това, че кръвта ѝ закипя, Ребека облиза устни.

— Ти си ужасно мръсен — рече тя. Харесваше ѝ. — И много хубав. Свали си ризата.

Желанието се събуди в него.

— Я каква командаджийка! Много обичам такива жени — Шейн леко отстъпи назад. — Не искам да те докосвам. Ти си чистичка и спретнатичка, а моите ръце са целите в кал. Едва ли искаш да те изцапам.

Ребека погледна ръцете му и забеляза кръвта.

— Какво има?

— Нищо страшно. Одрах си кокалчето. Чакай да се измия.

— Аз ще го направя.

Тя взе ръката му, преди да успее да реагира. Изми внимателно раната, като мръщеше вежди. Беше му особено приятно да стои до нея, докато водата и ръката ѝ нежно галеха неговата. Представи си как вземат душ заедно. Две мокри тела, гладка лъскава кожа, боцкащите иглички на душа.

— Мисля, че ще оживееш. Но трябва да си по-внимателен — Ребека намръщи носле. — Какво си правил всъщност навън?

— Разпръсках тор — ухили се той.

Тя ококори очи.

— С ръце ли?

Шейн избухна в неудържим смях при въпроса и физиономията ѝ.

— Не, скъпа, има си техника. Дори тук, на село.

— Радвам се да го чуя — тя се обърна с намерение да му помогне за обяда и се блъсна в хладилника.

— По дяволите! Не съм го правила от години! — свали развеселена очилата си. — Обикновено забравям, че съм с тях и през цялото време се блъскам в нещо.

Той учудено я изглежда.

— Мислех, че не забравяш нищо.

— Забравям само неща, свързани с мен. Я ме попитай за каквото и да е, ще ти отговоря от игла до конец.

— Вълна.

Тя се обърна с чинията с шунка, която бе извадила от хладилника, и учудено го погледна.

— Моля?

— Мисля да купя малко овце. Разкажи ми за вълната.

— Не се занасяй.

Той сви рамене и посегна да си вземе хляб.

— Значи открих нещо, което не знаеш.

Не беше необходимо да я погледне, за да види, че е присвила очи. Но можеше да го разпознае в гласа ѝ.

— Животинско влакно, което образува защитна обвивка или руно на овцете и на други животни като камили или кози. Вълната се получава чрез стригане на руното на живите животни. Изпирането премахва мазните субстанции, които се рафинират и от тях се получава ланолин. Използва се в козметиката и медицината. Да продължавам ли?

Силно впечатлен, Шейн я загледа с любопитство.

— Извинявай, къде си учила, когато аз бях в горните класове?

— В един снобски колеж в Швейцария, ако сметките ми са верни.

— А те винаги са — промърмори той.

Тонът, с който тя изрече думите, промяната в поведението ѝ, му подсказаха, че тук има нещо. Някаква тайна, която трябва да открие. По-нататък. Тя говореше за колежа така, както той за пържен дроб. С една дума, като за нещо много неприятно.

— Въпросът не е само във възстановяването на фактите. Ти много добре ги използваш и прилагаш. Как реши какво да следваш?

Въпросът му я завари неподготвена. Почувства се неудобно. Колкото и повърхностно да беше, предпочиташе неговият интерес да бъде насочен към тялото, отколкото към мозъка ѝ.

— Преди всичко, беше ми наложено какво да уча. Родителите ми имаха много точна представа и амбициозни планове за моето образование. А след това аз наблегнах на това, което ми бе интересно.

Гласът ѝ бе хладен и явно разговорът не ѝ беше по сърце, но Шейн нямаше намерение да сменя темата. Той посегна към горчицата.

— Сигурно си сбърквала учителите си.

Ребека остана на място, с чинията в ръка.

— Те бяха подбирани така, че да работят с гениални деца.

— А моите родители бяха благодарни, ако не прекарвах цялата седмица в кабинета на директора. Твоите сигурно са били много горди с теб.

— Те и двамата имаха много успешни кариери. Баща ми е един от най-известните сърдечно-съдови хирурзи в страната, а майка ми е уважаван индустриален химик в голяма компания. Очаквах я също и от мен. Други въпроси?

Отново блатист терен, помисли си Шейн, като улови нотката в гласа ѝ. Обърна се, погледна я и още повече съжали, защото видя отнесения ѝ поглед. Искаше да я види засмяна.

— Само един — рече той. — Какво има под тази риза?

Тя въздъхна с облекчение и товарът падна от раменете му.

— Обикновеното.

— О, така ли?

Ребека се усмихна, докато слагаше чинията пред него.

— Искаш ли да провериш?

— Точно това ми мина през ума.

Тя отиде до далечния край на касата.

— След обяда.

Устните му се извиха, очите дяволито заиграха. Изглеждаше прекрасно застрашителен.

— Не искам да ям.

Той я последва, тя продължи да бяга.

— Много си бърза.

— Но трябва, за да си силен и да разпръснеш тора.

— Закусих много хубаво. Една обилна, късна закуска.

Почти я настигна и хвана, но тя отново му се изплъзна със смях.

— Знам.

Той протегна ръка и я обхвана през кръста. Когато я вдигна във въздуха, тя се заля в щастлив смях.

— Но аз съм по-бърз.

Беше му учудващо приятно. Държеше я само с една ръка. Приятно и възбуждащо.

— Защото се оставих да ме хванеш.

— Глупости! — той я целуна, сетне я обхвана и с другата си ръка и я завъртя три пъти във въздуха.

— Караш ме да се чувствам пияна като снощи — смеейки се, тя сложи глава на рамото му.

— Нека! — той продължи да я върти пак и пак и да се наслаждава на смеха и щастието ѝ. Да чувства тялото ѝ до своето.

Беше така познато и близко, като завръщане у дома след дълго, дълго отсъствие.

— Пусни ме Джон. Глупчо! Джон, на теб говоря!

Главата ѝ се въртеше, стаята също.

— Вечерята загоря!

Можеше да го усети. Ако не цялата вечеря, то дъното на тенджерата със сигурност. Можеше да помирише и него — миришеше на сладко, на пот и на животни. А под престилката бебето ритна леко корема ѝ...

Паника и още нещо сви гърлото на Шейн. Той остави Ребека на пода, но не я пусна от ръцете си.

— Какво беше това?

— Същото, като снощи. Ето че отново се случи.

Лицето ѝ бе бяло като платно, а гласът ѝ тих и замечтан.

— В тенджерата има яхния. Донесе ли дърва за огъня? — С разфокусирани очи, тя притисна с ръка корема си. — А това тук е момиче. Джони ще си има сестричка...

Сетне, сякаш някой засили светлината на лампата, очите ѝ се проясниха.

— Апаратурата! — тя се отскубна от ръцете му и бързо отиде в трапезарията. — Погледни! Само виж! Още по-силно от снощи. Толкова много енергия! Направо мога да я почувствам върху кожата си — като електрически убождания.

Докато Шейн гледаше, без да каже нищо, Ребека започна да върти разни копчета, да настройва датчици, монитори и да си мърмори. Погълната от работата, с бързи и точни движения, тя включи записващото устройство и започна да говори:

„Явление, наблюдавано в един часа, двадесет минути и пет секунди. Съвсем ясни индикации. Визуални и говорни.“

Сякаш разсеяна, Ребека прокара ръка през косата си и се опита да възстанови всичко, което бе станало.

„Общо чувство на комфорт, на щастие. На любов. Може би сексуалното възприятие е причинено от предварителна стимулация и е засилено от такава.“

Тя сложи пръсти на устните си и се замисли.

„Край на събитието в един часа двадесет и четири минути и петдесет и осем секунди, което прави четири минути и петдесет и три секунди и е най-дългото по продължителност, регистрирано досега.“

Сетне въздъхна дълбоко и изключи записващото устройство.

— И най-силното — прошепна още веднъж.

— Предварителна стимулация ли каза?

Ребека тръсна глава, за да пропъди мислите си и се обърна към него.

— Извинявай, какво?

— Така ли го нарече? Предварителна стимулация?

— Технически — тя отново оправи косите си. — Беше невероятно, абсолютно неправдоподобно. Снощи седях в кухнята и можах да видя промяната. Беше доста по-слаба. Имаше огън, въглени в печката, имаше пай на прозореца. Едно бебе плачеше горе. Шейн! — искрите в очите ѝ сякаш се пръснаха и във въздуха. — Записах плача му на лента. Успях да го запиша — като притисна ръце към бузите си, тя се засмя. — Трудно ми беше да го повярвам, дори след като върнах записа няколко пъти. Затова извадих виното. Искях да отпразнувам успеха уж с един тост, който премина в няколко следващи. Искях да ти кажа тази сутрин, но нали се разсеяхме.

— Аха, разсеяхме се значи!

Най-накрая нотката в гласа му и гневният поглед в очите му стигнаха до съзнанието ѝ. Огънят се отдръпна от лицето ѝ. Видя, че

Шейн е блед, лицето му изсечено, а очите гневни.

— Защо си сърдит?

— Защото това са глупости — отвърна той, предпочитайки да е ядосан, отколкото уплашен. — И освен това, защото не обичам да ме наричат предварителна стимулация или разсейващ фактор.

— Това не се отнасяше за теб.

— Не намесвай мен! И си запази степените и дипломите, без да объркваш моя мозък.

— Ти не си сърдит — тихо рече Ребека. — Ти си уплашен.

За миг очите му станаха убийствени.

— Имам си работа.

Тя тръгна след него и го хвана за ръката, преди да излезе от кухнята.

— Нали каза, че ще ми помагаш, Шейн. Даде ми дума.

— Остави ме — той я отблъсна. — Остави ме ти казах!

Но тя застана на пътя му и го препречи. Друг мъж щеше да я отмести с едно движение. Знаеше това. Шейн също имаше и силата, и повода. Но имаше и още нещо, което го правеше Шейн.

— Ти почувства същото, което и аз. Видя и чу същите неща. Мога да го прочета в очите ти.

Той я хвана, вдигна я и я отмести от пътя си като перце.

— Казах, остави ме.

— Кой са Джон и Сара? — тя въздъхна, докато той тръгна към кухнята. — Нейното име е Сара. Библейско, като моето. Кой са те, Шейн? Кой бяхме ние преди малко?

— Аз съм си същият. Този, който бях и преди малко. И ти също. Ако искаш да продължиш тази игра — без мен. Остави ме да изляза.

— Джон и Сара — повтори Ребека. — Това са Джон и Сара Макейд, нали? Може би ще открия имената им във вашата семейна библия?

Той рязко се обърна, отвори вратата на хладилника и взе една бира. Отвори ядосано капачката, хвърли я в коша и изпи половината на един дъх.

— Моите пралядо и баба.

Ребека въздъхна.

— Ясно. И те са живели тук, в тази къща. Точно те са се опитали да спасят младия войник от северната армия в деня на битката.

— Така казва историята.

— Това, което се случи преди малко... Ти си го изпитвал много пъти и преди, нали?

Той улови бързия поглед, който тя хвърли към компютъра си, и стисна зъби.

— Не. По никакъв начин няма да ме използваш като някоя лабораторна мишка.

— Добре, извинявай. Това те нервира, виждам — тя приближи и прокара ръце по раменете му. — Но мисля, че трябва да ти кажа нещо. От няколко години насам аз сънувам. Едни и същи неща. И сега знам, че в сънищата си виждах тази къща и тези хора.

Той надигна бирата, но не каза нищо. Ребека изчака за момент, учудена дали този вид споделяне не бе повече от онова, което бяха преживели сутринта в леглото.

— Сънищата са една от основните причини, заради които започнах изследванията си в тази област. Те бяха... Те са така истински. Шейн! Виждала съм тази стая, тази къща, такива каквито са били преди сто години. Виждала съм Джон и Сара. Не знам дали имаш някакви стари снимки, за да ги сравня с тях. Но мога да ти ги опиша в различните периоди от живота им тук, заедно. Дори мога да ти кажа това, което тя е чувствала, мислила, желала. Мисля, че ти можеш да направиш същото, но за Джон. Защото ние с теб сме Джон и Сара. Така както Каси е Абигейл, а Девин нейният шериф.

— Не — твърдо отвърна Шейн.

Какво беше това, една лъжа, защото той беше честен човек, или нежеланието да повярва в невероятното?

— Не вярвам в тези работи.

Ребека вдигна ядосано ръце.

— Ти да не мислиш, че съм си измислила всичко?

— Мисля, че прекалено много глупости се въртят в прекрасната ти главичка — за да охлади пресъхналата си уста, той отново отпи от студената бира. — А аз предпочитам реалността.

Можеше да му каже, че се заблуждава, но това щеше само да го ядоса още повече. И да го направи още по-неотстъпчив. Търпение, каза си Ребека. Търпение и отстъпчивост щяха да свършат повече работа в случая.

— Добре. Ще го оставим, докато не решиш, че можеш да говориш с мен за тези неща.

— Ти да не си ми лекуваш лекар!

— Не съм.

Гласът ѝ бе напълно овладян. Той остави бирата.

— Искам те. Искам теб, разбра ли? Само теб. Ти и аз — хвана ръцете ѝ и я привлече към себе си. — Сънищата са само сънища, а духовете се срещат единствено в лошите филми. Тъй че можеш да ги изхвърлиш от мислите си. Разсейващ фактор съм бил!

Почти я влачеше по стълбата и тя почувства объркано усещане за възбуда и тревога.

— Не беше оскърбление.

— Прекалено много личности има скрити в теб, прекалено сложен характер си ти за мен. Аз харесвам по-простите — той я сложи на леглото и започна да събува ботушите си.

— Аз не съм проста — отвърна тихо Ребека. — Не и по начина, но които мислиш.

— Ето, това е просто нещо! — той свали, ботушите си и се изправи, за да хвърли ризата и разкопчее колана си. — Искам те! Работих цяла сутрин като смахнат и непрекъснато мислих за теб. Това е просто, Ребека. И разбираемо. Това е най-важното!

Любовта, която изпълваше всяка клетка от тялото и съзнанието ѝ, я накара да обвие ръце около него.

— Аз съм тук — прошепна тя, вдигна глава и намери устните му.

Приласка го, като сирото бебе, като бездомно животно. Галещи ръце, жадни, ласкави устни. Той си каза, че това, което чувства, желанието да потъне в нея, да прогони тревогите си, са следствие само от факта, че тази сутрин правиха любов. Но когато потъна в топлината ѝ, когато ритъмът на любовния транс го повлече, разбра, че никога не е имало друга преди нея и няма да има след нея. В паметта му щяха да останат завинаги коприната на кожата ѝ, вкусът на устните и звукът на гласа ѝ.

А когато тя го посрещна и прие, един глас в съзнанието му нашепна, че никога повече няма да поиска друга, няма да може да притежава друга, освен нея. Дори когато навлезе в тъмния тунел на безкрайното удоволствие, нещо много отдалеч му повтаряше, че го очаква друго, много по-голямо и по-опасно падане.

ДЕВЕТА ГЛАВА

„Вече имам регистрирани три събития. Последното бе снощи. Почувствах необикновена мъка, скръб, която предизвика сълзи в очите ми. До леглото имаше запалена свещ. За миг сякаш зърнах някаква фигура до прозореца. Стоеше и гледаше в нощта. Мъката ме поглъщаше, почувствах, че се излъчва от тази фигура. Беше споделена и все пак чужда болка. Помислих, че е Шейн и понечих да стана от леглото. Но тогава видях, че той спи дълбоко до мен. И до прозореца повече нямаше никой.

Знаех, че това са Джон или Сара и че техният син е мъртъв. Знаех го, преди Шейн да се размърда неспокойно до мен. Той явно сънуваше и също като мен чувстваше болката, но не искаше да говори за това. Те бяха част от него. Хората, които преди са живели в къщата и по някакъв начин са останали тук. Не само чрез кръвта, предадена му по наследство, а и духовно. Но се чудя защо те смятат, че и аз трябва да бъдат част от това.

Объркана съм, а не мога да му кажа. Може би греша. Със сигурност знам, че не постъпвам професионално. Но знам, че любовта има своите собствени пътища.

Обичам го толкова много и по моя начин ще го защитавам от това, което го преследва. Не знам какви са чувствата му към мен. Чудя се, но не питам. Трябва да защитавам и себе си. Мога да говоря с него за всичко, но не и за това. Абсолютно за всичко, без това.

Сега той е на полето. Винаги има ужасно много работа, а никога не изглежда изморен или отегчен. В началото, когато бях замаяна от любовта си, мислех, че мога да прекарам всяка секунда от деня до него и пак няма да ми стигне. Любовта е толкова чудесно, измамно и

замайващо чувство! Толкова съм щастлива, че съдбата ми подари шанса да я изживея.

Ако можех, бих използвала всеки миг, всяка секунда да бъда с него. А после да запазя, да съхраня тези щастливи минути завинаги. Сетне, през годините, които идват ще мога да ги възстановявам и не само да си ги спомням, но и да изживея отново. Любовта дава на човека странни мечти...“

Ребека дочу лаенето на кучетата и гласове. Като жена, която крие тайно съкровище, тя запамети написаното и смени файла.

Вратата се отвори и влезе Девин, заедно с кучетата момчетата и всичкия невероятен шум, който вдигаха.

— Извинявай. Нямах намерение да ти преча.

— Моля те, не ми пречиш — тя автоматично погали кучето, което приближи към нея. — Тъкмо свършвах.

— Каси е като всички жени. Мисли си, че Шейн е умрял от глад — Девин остави една тавичка на барплота — Праца ви ябълков сладкиш.

— Много е хубав — обади се Брайън. — Ние вече изядохме половината от другия — чувствайки се у дома си, той отвори хладилника.

— Книгата си ли пишеш? — попита Конър, като приближи, без да откъсва очи от компютъра ѝ.

— Сега не. Работил ли си някога с компютър?

Момчето я гледаше с неприкрита завист.

— Понякога в училище, но нашите компютри не приличат на твоя.

— Този е портативен. Искаш ли да опиташ?

— Може ли? — опули се момчето. Погледна баща си, после сложи ръце зад гърба си. — Не знам как се работи с това чудо.

— Много лесно — като разпозна израза, който се появи в очите му, Ребека се разсмя и го хвана за ръката. — Ела, ще ти покажа.

— Е, сега вече всичко е загубено — промърмори Девин. — Има да ми опява да купя такъв!

— Мога да ти намеря втора употреба — Ребека стана и го покани да седне на мястото ѝ. — Започвай. Сигурно знаеш основните команди.

— Да.

Първото нещо, което момчето написа бе: Конър Макейд.

— Може ли да се играе на игрички с него — интересува се Брайън.

— Не. Това е само един работен кон.

Той веднага изгуби интерес и насочи вниманието си към сладкиша.

— Забрави тази работа, приятелче — предупреди го Девин, като проследи погледа му. — Идваме да помогнем на Шейн със сеното — каза той на Ребека — Очаквай останалите след малко.

— О, така ли? — тя погледна през прозореца. — Той е навън, коси.

— Не коси, а балира — поправи я Девин с усмивка. — Първо се коси, после се събира и накрая се балира.

— Аха. Все още не мога да свикна.

— Вие, момчета, елате, след като приключите. И не досаждайте на доктор Найт.

Ребека изпрати Девин до вратата и спря на верандата.

— Ти си живял тук много време, нали?

— Почти през целия си живот.

— Имал ли си някакви необикновени преживявания. От свръх естество? — добави тя, когато той се усмихна.

— Питаш дали в къщата има духове? Мисля, че има.

Тя поклати глава.

— Казваш го така, сякаш е нещо обикновено.

— Защото съм живял с тях. Човек свиква.

— Не всеки.

Той проследи погледа ѝ и видя, че гледа към Шейн, който караше трактора по поляната. Приличаше ѝ на някакъв съвременен Херкулес.

— Шейн има упорит характер.

— Забелязах.

— А когато му досаждат, става много чувствителен — Девин отново се засмя. — Преди години ми разкървави носа за това. Но сигурно има основание. Живее непрекъснато във фермата и страда,

когато някое животно е болно, или когато загуби някоя крава. Има прекалено много емоции в тази къща. Сигурно му е дошло до гуша.

— Но той все още живее тук.

— Защото я обича — отговори просто Девин. — Всеки камък от нея му е скъп. Можеш ли да си го представиш на друго място?

Ребека отново погледна към полето и се усмихна.

— Не. Не мога. Бих могла да му помогна. Ако поиска. И ако ми позволи.

— Може би ще успееш — Девин въздъхна. Беше виждал жени, влюбени в брат му, но сега бе различно. Ребека беше друга. Съмняваше се, че ще си отиде оттук невредима, когато му дойде времето. — Най-добре да ида при него.

Тя издаде някакъв звук на съгласие и погледа още малко, преди да се прибере в къщата.

Девин си каза, че не му е работа това, което става между двамата. Без приказки отиде зад балиращата машина и се захвана за работа. Двамата работиха така доста време, без да си говорят, докато Шейн не спря машината.

— Рейф и Джаред ще дойдат ли?

— Сигурно вече са на път.

Шейн кимна и погледна небето.

— Ще вали. Имаме още час, най-много два, да довършим всичко — сетне погледна към къщата и задържа погледа си дълго там.

— По дяволите, брат ми! — Девин проследи погледа му и понеже проумя, свали кърпата от врата си и избърса чело. — Ти спиш с нея!

— С кого?

— Много добре знаеш с кого! Не се прави на света вода ненапита! Малко ли са жените, с които се влачиш, та си завъртял главата на приятелката на Рийгън? Тя дори не е твоя тип!

Шейн се помъчи да запази спокойствие.

— Ти винаги си казвал, че нямам определен тип жени.

— Знаеш какво имам пред вид. Тя е сериозна жена. А сериозните жени имат сериозни чувства. Ако вече не е влюбена в теб, непременно ще бъде. И тогава какво смяташ да правиш?

Шейн винаги бе внимателен с жените. Гледаше да не се стига до влюбване. Поне не достатъчно сериозно. Но знаеше, че с Ребека не бе

внимавал.

— И какво? Това си е моя работа. Моя и на Ребека. Не съм я карал да прави нищо насила.

За да избегне други неприятни и нежелани съвети, той отново запали мотора на машината. Нямаше намерение да говори за това, а и със сигурност нямаше намерение да се тревожи. Смяташе да продължи както винаги, а в този момент това означаваше да балира сено, преди да е завалял дъжд.

Беше много благодарен, когато се появи останалата част от семейството. Това означаваше допълнителна работна ръка, която ще натовари балите на ремаркетото, ще ги закара в обора и ще ги разтовари. Също така означаваше, че всеки ще бъде зает с работа и няма да му досажда с въпроси и съвети относно личния му живот.

Един мъж трябва да си има личен живот. А другите да не му се бъркат.

Шейн се поуспокои, като видя, че приключиха работата, преди да връхлети бурята. И тогава видя как децата си играят на двора, кучетата обикалят около тях и жените влизат и излизат от къщата. Успокояващо му действаше равното бръмчене на трактора, гласовете на братята му и сладкия, опияняващ дъх на прясно окосено сено. Над планините на запад се събираха облаци. Зимната пшеница, която бе засял, щеше да посрещне дъжда с радост. В кухнята някой сигурно готви, помисли си той, когато погледна през рамо да провери докъде е стигнало товаренето на ремаркетото и видя струйката дим, извиваща се от комина. Във всеки случай едва ли е Ребека. Тя сигурно си играеше с някое от бебетата. А когато той влезеше и изтупаше прахта от себе си, щеше да вдигне очи и да му се усмихне. Имаше най-хубавата усмивка на света.

Докато пренасяха балите от ремаркетото в хамбара, Шейн си каза, че брат му Девин не само греша, но изобщо не е прав.

— И така — Рейф изправи гръб и пийна от водата, която държаха в резервоар в обора. — Не съм виждал Ребека от сума ти време. Докъде стигна с преследването на духове?

— Докъдето — дотам — троснато отвърна Шейн. Острите бодлички от една бала пробиха ръкавиците му. — Хвърля толкова усилия на вятъра за нещо, което е само хоби.

— Някои играят голф — рече Джаред, вдигайки една бала.

— Поне има цел в играта. Да вкараш малката топчица в дупката, за да спечелиш.

— Това за нея също е нещо като игра. Пъзъл — добави Джаред. — Прави ми впечатление на жена, която обича да разрешава загадки, да търси и намира отговори.

— В такъв случай по-добре да ѝ купя пъзел — промърмори Шейн.

— Досажда ти, а? — Развеселен, Рейф се хвана за работа. — Чува ли дрънчене на вериги? Или гласове от отвъдното?

— Глупости!

— А как е с останалото? — попита Джаред, за да отклони надигащата се кавга и да предотврати спора. Дъждът вече чукаше по покрива, а те имаха още работа. — В къщата не е влизала жена, откакто умря мама. Пречи ли ти?

Усмивка изкриви устните на Шейн.

— Хич даже.

— Така ли? — като улови погледа на брат си, Рейф остави балата, която току-що бе вдигнал, и неочаквано изтърси. — Ти спиш с нея.

— И ти ли, Бруте? Вие днес да не сте се наговорили? Да не би да го пише на челото ми?

— Не можеш ли да си го държиш в панталоните, дявол го взел? — Рейф свали вилата, с която работеше. — Рийгън се чувства отговорна за нея.

— Защо, по дяволите, някой трябва да бъде отговорен? — вина и гняв се примесиха с яда му. — Тя е голям човек.

— Ще косим ли още бали? — попита от вратата Девин.

— Ти млъкни! — отрязва го Шейн и се обърна към Рейф. — Не е нито твоя, нито чиято и да е работа.

— Всичко, свързано с Рийгън, е моя работа. А Ребека е нейна приятелка и значи е свързана. Какво знаеш ти за нея? Знаеш ли как е възпитана? Как е прекарала целия си живот по колежи и общежития?

— И какво променя това? — ядосан, защото наистина не знаеше достатъчно за живота ѝ, Шейн забрави дъжда, работата, която ги чакаше, и изкара яда си на братята си. — Има мозък, използва го.

— Това е всичко, което ѝ е било позволено да използва. Няма никакъв опит и едва ли е имала някакъв шанс пред теб. Сваляч такъв!

— Какъв е проблемът? — попита Девин и излезе на дъжда. — Ние все пак ще приберем ли сламата, преди да е подгизнала, или ще я оставим?

— Ти не се бъркай и стой настрана от личния ми живот!

— Значи ще я оставим — въздъхна Джаред.

— За Ребека ли говорите? — заинтересуван, Девин вдигна една бала. — Трябваше да знаем, че ще я свали.

— Не съм я свалял!

— Да, да! Разправяй ги на старата ми шапка! Още не беше разопаковала багажа си, когато я сгаци в моята кухня. Трябваше още тогава да те набия.

Очите на Шейн войнствено се присвиха.

— Ами че опитай сега! През цялото време си мечтаеш за това, нали? Сега, когато си имате вашите прекрасни женички и деца. Имате си всичко! — в него кипеше повече ярост, отколкото си бе представял. — Аз живея живота си така, както си знам. По мой си начин, не по твой. Тъй че си пхни съветите, и изводите, и каквото още си искаш... Нали знаеш къде!

От кухненския прозорец Ребека гледаше четиримата мъже. Беше озадачена. На пръв поглед изглеждаше сякаш водят някаква сериозна дискусия, може би обсъждаха проблем, свързан със сеното. Сетне осъзна, че там се развихря истинска кавга.

— Нещо става навън — обяви тя.

Савана с бебето на рамо погледна през прозореца.

— О, работата върви към тупаник.

— Към какво?

— Бой. Всеки с всеки, и после всички заедно — тя поклати глава и повика Каси и Рийгън, които бяха заети край печката. — Момичета, нашите герои май ще се гърмят.

— Ще се бият ли? — шокирана до дъното на душата си, Ребека гледаше с невярващи очи. — Искаш да кажеш, че ще се бият? Но защо?

Рийгън отиде до кухненската врата и я отвори.

— Защото е нещо, което правят от време на време. Да не губят форма.

— Не мислиш ли, че имаме все още шанс да ги спрем? — попита Каси със съмнение.

— Ами, можем да опитаме. Не — Рийгън спря, тъй като първият юмрук бе изстрелян. — Вече е късно.

С ужасени очи, Ребека видя как Шейн удари Рейф по лицето. След секунда двамата се търкаляха по земята.

— Но... Но...

— Ще видя дали има достатъчно лед в хладилника — Каси обърна гръб на битката и отиде при хладилника.

— Защо никой не ги спре? — извика Ребека. — Джаред и Девин стоят и гледат.

— Няма да е за дълго — успокои я Савана.

Като че чул думите ѝ, Девин се намеси. Макар че намерението му бе да ги разтърве, той се намери на земята. И в калта вече се търкаляха три мъжки тела.

— Но това е нелепо! — възмути се Ребека. Докато отвори вратата, в битката вече участваше и Джаред.

Не можеше да различи кой кого бие. Виждаше само ръце, рамене, юмруци и крайници. И чуваше ругатни, ръмжене и проклетия.

Освен на кино и по телевизията, досега не бе виждала в живота си истински бой. Беше по-гадно, отколкото си бе представяла и явно по-болезнено.

— Никой ли няма да направи нещо? Та те са ви съпрузи!

— Да, де — Савана бавно гладеше гръбчето на Миранда. — Но можем да се обзалагаме. Хайде, момичета, залагайте. Аз давам пет долара за Джаред. Въпрос на лоялност.

— Съгласна на пет — съгласи се и Рийгън. — Каси, ти?

— Добре, но Девин не е спал цяла нощ. На Али ѝ никнат зъбки.

— Без шикалкавене — предупреди Савана. — Чиста игра. Ребека, ти няма ли да заложиш на Шейн? Мисля, че е справедливо.

Напълно объркана, Ребека ги изгледа възмутено.

— Вие сте толкова лоши, колкото и те — тя изправи рамене и се поизпъчи. — Аз мисля да ги спра, и то — още сега.

След като излезе под дъжда, Савана хвърли погледи на Рийгън и поклати глава.

— Ако използвам речника на Брайън, тя е хлътнала до ушите по него. Нали?

— Страхувам се, че си права. Това ме плаши.

— Аз пък мисля, че е много добре. Може и да му повлияе положително — присъедини се и Каси към останалите жени на вратата, които наблюдаваха битката.

Единственото нещо, което Ребека мислеше, докато вървеше към обора бе, че тези четиримата, макар и братя, са пълни глупаци. Когато стигна полето на битката, дъждът я измокри до кости и косата ѝ залепна като шлем към главата. Кучетата я последваха и сега се въртяха с весел лай около търкалящите се по земята тела, сякаш танцуваха.

— Спрете! — викът ѝ спря кучетата, но не и мъжете.

Фред и Етел седнаха с изплезени, езици, докато братята продължиха да се бъхтят.

— Казах спрете! Веднага!

Джаред направи грешка да вдигне глава, за да я погледне и получи удар с лакът в брадата. Отговори, без да се замисли с юмрук в най-близкия корем.

Изпълнена с гняв, Ребека сложи ръце на хълбоците си. Но повече не чуваше ругатни, нито обиди. Чуваше смях. Те се кикотеха! Тези четири непоносими маймуни се смееха, докато се биеха един друг. Ребека знаеше, че има школуван глас с добра интонация. Използваше го и когато четеше лекциите си. Използва го и сега.

— Спрете веднага тази глупост! В къщата има деца, които ви гледат!

Девин спря, калната му ръка остана върху мръсното лице на Рейф.

— Какво? Какво?

— Станете веднага, всички! Би трябвало да се срамувате! — с гневни очи, тя изгледа всеки един поотделно. Казах, станете! — тя посочи с пръст Девин. — Ти! Уж си шериф! Би трябвало да се грижиш за реда! Вместо това се търкаляш в калта като прасе!

— Да, госпожо — той преглътна напушващия го смях и се откъсна от кълбото. — Не знам какво ми стана.

— И ти! — сега Ребека посочи Джаред. — Адвокат. Пфу! Какво си мислиш, че правиш?

— Нищо — той потърка с ръка ударената си брада. — Абсолютно нищо.

— Рейф Макейд! — беше следващото име, което произнесе Ребека и бе доволна да види как той трепна. — Бизнесмен, стълб на обществото, съпруг и баща. Какъв пример даваш на децата си?

— Лош — Рейф прочисти гърлото си и стана на крака. Имаше чувството, че ако пусне смеха си на воля, тази разярена фурия ще го повали обратно в калта.

— И ти! — накрая посочи Шейн, но с такъв тон, че той предпочете да си остане в калта. — Мислех си по-добри неща за теб.

— О, Боже, все едно, че чувам мама — промърмори Шейн и видя как братята му кимат в знак на съгласие. — Ама, аз не започнах пръв — заоправдава се той.

— Типичен отговор, повече от типичен. Това ли е начинът, по който решавате проблемите си?

Шейн избърса калта от лицето си.

— Обикновено — да.

— Колко патетично! — авторитетният ѝ глас накара тримата мъже да пристъпят неловко от крак на крак, докато Шейн се ухили.

— Насилието никога не е било решение. Няма проблем, който да не може да бъде разрешен чрез разумен разговор, чрез комуникация.

— Че ние си комуникираме — отвърна Шейн и получи в отговор презрителна усмивка.

— Очаквах от вас да се държите като разумни човешки същества. Ако не можеше да се контролирате, просто трябва да стоите на разстояние един от друг.

— Е, не е ли едно чудо? — запита Шейн с такъв глас, че братята му го загледаха учудено. — Срецали ли сте някога жена като нея? Ела и ме целуни, сладката ми.

— Ако си мислиш, че можеш... — Ребека изпищя, защото той протегна ръка, дръпна я и тя падна отгоре му.

— Ти, идиот такъв! Ти, безмозъчно...

Ребека осъзна, че лежи по гръб в калта и той лежи върху нея, мокър и твърд. Устните му, тръпнещи от смях, намериха нейните.

— А ти си най-сладкото малко момиче!

— Остави ме, глупак такъв! Горила! — тя се мъчеше да се отскубне. Успя да му нанесе удар.

— Насилие, значи? — той отново се тресеше от смях. Зелените му очи светеха върху изцапаното с кал лице. — Видяхте ли? — попита

братята си. — Тя ме удари. Тя не може да разрешава проблемите си с разумни аргументи и чрез комуникация.

— Ще те комуникирам аз тебе! — юмрукът ѝ го удари по ухото, преди устните му отново да покрият нейните.

След което Шейн продължи да я целува. Дъждът валеше отгоре им, калта се просмукваше в дрехите ѝ, а наоколо стояха очарованите зрители. Но Ребека дори не им обръщаше внимание. На нищо не обръщаше внимание. Защото Шейн я целуваше.

Докато ги наблюдаваше, Рейф осъзна, че се усмихва.

— Дявол да ме вземе — промърмори той. — Тя го е омагьосала.

— Мисля, че си прав, братле — Девин потърка кървящата си буза в калното си рамо. — Не съм го виждал да гледа никоя по този начин. Мислиш ли, че осъзнава?

— Мисля, че никой от двамата не си дава сметка.

Джаред отмести мократа си коса.

— Това си е чиста проба компенсация за боя — Рейф натика палци в джобовете си и се завъртя на пети. — Истинско удоволствие е да видиш Шейн Макейд влюбен.

— Няма ли да е по-добре да влезем вътре и да ги оставим насаме? — Девин наклони глава сякаш размишляваше. — Или да го отделим от нея и да го понатупаме още малко?

Рейф докосна с пръст окото си. Първият удар на Шейн го бе посинил. Нуждаеше се от лед и бе сигурен, че жена му е приготвила.

— Нямам нищо против да го понатупаме, но съм сигурен, че тя пак ще се намеси. Този път на негова страна.

— Не можем да ги оставим тук — реши Джаред — Ще хванат пневмония.

— Ами, при този огън, дето ги гори!

Девин пристъпи, братята му го последваха. По неказана команда те грабнаха Шейн за краката и ръцете и го вдигнаха във въздуха.

— Махайте се! Имате си вашите жени! Тази е моя! — развика се той, но те го държаха здраво и той можеше само да се усмихва глупаво на Ребека. — Бебчо, цялата си в кал. Искаш ли да вземем един душ заедно?

Тя стана. Знаеше, че е кална дори на места, за които по-добре да не споменава. Събра всичкото достойнство, на което бе способна и прекара ръце по калните си панталони и коса.

— Здраво ли го държите? — попита леденостудено.

— Да, госпожо — прочитайки в очите ѝ какво има на ум, братята се ухилиха. — Поне така мислим.

Шейн добре познаваше този поглед. Затова се опита да се освободи.

— Хайде, скъпа! Къде останаха разумните доводи? Какво стана с комуникацията? Насилието не е решение, така ли беше? Господи, колко си хубава! Мога да те схрускам, ей сега, на един залък. Нищо, че си кална, защо не вземем да...

Не можа да довърши изречението, защото Ребека заби юмрука си в стомаха му и му изкара въздуха.

— Господи! — едва успя да прошепне Шейн, след като си пое дъх. — Ти имаш данни!

— Идиот! — Ребека тръсна глава и тръгна към къщата.

— Е, какво ще кажете? — Шейн загледа след нея с болка и възхищение. — Не е ли това момиче нещо специално?

Най-накрая опита и с цветя. След като вечеряха и всички си отидоха, всеки по своя път, Шейн сметна, че трябва да направи нещо. Излезе на дъжда и набра полски цветя с помощта на фенерче. Когато се прибра вкъщи, Ребека работеше на компютъра. Вдигна глава и го изгледа с оня убийствено леден поглед, с който го бе гледала цялата вечер.

Той остави мокрите цветя на масата до нея и се наведе.

— Много ли си бясна?

— Не съм — беше объркана. И това бе по-лошото.

— Искаш ли да ме удариш отново?

— Не.

— Беше цялата в кал — Шейн взе ръката ѝ и я поднесе към устните си. — И много ти приличаше.

Тя се опита да издърпа ръка, но той я стискаше здраво.

— Моля те, опитвам се да работя.

— Не е ли по-правилно да кажеш: опитвам се да те избягвам? — когато тя обърна глава, той взе цветята и ги подаде. — Луд съм по теб.

Ребека въздъхна. Какво, по дяволите, правеше? Защо толкова много държеше на достойнството си? И се опитваше да бъде сърдита!

— Сигурно наистина си луд, щом можеш да береш цветя в такъв дъжд и през нощта.

— Някога работех с мама. Ти днес ми напомни за нея. Когато ни се накара. Е, тя, разбира се, първо ни хващаше за ушите и сетне ни четеше конското. Но само защото бяхме по-малки тогава.

Неспособна да устои повече, Ребека взе букета и наведе лице към влажните цветя.

— Трябва да е била забележителна жена.

— Най-най-най-добрата — каза просто той. — Такива вече няма. Те с татко бяха страхотни. Винаги знаехме, че някой е до нас. Или за да те напердаши, или за да ти подаде ръка, зависи от какво имаш най-много нужда — той прокара ръка по лицето ѝ. — Сигурно затова не мога да разбера самотата.

— Големите семейства винаги са имали преграда срещу нея — Ребека побутна назад стола си. — Най-добре да ги сложа във вода.

Няма намерение да му разкаже нищо за себе си, осъзна Шейн. Не иска да говори за своето минало, за семейството си, за детството си, ако той не я подтикне.

— Ребека...

— За какво се бихте с братята ти? — попита бързо тя, сякаш знаеше въпроса му и се страхуваше от него.

— Няма значение — но реши, че ако иска от нея да бъде искрена и откровена, той също трябва да бъде такъв. — Заради теб.

— Заради мен ли? — тя рязко се обърна.

— Е, не беше важно. Рейф каза нещо, което ме ядоса. Винаги така започваме — той отиде до бюфета и извади висока стара бутилка от долния шкаф. — Те мислеха, че те използвам.

— Аха. Разбирам — само че нищо не разбираше. Взе бутилката, напълни я с вода и сложи цветята вътре. — Ти си им казал, че сме интимни.

— Нищо не съм им казвал! — представи си какво си мисли и се изчерви. Похотливи подробности, намигания, усмивчици и побутване с лакът. — Ребека, не съм казал на никого за нас.

А можеше би трябваше и вероятно би го направил, ако бе друга жена. Намръщен, той отиде и си наля кафе, въпреки че въобще не му се пиеше. Не, той обикновено не разправяше наляво-надясно за

връзките си. Но на братята си споменавахе по нещо за всяко ново завоевание.

Чувствата си към Ребека обаче бе запазил за себе си.

И никога преди не би се ядосал, ако Рейф или някой друг го бе подкачил за приключенията му с някоя жена. Но не и с Ребека. От това го заболя, той се разгневи и...

И стигнаха до боя.

— Какво, по дяволите, е това? — промърмори Шейн.

— Мисля, че е кафе.

— Какво? — той се взря в черната течност. — Не, не говоря за това. Виж, боят не е нещо, за което да се тревожиш. Ние често се бием — той се засмя. — Обикновено се понатупваме, понякога и повечко. Или си посмачкваме физиономиите.

Ребека замислено пренесе цветята на масата и ги сложи в центъра.

— Досега никой не се е бил заради мен. Особено пък четирима големи и силни мъже. Мисля, че трябва да бъда поласкана.

— Аз пък мисля, че имам чувства към теб — думите се изплъзнаха сами от устата му, без да се усети. Шейн потръпна, вдигна чашата и отпи глътка от студеното кафе. — Изглежда не ми хареса идеята да смятат, че съм те натикал насила в леглото си.

Ребека пламна цялата. От срам или от нещо друго? Огънят обхвана вътрешностите ѝ. Познаваше този огън, знаеше колко е опасен. Затова се опита да запази гласа си спокоен.

— И двамата знаем, че не е така. Ти никога не си била... Искях те наистина. Преследвах те. Досаждах ти!

— А аз дойдох да се меся в битката! И да ви разтървавам! — засмя се тя. — Каква ирония!

— Е, не съвсем — не можа да не ѝ се усмихне в отговор. — Тъй, де! Аз съм бил с много жени. Братята ми, в известен смисъл, имаха право.

— Хвалиш ли се?

— Не, само... — той спря. В очите ѝ имаше смях, разбиране, нещо, с което не знаеше какво да прави. — Искам да ти кажа, че няма да ти досаждам, ако си решила да преосмислиш ситуацията или ако ти трябва време.

Ребека преглътна една огромна топка от страх. Страхът караше гласът ѝ да трепери, а трябваше да бъде твърд.

— Ти това ли искаш?

С очи, вперени в нейните, той бавно поклати глава.

— Не. Напоследък не искам нищо друго, освен теб. Само като те гледам и устата ми пресъхва.

Топката страх се стопи. Топлината се върна, огънят се разгоря, разрасна и я изпълни. Тя прекоси стаята, вдигна ръце и ги обви около врата му.

— Тогава защо не направиш нещо повече от гледане?

ДЕСЕТА ГЛАВА

Имаше много места, където да говори с духовете. Не бе необходимо непременно да бъде тъмна нощ, вятърът да вие злоещо и да се стелят кълбета бяла мъгла.

Беше ярък и прекрасен ден.

Дърветата, докоснати от ранната есен, бяха станали златни и кафявочервени, а небето бе толкова синьо, че изглеждаше като нарисувано върху платно.

Разнасяше се птича песен, а въздухът ухаеше на прясно окосена трева. Стърнищата на някои ниви бяха запалени и огънят пукаше и разнасяше горчив пушек и сладък дъх на земя. Прекрасна комбинация, като самия живот. И като малко чудо на края на гората стоеше самотен кълвач и душеше въздуха за човешко присъствие!

Ребека отиде на бойното поле сама. Разходи се по земята, известна с името „Кървавата нива“. Знаеше за битката всичко, всички подробности, всяка атака и контраатака. Знаеше ужасния край, когато мъжете падали в объркан куп от тела. На края на полето имаше кула, построена много след войната. Беше се качвала в нея и знаеше, че изгледът от върха ѝ е много красив. Виждаха се мотела, гората и някои от нивите на Шейн.

Но кулата не я привличаше така, както това място. Тук, на земята, чувстваше странната връзка между живота и смъртта. Тя седна на тревата. Знаеше, че ще почувства само тъга. Това бе интелектуалната ѝ връзка с миналото. Духовете не ѝ говореха. Не и тук. Ключът беше във фермата. Ключът, който я свързваше с историята и със семейство Макейд.

Фермата бе обсебила не само сънищата, но и будните ѝ часове. Тя го приемаше. Но не можеше да разбере връзката. Каква бе емоционалната връзка? Защо я бе притегляла години наред, от хиляди километри разстояние. Това не можеше да разгадае. Знаеше само, че е влюбена.

Вдигна лице на вятъра, сетне прекара пръсти през косата си, както обичаше да прави Шейн. Как можеше да бъде толкова доволна и в същото време така обърквана? Имаше много въпроси без отговор, много необяснени чувства. А може би това бе любовта? Коя бе тя самата? Ребека или Сара?

Пасивната и неопитна Ребека, която не можеше да приеме това, което ѝ предлагаше Шейн? Или жадната, ненаситна и настървена за любов Сара, която искаше още и още, дори когато получаваше достатъчно?

Както и да е, поне доказваше, че част от нея, нещо дълбоко вкоренено, не беше се променило. И вероятно никога нямаше да се промени. Шейн я желаше. Беше му благодарна за това. Би бил шокиран, ако разбере съмненията, които я измъчваха. Щеше да го запази в тайна, както щеше да запази тази всепоглъщаща и убийствено силна любов към него завинаги.

Имаше достатъчно опит в ограничаването и сдържането на чувства.

Здравият разум ѝ подсказваше, че е ненаситна. Искаше всичката любов, страст, обожание, които населяваха къщата, за себе си. Тя ги усещаше и ги искаше. Искаше стабилността, постоянството и одобрението ѝ. Беше приходяща, беше случайна посетителка, временен наемател. Каквато винаги е била. Но този път нямаше да си отиде с празни ръце. Този път нямаше да има само получено и предадено знание. Този път се бе родило чувство.

Повече, отколкото можеше да приеме и повече, отколкото можеше да даде. Беше нещо, за което трябваше да се празнува, да се отбележи и да се съхрани като съкровище.

Ребека седеше сама, гледаше полето, хълмовете, тесния ров. Беше така мирно, така пасторално, че красотата дори я плашеше. Бе изучавала достатъчно история, за да знае стратегията на войната, социалните, политически и лични мотивации, които стояха зад нея.

Знаеше достатъчно, за да разбере романтиката, скрита зад нея. Музиката, барабаните, разветите знамена, залповете на оръдията. Можеше да си представи атаката. Мъжете, които тичат сред пушека на оръдейни изстрели, със зачервени очи, с оголени зъби. Сърцата им сигурно бият възбудено, кръвта им ври и кипи. Нали са мъже! Обзети от страх, слава, надежда и малко лудост.

Първият сблъсък на байонетите. Слънцето сигурно е било засенчено от щиковете. Дали враните, накацали по околните дървета, са притихнали, злобни, но търпеливи, в очакване на своя последен пир, привлечени и омагьосани от звъна на саби и тътена на оръдия?

Севера и Юга. Един срещу друг в сблъсък на живот и смърт. Генералите, яхнали своите коне с извадени блестящи саби, играещи шах с човешките съдби. Как ли са се чувствали, какво ли са мислили, докато са гледали кървавата сеч? Грамади паднали тела, сиви и сини униформи на купища, станали еднакво червени. С цвета от кръвта. Жалните стонове на ранените, предсмъртните хрипове на умиращите. Ребека въздъхна. Войната винаги е загубена, без значение кой е победителят.

Вечно живи и завинаги тук ще останат Джон и Сара, и тяхната мъка по загиналия им син. Вечно жива ще бъде мъката на всички родители, загубили синовете си. Войната краде от живота. Реже живи късове от сърцата, които никога повече няма да заздравеят напълно. А ние издигаме паметници за войните и за мъртвите си синове. Казваме, че не бива да забравяме. Джон и Сара никога не са забравили. Както своя собствен син, така и неизвестното мъртво момче от Севера. Любовта винаги побеждава.

Тази мисъл я накара да се усмихне. Тя стана. Тревата бе зелена, а въздухът спокоен. Реши, че светът се нуждае от такива места, за да напомнят на хората, че всичко е преходно. Че от пръст са направени и на пръст ще станат.

Сетне тръгна към дома.

Беше време за вечерното доене, помисли си Ребека и се засмя в себе си. Колко странно! Бе започнала да разчита часовете на деня според програмата във фермата. Тръсна глава и продължи да пише. Защо бе прекарала живота си в писането на технически доклади?

Сегашните ѝ мисли, емоции, разсъждения бяха толкова поинтересни. По дяволите, ако не се опита да напише и роман! Ребека се изкикоти при тази мисъл и я скри дълбоко в съзнанието си. Много хора щяха да осъдят предмета на сегашната ѝ работа. Щяха да кажат, че се е увлякла по свръхестествени явления и научна фантастика. Когато

телефонът иззвъня, тя стана и едновременно вдигна кафеника и телефонната слушалка.

— Ало?

— Доктор Ребека Найт, моля.

Замръзна, когато позна гласа. Сетне се насили да се отпусне. Защо така се изненада, та дори се и засегна, че гласът ѝ не бе разпознат? Нима се беше променил?

— Аз съм, мамо. Здравей.

— Ребека, трябваше доста да се потрудя, докато те открия. Мислех, че си в Ню Йорк.

— Както виждаш, не съм — чу, че вратата се отваря и успя да се усмихне на Шейн, повече по инерция. — Намирам се в Мериленд.

— Имаш лекции, така ли? Не съм чула.

— Нямам лекции — просто си представяше как майка ѝ прехвърля бележника си, за да види програмата. — Правя... Изследване.

— В Мериленд? На каква тема?

— Битката при Антиетам.

— Тя е изследвана много подробно, не мислиш ли?

— Аз подхождам от друг ъгъл — направи място на Шейн, за да си налее кафе, но не го погледна. — Мога ли да направя нещо за теб?

— Всъщност аз мога да направя нещо за теб. Къде, по дяволите, си се забутала? Много ме затрудни, дори не си оставила бележка. Искам да ми дадеш номера си.

— Аз съм отседнала при приятел, мамо — тя се обърна, избягвайки погледа на Шейн. — Тук няма факс.

— Но сигурно имаш достъп до някой. Не си попаднала в Средновековието, предполагам? Живеем в Америка!

Погледна Шейн. Той миришеше на земя. И я носеше в себе си.

— Тук е Америка, мамо. Но не тази, която ти си представяш — отвърна тя. — Ще проверя дали мога да намеря факс и ще ти се обадя. В Кънектикът ли си?

— Баща ти е там. Аз съм на семинар в Атланта. Можеш да ме намериш в „Риц-Карлтън“.

— Добре. За какво става дума?

— Една страхотна възможност. Деканът на историческия факултет в моя университет се пенсионира следващия семестър. Ти, с

твоите препоръки и титли, няма да имаш никакви трудности да заемеш мястото му. Говори се за професура. Ще бъде истинска революция! На твоите години, най-младият декан в историята на университета! Само на двадесет и четири.

— Навърших двадесет и пет миналия март, мамо.

— Няма значение, пак ще бъде безпрецедентен случай.

— Да, сигурно. Но не ме интересува.

— Не ставай смешна, Ребека!

Ребека затвори очи. Този глас, този нетърпящ възражение тон, който я пришпорваше като камшик през целия ѝ живот. Трябваше да положи огромно усилие, за да запази равновесие.

— Страхувам се, че е така — откъде успя да извади този студен, саркастичен глас, зачуди се сама Ребека. — Не искам да бъда нито декан, нито преподавател.

— Преподаването е най-малкото предимство, Ребека. Общественото положение, длъжността...

— Не искам да бъда нито декан, нито професор по история. В никой университет — трябваше да спре, защото усети старото, познато свиване и преобръщане на стомаха си. Майка ѝ никога досега не беше се обръщала към нея, освен по име. Ребека. — Благодаря, че си се сетила за мен.

— Не ми харесва становището ти, Ребека. Ти си длъжна да оползотвориш талантите си, както и възможностите, които аз и баща ти ти предоставихме. Едно следващо повишение ще спомогне за кариерата ти.

— За чия кариера?

От другия край на линията долетя въздишка.

— Явно не си в настроение. Едва ли ще дочакам благодарност от теб. Но разчитам на здравия ти разум. Дай ми факс номера, колкото е възможно по-скоро. Сега бързам, но очаквам да те чуя утре сутрин. Дочуване.

— Дочуване, мамо — Ребека затвори и се усмихна на Шейн, малко по-ослепително, отколкото трябваше. Мускулите в стомаха ѝ обаче се бунтуваха. Беше на границата на истерията. — Е, кравите легнаха ли си вече? Седни за малко.

— Умирам от глад — страхуваше се, че ако я докосне, ще се срути на пода. Затова отстъпи.

— Мисля, че все още има малко шоколадов кейк, който една от твоя харем донесе.

— Ребека! — гласът му бе спокоен, но очите — тревожни. Тя притисна с ръка стомаха си, забеляза Шейн, сякаш я болеше. — Мисля, че трябва да седнеш.

— Мога да направя още кафе — посегна към кафеника, но той я спря, като я хвана нежно за раменете.

— Какво искаш? — извика тя. Цялата се тресеше.

Внимателно, каза си Шейн, уплашен от израза в очите ѝ.

— Значи си от Кънектикът?

Ребека се поколеба, сетне се измъкна изпод ръцете му.

— Родителите ми живеят там.

— Там си израснала, значи.

— Не съвсем. Живях известно време, докато ходех в началното училище. Няма да ти е вкусно това — добави, като гледаше кафеника. — Стои от няколко часа. Ще направя прясно.

— Какво каза майка ти, че така те разстрои, бебчо?

— Нищо. Нищо — повтори тя, но той продължи да я държи и да я гледа с безгранична любов и търпение. — Искаше да се кандидатирам за декан в нейния университет. Много престижна длъжност. Но мен не ме интересува. Имаме различие в мненията, а тя не е свикнала аз да имам собствено мнение.

Това беше много просто обяснение помисли си той, или поне би трябвало да бъде. Но в реакцията ѝ нямаше нищо просто.

— Ти ѝ каза „не“.

— Моето „не“ няма значение. Никога не е имало значение. Дори в редките случаи, когато съм имала куража да им го кажа. Очаквам скоро да позвъни и баща ми, за да ми напомни за задълженията, които имам.

— На кого си задължена?

— На тях, на образованието си, на потомството. Длъжна съм да използвам талантите си и да печеля награди. Просто разновидност на лозунга: „Победи или умри“, войнственият академичен лозунг. Хайде да го забравим.

Той я остави да се отдръпне, защото разбра, че се нуждае от това. Видя, че ръцете ѝ не трепереха, докато зареждаше кафе машината, но лицето ѝ бе бледо.

Изведнъж Ребека захвърли всичко.

— Не мога да повярвам, че го направих. Ето как съм си докарала язвата.

— За какво говориш?

— За язвата, мигрената, безсънието и нервното разстройство. Нали затова учих психология?

Сякаш не говореше на него, осъзна Шейн, затова не я прекъсна. Говореше на себе си, като в транс.

— Репресията не е начинът. Знам го. То е едно от нещата, които измъчват тялото, заради това, което се крие в съзнанието. Винаги е много по-лесно да анализираш другите. Винаги е по-трудно да видиш нещата, когато се отнасят до теб — прекара ръка през косата си. — Няма да им се дам този път. Няма да се оставя да ме удрят, докато се предам. Да вървят по дяволите! Нищо не са направили за мен, освен че ме превърнаха в нещастно, невротично чудовище, игра на природата! Детето-чудо!

Тя рязко се обърна към него. Лицето ѝ вече не беше бледо.

— Знаеш ли какво е да си на четири години и да искат от теб да четеш Данте на италиански, че и да го обсъждаш? Да сядаш на масата, когато краката ти не стигат дори до земята и да те изпитват по физика или да разговаряш за Ренесанса? На френски, разбира се!

— Не знам — отвърна тихо Шейн. — Защо не ми кажеш?

— Ужасно е. Непоносимо. Страшно. Собствените ти родители да гледат на теб като на „нещо“, направено и родено от успешното съчетание на гените? Мразех ги, но какъв избор има човек, когато е дете? Просто прави това, което очакват от него. А сетне всичко се превръща в навик и продължава да го прави, дори когато вече не е дете. Един ден поглежда в огледалото и вижда нещо, от което го заболява сърцето. И си казва: „Защо просто не приключи с това?“

Гневът, който растеше в него, се превърна в леден, смразяващ ужас.

— Ребека! — опита се да я спре той.

Но тя поклати глава и продължи.

— Може би си фантазираш, може би това се превръща в мания, във фикс идея. Но ти си умна, толкова дяволски умна, че можеш да намериш най-ефективния, най-безболезнения начин да го направиш. И, разбира се, най-сигурният.

Шейн не отговори. Беше го разтърсила до дъното на душата му. Беше смразила кръвта му. Защото тази прекрасна, красива, умна жена, говореше за своето планирано самоубийство.

Ребека разтърка челото си, за да прогони болката, която го пробуждаше.

— Но ти си достатъчно интелигентна, добре програмирана, за да осъзнаеш какво означава тази загуба за теб самата. Малко те плаши фактът, че наистина можеш да го направиш. Затова решаваш, тъй като си практична, да изследваш човешкото поведение, психиката. И вместо да го направиш, онова, последното и непоправимото, вземаш едно много по-приемливо решение, в края на краищата. Забиваш се в психологията. Намираш начин за оцеляване.

— Колко голяма беше? — успя да проговори Шейн, но преди това трябваше да си поеме дълбоко дъх. — На колко години беше, когато...

— Когато мислех за самоубийство ли? На дванадесет. Опасна възраст. Хормони, които се събуждат. Удар върху първосигналната система. Трябва да си напомняш, че животът, макар и несъвършен, е единственото, което имаш, и да продължиш да го живееш. По-лесно е да останеш жив, ако се затвориш, заключиш, скриеш зад книгите и теориите, зад научните степени и дипломите. Докато откриеш, че това е само един друг начин за самоубийство.

Тя въздъхна дълбоко.

— Изморена съм — потърка лицето си. — Те ме измъчват.

Шейн беше объркан до такава степен, че не можеше да мисли. Язва, нервно разстройство. Мили Боже, самоубийство! Какво й бяха направили тези хора? Собствените й майка и баща! Искаше да ги разкъса на парчета. Всички.

Всички, които са пренебрегнали сърцето й. Искаше да може да върне назад времето и да намери онова малко момиче, за да му даде всичко, от което се е нуждаело и което е заслужавало. Смях, игри, пукнати глави и разкъравени колене.

Но можеше само да докосне нежно нещастната жена, в която се бе превърнало детето.

— Хайде — той приближи и я прегърна внимателно, въпреки бурята, която бушуваше в него. Тя имаше нужда от нежност, а не от ярост. — Облегни се на мен.

— Добре съм.

— Не, не си. Но ще бъдеш — той щеше да се погрижи за това. — Разчитай на мен.

— Всъщност тя не е направила нищо лошо. Наистина. Не сме се виждали почти цяла година. Съмнявам се дали ще ме познаят, ако се сблъскам на улицата. Промяната в мен ще ги изненада.

Той потърка буза в косата ѝ. Изглеждаше така крехка. Защо не беше го забелязал по-рано? Къде беше гледал, че да не види тази уязвима, слаба, тъжна Ребека? Още една Ребека.

— Няма значение какво мислят те. Важното е ти какво искаш.

— Не може винаги да имаш това, което искаш. Някога исках да ме обичат. Знаеш ли какъв проблем имам с памет като моята? Не мога да забравя нищо, дори и да искам. Спомням си, когато за пръв път ме изпратиха в колежа. Бях толкова уплашена, самотна и нещастна. Качиха ме на самолета за Европа и дори не дойдоха с мен. Бях на шест години.

— О, мила, толкова ми е мъчно за теб!

— Виждаха, че имам преждевременно развито мислене, като на възрастен, но сякаш не осъзнавах, че все още сърцето ми е на дете. Е, аз пораснах. Мисля, че вече ще мога да се оправя.

— Оправяш се чудесно. Не чак толкова, но по-добре.

— Извинявай. Ако беше закъснял поне час, щях да съм преодолеля кризата. Изобщо нямаше да разбереш.

— Искам да ми кажеш какво чувстваш — много внимателно той наведе глава и докосна с устни косата ѝ. — Искам да знам коя си и как си стигнала дотук. Не мога да се справя сам. Всички тези различни парченца от теб, които, струва ми се, никога няма да мога да сглобя. Сега като че ли започват да се наместват. Направи ми една услуга.

— Каква?

— Не ѝ се обаждай. Нека се тревожи.

— Но това е жестоко — усмихна се тъжно Ребека.

— Така ли? И какво от това?

— Тя ще се обади пак. Баща ми ще се обади. Те... — в потвърждение на думите ѝ телефонът зазвъня. — Ето, виждаш ли! Те са.

Шейн я притисна така, че тя не можеше да помръдне. Нямаше да позволи на никой да върне оня объркан израз на лицето ѝ, докато той е тук и я защитава.

— Аз не чувам нищо.

— Телефонът!

— Ние нямаме телефон — той я целуна. И се почувства по-добре. — И освен това няма никой вкъщи.

— Къде сме?

Той мушна ръце под коленете ѝ и я вдигна.

— Навсякъде, където поискаш — тъй като телефонът продължаваше да звъни, той излезе от стаята. — Достатъчно далеч. Ще им трябва много време, за да стигнат до нас.

Когато стигнаха спалнята, той я пусна на земята. Телефонът престана да звъни. Шейн взе апарата и го пхна в гардероба, за да не се чува.

— Трябваше отдавна да го направя.

— Нямах дори телефонен секретар. Това ще ги подлуди.

— Много добре.

Харесваше му възможността да говори с някой от родителите ѝ. Но разговорът щеше да почака. В момента имаше само едно нещо, което трябваше да направи и то бе да премахне израза на подплашено животно в очите на Ребека.

— Е, къде искаш да отидеш?

Тя тръсна глава и усмивката се появи на устните ѝ.

— Мисля, че вече сме пристигнали.

— Това е само началната точка — той прокара ръце по жилетката, която носеше над ризата си. — Тропически остров? Или, как го каза — планинска хижа? Може да ни затрупа снегът. А, какво ще кажеш за средновековен замък? Вдигаме моста и край, никакъв достъп до света — той докосна с устни веждите ѝ. — Хайде да си пофантазираме.

— Фантазирането често е признак на... — устните му спряха на нейните.

— Не ме интересуват нито признаци, нито призраци. Представи си един дълъг, безлюден плаж, бял пясък, палми. Мирише на цветя — целуна я нежно по очите ѝ. — Чува се прибойт. Хайде да се изкъпем. Харесва ми как свети кожата ти на лунната светлина — ухапа леко устната ѝ, докато сваляше жилетката и бавно разкопчаваше ризата ѝ. — Във водата има луна, върху теб също. Хубавата ми Ребека! — обхвана с ръце гърдите ѝ. — Ела с мен.

— Навсякъде — прошепна тя и го остави да я вземе.

— Няма никой, освен нас — той свали ризата си, без да спре да я целува по устните, по лицето, по ухото. — И няма нищо за правене, освен любов. Искам да правя любов с теб, Ребека. Само с теб. Ден и нощ.

Думите я съблазняваха, привличаха, изкушаваха. Думите бяха сила, тя знаеше това. А неговите думи я покоряваха. Кожата му под пръстите му оживяваше, беше гладка и топла. Сърцето ѝ биеше до полуда. Можеше да се закълне, че наистина чува вълните, идват и си отиват.

— Да се изкъпем в прибой — продума замечтано Ребека, докато ръцете му я галеха като лунни лъчи. — Във водата, която идва и се връща.

— Точно така. Кожата ти е мокра и хладна. Хлъзгава — продължи да я съблича Шейн. — И солена — положи я на леглото. — В очите ти светят звезди — можеше да ги види, нищо че последните слънчеви лъчи проникваха през прозореца. — Сребро, разтопено в злато. Можем да останем колкото си искаме. Толкова дълго, колкото ти искаш.

Устата му затвори нейната в капан. Тялото ѝ бе меко и всеотдайно. Той знаеше, че тя е с него. Пулсът ѝ биеше в унисон с неговия. Искаше да ѝ покаже какво значи да бъдеш обичана. Ръцете му бяха така нежни, устните жадни и всяко движение, всяко докосване — страстно и всепоглъщащо. Да обича!

Той я галеше нежно, потъвайки все по-дълбоко в илюзиите, мечтите, фантазиите, които създаде за нея. А Ребека плуваше. Виждаше около себе си вода, която обгръщаше тялото ѝ и падаше. Толкова чувствени бяха ръцете му. Подаръкът, който ѝ даваше, бе повече за душата, отколкото за тялото.

Представяше си, че лежи на пясък, мокър и мек. А вятърът зад прозореца звучеше като шума на вълните. Полумракът сякаш бе сребърен от пълната луна. Екзотични аромати на островни цветя, нощно море, романтична песен на тропически птици. И най-нежният любовник, който я прегръщаше.

— Къде си, Ребека?

— С теб.

— Остани с мен.

Тя обвини ръце около него.

Той я обичаше. Когато пропадеше, бе готов да я хване, за да започнат пътуването отново. Съзнанието, че е негова, бе най-вълнуващото нещо, което бе изпитвал в живота си. Всяка въздишка, всеки стон, всеки неин дъх, преминаваха през него и го опияняваха като вино.

Шепнейки името ѝ, Шейн намери гърдите ѝ и ги пое в устни. Когато тя извика името му, беше като музика. Затъмни съзнанието и разпали кръвта му. Беше ѝ показал, че я обича. Сега щеше да ѝ покаже колко я жадува.

Ребека почувства, че иде буря. Морето беше бурно, духаше ураганен вятър и вълните блъскаха брега, заплашваха да я погълнат и потопят в своята безпросветна тъмнина. Но тя щеше да тръгне. Нямаше да спре, защото щеше да бъде с него. Затова се приюти в Шейн, устните ѝ го приеха, а тялото ѝ се устреми към бездната. Зарови ръце в косите му, докато той я повдигна, за да прекоси с устни тялото ѝ. Тя се потопи и изплува отново. С крайчето на замъгленото си съзнание чу собствения си глас, който моли за още.

Луната залезе. Остана само блясъкът на светкавиците и тътенът на отдалечаващите се гръмотевици. Той продължаваше да я води по незнайните пътеки. Чувстваше мускулите му да тръпнат над нея.

— Погледни ме — гласът му бе грапав, а пръстите впити в бедрата ѝ. — Погледни ме! Искам да видя очите ти.

Ребека отвори очи и видя лицето му като през мъгла. Беше хубав. Напрегнат, властен.

— Влез в мен! Сега, за Бога, моля те! Шейн! Искам те! Искам те! Искам те!

— Коя си ти?

— Твоя — отвърна тя и извика, когато той потъна в нея.

Не можеше да диша, беше сигурна, че сърцето ѝ всеки момент ще спре. Тялото ѝ се изви в дъга. Изумена, бездиханна, смаяна, тя прекара ръце по него, от корема към гърдите му, сетне ги зарови в косата му и те спряха там като котва на дъното на морето.

Шейн не бе виждал нищо по-красиво, по-възбуждащо и вълнуващо от Ребека, потънала в дълбините на удоволствието. Гледаше падналата ѝ назад глава, затворените очи и върховния прилив, който преминаваше през нея. За да продължи мига, той се въздържа и

й позволи да изживее всяка секунда от това първо изкачване до върха на емоцията. Сетне Ребека засили ритъма и това го подлуди. Все по-бързо и по-бързо, докато стана нетърпимо. Когато не можеше повече да чака, стисна до болка ръцете ѝ и забрави всичко.

След време осъзна, че слънцето е залязло и стаята е потънала в сенки. И че никога в живота си не се е чувствал по-щастлив.

Изчака, докато тя лежеше тиха, а тялото ѝ леко потръпваше под него. Дишането ѝ постепенно се успокои.

— Е, къде искаш да отидем сега?

Смехът ѝ загъркори в гърлото и излезе звънък и щастлив като камбанка. Така, както най му харесваше.

— Ами защо не опитаме да идем в самотна горска хижа? Смяната на сезоните сигурно ще бъде очарователна.

— Добра идея. След вечеря можем да...

— След вечеря ли? По дяволите! — с блеснали очи Ребека вдига глава и започна да го хапе по гърдите. — Не мога да чакам толкова дълго!

— А, беччо, почакай малко! — зъбите ѝ ухапаха зърната му. — Е, ако ми дадеш само няколко минути... — ръката ѝ слезе надолу, още по-надолу.

— Ще трябва да докажеш репутацията си — промърмори Ребека, като си мислеше, че много ѝ допада идеята да играе ролята на съблазнителка с един изчерпан мъж. — Из градчето се носят слухове, че си бил... Ненаситен и неуморим.

— Ами... Така си е. Но хората преувеличават. Малко — десет минути, помисли си Шейн. Не, пет, поправи го, докато се наслаждаваше на тънкото ѝ голо тяло. Трябваша му само пет минути, за да се възстанови. — Слушай, беччо, ти ставаш много добра.

Тя го погледна дяволито и се разсмя.

— Забрави ли, че имам фотографска памет. И бърза мисъл.

— О, да, каза ми. Между другото, защо не вземем един душ или да подремнем малко? Не мисля, че ще съм достатъчно добър за теб точно сега — той едва си пое дъх, когато устните ѝ слязоха по пътя на ръцете ѝ. Дори се чудеше дали очите му не се кръстосаха. — След това мисля, че ще успея да...

— Аз пък мисля, че вече си успял.

И те взеха душ, но доста по-късно. Ребека го наблюдаваше как подлага глава на водните струи. Тя обви ръце около кръста му и притисна устни към мокрия му гръб.

— Господи, на заек ли ти приличам? — той се обърна към нея.

— Не — тя със смях вдигна ръка към мократа му коса. — Това бе, за да ти благодаря.

— Ааа... — Шейн изсипа шампоан върху косата ѝ и я насапуниса. — За какво?

Ребека премига, когато пяната стигна до очите ѝ.

— Беше изморен и гладен, когато се върна. Но искаше да ми помогнеш, да ме извадиш от ужасното състояние, в което ме докара майка ми.

— Да, наистина тежка работа. Чудя се как успях — развеселен, той я бутна под душа.

— Така е — Ребека отчаяно се мъчеше да отвори очи. — Беше чудесен. Никога няма да го забравя.

— Всички казват така — той се ухили, когато тя все пак отвори очи и го прониза убийствено. — Занасям се!

— Не знам дали си чувал, че най-големите злополуки стават в банята.

— Чувал съм. Внимавай къде стъпваш.

— Ти внимавай!

Шейн подпря ръце на плочките и я заклеци.

— Спомняш ли си кога за пръв път правихме любов тук? Сигурно си спомняш, ти нали нищо не забравяш.

Тя вдигна вежди.

— Няма да ме объркаш този път.

— Бих могъл, ако искам — наведе устни към нея. — Но ако не хапна нещо, просто ще припадна. Тук, в банята.

— Какво ще кажеш да ти направя супа?

Той я изгледа, разтреперан от страх.

— Ти? Супа?

— Сготви си сам тогава.

— Знаеш ли какво забелязвам? — Шейн спря душа и взе хавлиена кърпа. — Ти попиваш нещата и ги складираш някъде. Искам да кажа, че задаваш милион въпроси, подреждаш отговорите и си ги

слагаш някъде. И мога да се обзаложа, че ако излезеш утре сутрин, ще издоиш кравите, без да ти мигне окото.

— Да, да! Надявай се! Хич не си въобразявай! — Ребека се загърна в халата си.

— Видях те да решаващ кръстословица за по-малко от две минути. А когато ходихме на пазар, преди да излезе сметката от машината, ти беше приготвила парите до стотинка.

Тя сви рамене, взе гребен от поличката пред огледалото и разреса косата си.

— Ами, евтините трикове са моята стихия. Така вземам акъла на мъжете.

— Сигурно можеш да построиш атомен реактор в дневната, ако си го наумиш. Но не можеш да изпържиш едно яйце — той хитро я наблюдаваше, докато увиваше кърпата около бедрата си. — Или по-точно казано, не искаш да изпържиш едно яйце, затова и не можеш да си представяш как да го направиш.

Ребека хвърли поглед през рамото си.

— Е, хвана ме. И какво е твоето предложение?

— Аз ще готвя, а ти ще строиш ядрени реактори.

Тя се засмя, но той забеляза как нещо помрачи очите ѝ.

— Ребека! — с много нежност взе лицето ѝ в ръцете си. — Умът е само едно от нещата, които ми харесват у теб. Харесва ми да те гледам, когато мислиш, почти толкова, колкото когато не мислиш. Какво те е докарало до това положение няма значение. Защото си тук.

Тя въздъхна.

— Мислиш ли, че е нормално непрекъснато да те желая?

— Напълно нормално. А това значи, че си нещо специално.

Да, беше толкова просто, помисли си тя. И толкова разумно. И беше типично негово обяснение. Надигна се на пръсти и докосна с устни неговите.

— Благодаря ти.

— Друг път.

Ребека отново въздъхна.

— Добре. Хайде да идем в кухнята. Можеш да ми предадеш първия урок по готварство.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Наистина ти благодаря, Савана.

Савана опъна дългите си крака и погледна записващото устройство, което Ребека сложи помежду им.

— Няма проблеми. Имам достатъчно време.

Ребека огледа обстановката в стаята. Цареше пълна бъркотия. Лайла седеше на пода и вдигаше невъобразим шум с някакво камионче, като имитираше шума на мотора.

— Жена с голям син и две малки деца няма много време за губене.

— Ами! Само наставка истинска лудница по десетина пъти на ден — Савана погледна дъщеря си. — Това май се укроти.

— Как се справяш? Имам предвид, с трите деца — и новото бебе, и работата, къщата, животът!

— Номерът е да се забавляваш. Това и правя. Понеже ги няма, за да си вирнат носовете, ще ти призная, че моите мъже много ми помагат.

— Имаш хубаво семейство — почувства завист в гласа си и бързо смени темата. — Да ти обясня какво правя. В книгата, която пиша, Антиетам и битката са важни, разбира се, но искам да наблегна върху легендите, които населяват това място, и личните преживявания на хората тук.

— Историите за духове.

— В известен смисъл. Връзката на историческите герои с Макейдови — Ребека продължи. — Да речем Рийгън и Рейф. И двамата са изпитвали различни неща. Но са били привлечени от мотела. Рейф се е завърнал в града заради него, Рийгън също. Следващият пример са Каси и Девин. Мотелът играе основна роля и в техния живот. Разговарях с всеки от тях поотделно и те потвърдиха чувствата и усещанията на другия. Някои бяха споделени, общи, други специфични, но всички сякаш са свързани с историята за двамата ефрейтори.

— И сега искаш да ти разкажа моята история.

— Да. Говорих с Джаред тази сутрин в офиса му. Освен това искам да ти кажа колко много ми харесват картините ти. Особено онази на гората.

— Благодаря ти. Това беше, всъщност е, нашата гора. Ако искаш да използваш думата „връзка“, то тя наистина подхожда най-много за нашата гора — Савана присви очи. — Мотелът има много силно привличане. Това, което Рийгън и Рейф направиха от старата къща, това че Каси и Девин живеят там. То беше и все още е, не знам... място, изпълнено с много скръб. Едно тъжно място. Но Рийгън ми каза, че си изровила информация за ефрейтора от Армията на Конфедерацията.

— Да, името му е Франклин Грей.

— Абигейл е открила името и е уведомила семейството му — Савана се замисли и кимна. — Била е много смела. И много добра.

— Абигейл е имала деца. И си е представила какво чувства майката на момчето. Да живее и неизвестност. Семейството на войничето не е знаело нищо за него. И никога не би научило. Другият ефрейтор... — Ребека въздъхна с леко разочарование. — Единственото, което знаем за него е, че е бил ефрейтор от Юнионистката армия. Това е информацията, която успях да получа.

— Това, което семейство Макейд е направило за раненото момче, също е било смело и благородно — рече Савана. — Но ти искаш да го откриеш, нали? Да научиш името му, да намериш гроба.

— Да. Били са убити преди толкова много време, а сякаш историята все още не е приключила. Двама млади мъже, които всъщност още не са живели. Не са изпитали радостта на любовта, радостта да имат деца. Но тяхната смърт е повлияла върху съдбата на много други хора. И очевидно продължава да влияе. Не е ли това част от усещанията, които те обземат в гората, Савана?

Савана поклати глава.

— Кои според теб са най-силните човешки чувства, Ребека?

— Любовта и омразата. Всичко друго произтича от тях.

— Да — Савана се усмихна. — Чудесно обяснение за интелектуалец. Всъщност това чувствах и все още чувствам в гората. Любов? Да, към Джаред и към дома. Омраза? То е повече страх и насилие, скрити зад листата. Защо бяхме привлечени там, и то така

силно, към мястото, където двете момчета са се срещнали преди повече от век? Каква е връзката? — тя повдигна рамене. — Трябваше да разбере.

— И успя ли?

Савана вдигна вежди.

— Каза ли ти Джаред, че за пръв път правихме любов там, в тази гора?

— Не.

— Вероятно не е искал да те смути — лека, топла усмивка, истинска женска усмивка, плъзна по устните ѝ. — Къщата беше празна, имаше чудесно, меко легло с чисти чаршафи, но ние отидохме в гората. Защото така трябваше. Защото бяхме... свързани по необясним начин с убитото момче. Защото любовта лекува.

Ребека си помисли за Шейн.

— Да, така е.

— Седях там и чувах шумоленето на листата под ботушите им, накъсаното им уплашено дишане, звуците на войната, еката на байонетите. Чувах тези неща, преди изобщо да знам за историята.

Очите на Ребека се разшириха от интерес.

— Не си чувала за двамата ефрейтори, преди да дойдеш тук?

— Не. Джаред ми каза много по-късно, но аз вече знаех. Бях го почувствала.

— Сигурно си решила, че полудяваш?

— Не повече от друг път — тих плач я накара да погледне нагоре. — Време е за хранене — промърмори тя. — Ще се върна след малко.

— Бебето — рече Лайла, след като майка ѝ тръгна по стълбите. Приблужи и подаде на Ребека една кукла. — Бебе.

— Много хубаво бебе имаш — Ребека целуна куклата, все едно, че е дете. — Почти толкова хубаво, колкото си ти.

С усмивка, която направи на бузката ѝ трапчинката, характерна за всички Makeйд, Лайла притисна куклата към себе си и я залюля.

— Мама — затанцува из стаята.

В това време Савана слезе с Миранда на ръце.

— Бебето, моето бебе!

— Ела и гледай — покани я Савана, като седна. Със свободната си ръка погали главата на Лайла, която се наведе над бебето.

— Бебе, бебе — припяваше момиченцето, като целуваше червеното лице на сестричката си.

— Бебето е гладно — обясни Савана, като погледна Ребека.

Ребека наблюдаваше как младата жена разкопчава блузата си. Бебето риташе с крачета и с една ръчичка удряше гърдите на майка си, докато намери с устни зърното.

Обзе я завист, чиста и примитивна, докато гледаше тази сцена. Беше удивена. Задушена от неочакваното чувство, преглътна въпросите, които напиреха. Как ли се чувства жената, която храни детето си? Дали това е онази интимност, която прави очите на майките така нежни и ласкави?

— Искаш ли да оставим разговора за после?

— Не, разбира се.

— Рийгън прилича на Мадона, когато кърми — промърмори Ребека. — А ти не — повдигнатите вежди на Савана я накараха да се разсмее. — Не е обида. Донесох картите си „таро“, те също са част от изследването. Дамата е олицетворение на плодовитостта, на женската сила и начало. Ти приличаш на нея.

— Е, ще го преживея някак си.

Като си пое дъх, Ребека се върна на разговора. Задаваше въпроси, с които караше Савана да премине от общото към специфичното, а после и към още по-езотерични неща. Когато свърши, бебето бе заспало. Устенцата му бяха мокри и сладки от млякото.

— Сега аз бих искала да те попитам нещо — Савана стана и остави Миранда в люлката до тях.

— Разбира се.

— Какво целиш с това? Знам, че пишеш книга, но не мога да разбера как ще използваш всичко, за което ме пита и което ти казах. Което всички ние ти разказахме.

— Мисля да се съсредоточа върху преживяванията на вашите три двойки. И да обясня влиянието на легендата върху живота ви. Интригуващо и романтично е как миналото дава отражение върху настоящето и върху бъдещето ви. Шест човека, които са оформили три семейства — обясни тя, като жестикулираше въодушевено. — Три семейства, които всъщност са едно. Всеки от вас е бил повлиян от трагедията, разиграла се на това място, много преди да се родите. И

така, доколко миналото влияе върху нас? Доколко мястото? Силата на кого и на какво играе роля върху човека, който е готов да я приеме?

— И ти смяташ да опишеш своите впечатления, наблюдения и изводи?

— Точно така.

— А какво ще стане с репутацията ти? — обърна глава Савана. — Какво ще кажат всички онези институти и умните глави, които ги ръководят, за доктор Найдт, която се е побъркала на тема „окултизъм“?

— Някои ще поклатят глави и ще отсекат: „Колко жалко, че един блестящ млад учен си е загубил здравия разум.“ Всъщност, вече има няколко доста сериозни изследвания върху паранормалното. Но — усмихна се тя, — тъй като го правя за себе си, хич не ме интересува.

Савана седна и взе Лайла на коленете си.

— Защо не си говорила с Шейн?

— Моля?

— Ти каза, че си разговаряла с всички нас и ще използваш преживяванията ни в книгата си. Но нито веднъж не спомена името на Шейн.

— Той не е настроен никак дружелюбно на тази тема — Ребека се засуети и разбърза, като пъхна записващото устройство в чантата си. — Отнася се с внимание към всичко, което правя, но не му харесва. И освен това, не се вписва в уравнението. Шест човека, три двойки. Връзките са между вас. Той е излишен.

Савана кимна и облиза с език устните си.

— Знаеш ли, математиката не беше най-силният ми предмет в училище, но мисля, че хората са осем, а двойките четири — тя тупна Лайла по дупенцето, когато детето слезе от коленете ѝ и отиде да си играе. — Къде остави своята собствена връзка? Ти, Шейн, фермата.

— Това не може да се използва.

— Може. И още как! Съвсем очевидно е, че си влюбена в него.

— Така ли? — успя да каже Ребека, неспособна да говори. — Бъркаш привличането, възбудата и физическата връзка със... По дяволите! Сигурна ли си, че не си полудяла?

Бедното дете, подсмихна се Савана. Не можеше да не симпатизира на жената, попаднала под чара на един Макейд.

— Ти чудесно се контролираш, Ребека. И не афишираш чувствата си, нито ги излагаш на показ. Но аз имам очи — тя махна с

ръка. — Освен това съм художник и имам добре развити сетива. Можеш да бъдеш сигурна, че една влюбена жена винаги може да разпознае друга.

Ребека неловко закърши ръцете си.

— Не знам дали да се чувствам притеснена, или облекчена от това.

— Ти много ми харесваш. А аз не харесвам всеки. Много чувствителна избирателна способност имам. Всъщност, отначало не те харесвах въобще — седна удобно и скръсти крака. — Професионална, интелектуална, учена, всички тези титли пред името ти. А аз завърших висшето си образование едва след раждането на Лайла. Когато Рийгън ми говори за теб, си представях мозък, окичен с рогови очила.

Описанието накара Ребека да избухне в смях.

— Е, значи всичко е наред, щом подобно описание приемаш със смях, а не с обида!

— Защо не ме нарисуваш, ще окача картината в апартамента си.

— Всъщност, много те харесвам. Ако се бях опитала да обрисувам жената, която би подходдала на Шейн, тя нямаше да прилича на теб. И щях да сбъркам. Фермерът и докторката — фразата я накара да се усмихне. Бедният Шейн, помисли си тя. Бедният щастливец Шейн. — Става. И какво мислиш да правиш?

— Да се наслаждавам. Докато трае всичко.

— И това ти е достатъчно?

— Дори е повече, отколкото съм очаквала — щеше да има и цена, разбира се, напомни си тя. И щеше да се наложи да я плати. — Аз съм практична жена, Савана.

— Може би. Но колко си храбра и колко си сигурна? Наистина ли мислиш да напишеш книгата, да загубиш толкова време, да положиш толкова усилия и да пропуснеш нещо за себе си? Вашата връзка. Нима можеш да я пренебрегнеш?

Мога ли наистина, запита се Ребека, докато се връщаше през гората. По отношение на книгата — да. Можеше и щеше да го направи, заради Шейн. Убедена бе, че връзката им ще остане с нея завинаги. Когато го напуснеше, щеше да я боли страшно, но щеше да оживее. От разумна гледна точка знаеше, че никой не е умрял от разбито сърце.

Все пак беше по-лесно да живее, когато обича, отколкото да съществува, без да знае, че на света може да има толкова щастие!

Познаваше добре гръцките трагедии. В тях винаги имаше удоволствие и винаги се плащаше. Нейната сметка, така да се каже, бе неизбежна. Знаеше го. Щом Савана можеше така добре да я разгадае, какво оставаше за другите. И за Шейн също. Тогава заплащането щеше да стане твърде високо, за да го понесе.

Утре беше годишнината от битката. Чувстваше, че е важно, дори задължително, да остане във фермата през този ден и вероятно през следващия. Сетне може би щеше да е най-добре да се премести обратно при Рийгън. За няколко дни, преди да се върне в Ню Йорк.

Ребека вървеше сред дърветата и гледаше към фермата. От комина излизаше пушек. Сигурно камината в дневната бе запалена. Вече беше доста хладно. Виждаше къщата — солидни камъни, потъмняло от времето дърво, навеси и веранди.

Осъзна, че ще ѝ бъде трудно да се раздели с мястото, както и с Шейн. Беше щастлива тук така, както никога не е била през живота си. Тук бе открила любовта. Така че би трябвало да е благодарна, а не да съжالياва.

„Върви си, махай се отгук“, нашепваше ѝ някакъв глас. „Не рискувай! Бягай, докато е време!“

Неочаквано ѝ стана хладно и Ребека обви рамене с ръце и забърза през полето.

Видя някаква кола да завива от пътя и да паркира пред къщата. Бърз, приятелски клаксон оповести появата ѝ и кучетата затичаха с лай, за да посрещнат червенокосата, която слезе от колата.

Беше тихо и въздухът бе кристален. До ушите ѝ достигна смехът на жената. А и разстоянието не бе голямо, така че успя да види Шейн, разцъфнал в усмивка, да бърза към новодошлата, за да я посрещне.

Докато ги гледаше как се прегръщат, ревността я заливаше и се отдръпваше, и отново я заливаше. Прерязваше сърцето ѝ като с нож и от него течеше кръв. Ръцете на жената обвиваха врата на Шейн.

О, не! Няма да ти го дам! Той все още е мой! И ще бъде, докато съм тук!

Наблюдаваше ги как стоят и си говорят. Още една кратка целувка, после жената отиде обратно при колата си. Шейн остана с

кучетата и ѝ махна с ръка, когато тя потегли. Ребека тръгна към къщата. Колата премина между нея и Шейн и изчезна зад завоя.

— Хей! — извика той. — Как е Савана?

— Добре. Видях картините ѝ. Чудесни са.

— Нали? — инстинктивно той долови, че нещо не е в ред и се опита да прочете по лицето ѝ. — А, това беше Франи Спайдър. Виждала си я и друг път.

— Мисля, че я познах — тъй като кучетата искаха да им обърне внимание, а и това щеше да ѝ даде време да се съвземе, тя се наведе и ги погали.

— Само минавала отгук.

— Видях. Извинявай, трябва да подредя бележките си.

— Ребека! — той я хвана за ръката. — Няма за какво да се мушиш. Тя е само приятел. Просто намина да ме види.

Единствено гордостта я накара да потисне ревността и да повдигне вежди.

— Какво те кара да мислиш, че трябва да ми даваш обяснение?

— Защото аз... Виж, ние с Фран, бяхме... Е, бяхме любовници! — ядосан на себе си, заяви той. — Но сега не сме. Откакто ти дойде. Останахме приятели.

О, беше ѝ толкова приятно да го гледа объркан! Това поне бе малка компенсация за разкъсващото чувство, което измъчваше сърцето ѝ.

— Нима мислиш, че се нуждая от обяснение? — повтори тя.

— Не. Да! — По дяволите! — представи си, че я вижда да се прегръща с друг мъж. Беше сигурен, че ще има трупове. — Не искам да си мислиш нищо друго, това е.

— Защо трябва да си мисля нещо друго?

— Няма ли да престанеш? — той тръгна, после пак се върна. — Мразя, когато го правиш. Наистина мразя.

— Какво правя?

— Превръщаш всичко във въпроси. Какво чувстваш? Какво мислиш? — обърна се към нея, а от очите му хвърчаха искри. — По дяволите, ако искаш да питаш нещо, то би трябвало да бъде: „Защо, по дяволите, целуваше тази жена?“

— Мислиш ли, че проявата на ревност е подходяща в случая?

Той изруга през зъби, а тя сви рамене.

— Извинявай, но не мога да се съглася с теб. Ти си имал някакъв живот, преди да дойда, ще имаш и след като си отида.

— Браво! Страхотно! Хвърляй миналото в лицето ми!

— Ти това ли мислиш, че правя?

— А ти не можеш ли да се държиш като обикновен човек? Да се биеш честно и почтено?

— Когато има за какво да се бия. Твоите приятели и приятелки са си твоя работа. И понеже нямам представа колко от тези... приятелки може да срещна, когато отида в града, смятам, че е абсолютно безсмислено да се тревожа за това.

Разумът му подсказваше да спре спора, но устата не му се подчиняваха.

— Виж какво, Ребека. Ако бях спал с всички тези жени, за които хората говорят, трябваше да не ставам от леглото. Освен това не съм правил секс с всяка жена, с която съм излизал. Не съм! По дяволите, защо ли ти казвам всичко това?

— Това щеше да бъде следващият ми въпрос. По мое мнение, това, което правиш в момента, е да се оправдаеш, да защитиш чувствата си или реакцията си в ситуацията. Като прибавим към това вината, а също и досадата, раздразнението от тази вина... И какво правиш? Прехвърляш раздразнението си върху мен. От болната на здравата глава.

— Млъкни! — очите му бяха като гневни звезди. Той хвана лицето ѝ в ръцете си. — Тя дойде да ме види и да ме пита искам ли да излезем. Казах „не“. Попита ме свързан ли съм с теб. Казах „да“. Поговорихме още минута. Това е всичко. Доволна ли си?

Сърцето ѝ биеше до полуда. Но гласът ѝ остана хладен и леко изненадан.

— Нима ти се струвам недоволна?

Очите му се присвиха. Ребека сметна това за задоволително. Почти толкова, колкото невъздържаното проклятие, което се изтръгна от устата му, когато той се обърна и се отдалечи.

Добре, доктор Найт, каза си тя. Беше сигурна, че Шейн никога повече няма да целуне друга жена. Тананикайки си, тя влезе в къщата.

Наистина имам работа, каза си Ребека и потупа един от мониторите, минавайки край него. Но щеше да отдели една минута, за да се наслади на чувството си на задоволство.

Бедното момче бе така предсказуемо. Класическа реакция. Тревогата, че нещо, пък било то и толкова невинно, може да бъде интерпретирано погрешно. В добавка репутацията му на женкар. Не сваляч или бройкаджия, а женкар. Някой ден щеше да му обясни разликата между мъжете, които обичаха и оценяваха жените и женското у тях по достойнство, и онези, които само ги използваха.

И накрая, мислеше си тя, докато вървеше към кухнята, чувството за безпокойство, тревога и раздразнение от реакцията ѝ. Директно попадение в егото му! Чиста десетка! Самочувствието му бе разбито на пух и прах!

Колко по-интересно бе да изследва поведението на мъжете и жените, когато сама участва на бойното поле, отколкото отстрани като наблюдател!

Можеше да напише статия по този въпрос, помисли си Ребека, като отиде до прозореца. След като се отдалечи на достатъчно разстояние. Тогава ще знае не само какво значи да се влюбиш, да обичаш, но и какво изпитва човек, когато загуби любовта.

Някой ден може би щеше да събере кураж да го попита какво е била за него. Какво е означавало за него времето, прекарано с нея, реши Ребека. Щеше да събере смелост. След десетина години може би.

Като си каза, че това, което има значение, е сегашният момент, и се зачуди дали този малък инцидент няма да ѝ донесе цветя, тя реши да го изненада и да сготви вечерята сама.

В края на краищата имаше цяла книга с формули. Имаше и формулата на Рийгън. О, Боже, казваше се рецепта, сети се Ребека. Печено пиле с подправки. Извади я, прочете я и я запамети. Тъй като в кухнята нямаше престилка, зави една кърпа за съдове около кръста си и се хвана за този много сериозен експеримент.

Готвенето действа успокояващо, реши Ребека, докато натриваше пилето с подправките. Когато се прави от време на време. Помисли си, че ако трябва всеки ден да планира какво да сготви и да готви ден след ден, ядене след ядене, сигурно ще ѝ стане много скучно.

Но като хоби беше много интересно. Имаше своите предимства. Ако можеше да запази това свое ново хоби от превръщането му в навик, както ставаше с повечето жени, би било чудесно!

След като изпържи пилето в сгорещеното олио, Ребека се поздрави за успеха. Миришеше чудесно, изглеждаше чудесно. И

следователно би трябвало да бъде чудесно и на вкус. Дали Шейн щеше да е приятно изненадан и следователно не така войнствено настроен, когато се върне и намери, че вечерята е сервирана?

Беше време за доене, помисли си тя, като бодна пилето с вилица. Нощта падаше по-рано, дните ставаха по-къси, идеше зимата...

Дали щеше да види лагерните огньове, ако погледнеше през прозореца? Войниците бяха близо, съвсем близо. Чакаха утрото и началото на битката.

Искаше Джон да се върне. След като издоеше и затвореше животните, щяха да заключат къщата. Щяха да бъдат в безопасност тук. Трябваше да бъдат. Тя не можеше да загуби друго дете. Не би могла да го преживее. Нито пък Джон. Покри с ръка корема си и детето, което беше вътре, сякаш да го предпази от заплаха или нещо друго. Надяваше се, че ще бъде син. Не за да замени загубения й син. Джони не можеше да бъде заменен, нито сменен. Но ако детето, което носеше, беше момче, това щеше да намали малко болката на Джон. Той страдеше. Страдеше, а нямаше никакъв лек срещу болката му. Тя можеше да го обича, да го гали и да споделя мъката му, но не и да я премахне. Момичетата също се опитваха и Господ й е свидетел, че донякъде успяваха. Но Джони го нямаше. Всеки ден войната й напомняше за тази загуба.

Може би сега щеше да настъпи краят. Обърна пилето в тигана, както бе правила толкова често. Не би ли било в известна степен справедливо войната да свърши тук и сега. Тук, където бе родено нейното убито момче? Дали мъжът, който го бе убил, не седеше някъде там, навън, в своята синя униформа, и не чакаше битката? Кого ли щеше да убие утре?

Или може би неговата кръв щеше да напои земята, по която бе вървяла толкова много години?

Защо не си отидеа? Защо не си отидеа и не оставеа хората да живеят със своите мъки и скърби...

Горещата мазнина цвъртеше в тигана. Пръсна и опари ръката й. Ребека почувства болката със закъснение. В главата й се въртяха в объркано кълбо емоции, думи, мисли, звуци.

Обладание, помисли си отвлечено тя. Беше обладана. И за пръв път в живота си припадна.

Готов за бой, Шейн блъсна вратата и влетя в кухнята.

— И друг път... — започна той, преди да я види, че лежи на пода. Сърцето му спря.

Скочи, клекна до нея и я взе в ръцете си.

— Ребека! — запляска я леко по лицето. — Ребека, събуди се! Хайде, момичето ми, ела на себе си! — силно уплашен, започна да я целува, да я люлее и да ѝ приказва, докато тя отвори очи.

— Шейн?

— Всичко е наред — по жилите му се разля облекчение. — Само лежи спокойно, докато ти стане по-добре.

— Аз бях тя — прошепна Ребека, мъчейки се да излезе от мъглата. — За минута бях тя. Трябва да проверя апаратурата.

— По дяволите апаратурата ти! — беше му трудно да я удържи. — Прави, каквото ти казах, и стой спокойно. Удари ли се? Как е главата ги? Нарани ли се някъде?

— Не. Нищо ми няма. Какво се случи?

— Ти ще ми кажеш. Когато влязох, лежеше в несвяст на пода.

— Господи! — тя вдъхна дълбоко въздух и отпусна глава на рамото му. — Припаднала съм. Представи си!

— Хич не искам да си го представям! Изкара ми акъла. Скъси живота ми с близо десет години! — сега вече беше бесен. Гняв смени страха му. — Защо, по дяволите, си припаднала? Яла ли си нещо днес? Ти кога ли ядеш като хората! Освен това и не спиш достатъчно. Четири, най-много пет часа. И отново на крак около твоите проклети компютри! — не можеше да се спре. — Е, това повече няма да продължава. Ще промениш начина си на живот! Ще започнеш повече да се грижиш за себе си. Виж се на какво приличаш, кожа и кости! И нерви! В твоите прехвалени училища не ви ли учеха за най-естествените нужди на човешкото тяло! И не мислиш ли, че ти също си обикновен човек, макар и гениален?

Ребека го остави да ѝ се кара, докато главата ѝ престана да се върти. Той вече говореше за това, как ще я заведе на лекар, ще ѝ

направи изследвания в болницата, ще ѝ купи витамини. Накрая тя вдигна ръка и я сложи върху устните му.

— Никога в живота си не съм припадала. И тъй като нямам намерение да го превръщам в навик, не мисля да му обръщам внимание. А сега, ако можеш да се успокоиш и да ме пуснеш, трябва да стана, защото пилето ще загори.

Той каза нещо неразбрано и не особено приятно по повод на пилето, но я вдигна и я сложи на стола. После отиде до печката и изключи огъня.

— Какво правиш, по дяволите?

— Готвя. Мисля, че щеше да бъде успешен опит. Все още може да бъде спасено.

Шейн се намръщи, напълни чаша вода и ѝ я подаде.

— Пий!

Ребека искаше да му каже, че той се нуждае от вода повече от нея, но се подчини и изпи чашата.

— Готвих — започна отново тя — и оставях мисълта си да блуждае. Сетне изведнъж мислите ми вече не бяха моите. Бяха съвсем ясни, съвсем лични, но не бяха мои. Бяха на Сара.

По гръбнака му премина ледена тръпка.

— Ти прекалено много се вживяваш в цялата тази работа.

— Шейн, аз съм чувствителна жена. А също така и практична. Знам какво стана тук, знам какво се случи преди малко. Сара пържеше пиле — като поклати глава, Ребека остави чашата на масата. — Не е ли странно, че реших да се опитам да сготвя по рецептата на Рийгън, точно днес, на 16 септември? Сара е готвила пиле в навечерието на битката.

— Е, значи вече знаем какво са яли тогава.

— Да, знаем — отговори Ребека, без да обръща внимание на сарказма му. — Тя е пържила пиле и се е тревожила за семейството си. Мислела е за убития си син и за бебето, което е носила. Мислела е кой ще умре на другата сутрин. Войниците са били отседнали недалеч от къщата им и са чакали утрото. Тя пържила пиле в кухнята, а мъжът ѝ бил навън с животните. Искала е той да се върне, да влезе в къщата, за да заключи и да бъдат заедно. Сара се е притеснявала за него. Трябвало е да прави нещо, за да се разсейва.

— Аз пък мисля, че ти си преуморена. Прекалено много работиш. И освен това фактът, че утре е годишнината от битката, ти е повлиял.

Вече съвсем спокойна, Ребека стана.

— Знаеш, че не е истина. Ти знаеш, но не искаш да го приемеш. Това е твоят избор и аз го приемам. Въпреки това знам, че понякога сънуваш. Сънищата те тревожат, но аз уважавам твоето решение и личност. Очаквам от теб да уважаваш моето решение и работа по същия начин.

— Моите сънища са си моя работа.

— Просто така казах. Не те моля да ми разказваш нищо.

— Не, ти никога не молиш за нищо, Ребека — той пхна ръце в джобовете си. — Ти просто си чакаш и побъркваш човека с това, докато не се предаде. Не искам това.

— Искаш да си отида ли?

Тъй като той не отговори, тя събра смелост и продължи.

— Предполагам, че трябва да те попитам. За мен е важно да остана тук утре сутринта. Не мога да ти дам ясен и разумен отговор защо. Просто така усещам нещата. Ще ти бъда много благодарна, ако ми позволиш да остана, само един ден още.

— Никой не те е гонил! — той изстреля думите с такава ярост, че й се стори, че ще я удари. Защо се паникьоса така при мисълта, че тя ще си отиде? Между тях нямаше никакви обещания. Той не бе давал такива, не беше и искал. — Щом искаш да останеш, стой. Но не ме забърквай. Имам да свърша нещо, после ще изляза.

— Добре.

Много искаше да го попита къде. Тогава би й отговорил едно хубавичко! Но тя не попита нищо. Затова единственото, което можа да направи, бе да излезе, макар че единственото, което искаше, бе да остане.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Шейн мислеше да се напие. Не беше разрешение на проблема, но помагаше. Само че нещо нямаше настроение за това. Да спори с някого или да се сбие, беше по-добра идея. И тъй като Ребека явно нямаше намерение нито да спори, нито да се бие, тръгна към града да намери Девин.

Винаги можеше да разчита на Девин за един хубав бой. Още откакто бяха деца. Когато в офиса на шерифа, освен Девин, намери и Рейф, реши, че е извадил голям късмет.

— Хей, братле, тъкмо мислехме да направим един покер — посрещна го Рейф, като го потупа по рамото. — Имаш ли парички?

— А вие имате ли бира?

— Това място е на закона и на реда — отвърна тържествено Девин. После кимна към задната стая. — Има няколко в хладилника. Навит ли си да играем?

— Може би — Шейн отиде в другата стая. — Мога да правя каквото си искам, когато си искам, нали момчета? Няма да питам жените си, като вас.

Девин и Рейф се спогледаха.

— Ще се обадя на Джаред — каза Рейф и вдигна телефона, докато Шейн се върна с бирите в ръка.

В това време Девин вдигна крака върху масата и заразпитва Шейн.

— Как е Ребека? Какво е направила сега, че си толкова бесен?

— Тя също няма да ме контролира!

— Аха, скарали сте се, значи — доволен от откритието, Девин кръстоса ръце зад главата си. — Изгони ли те? Много ли съска?

— Това е моята къща и никой не може да ме изгони оттам — ядосано отвърна Шейн. — Освен това разумната Ребека не съска. Тя е непредсказуема — той размаха бирата. — В един миг е умна, способна и безстрашна. В следващия е толкова слаба, крехка и сладка, че ти иде да убиеш човек, ако се опита да я обиди. След това е леденостудена,

непоносимо безразлична и... — той пресуши бирата. — Аналитична. Как мислиш, че човек може да се оправи с нея?

— Е — замисли се Девин, — поне не ти е скучно.

— Всичко друго, но не и скучно. Дявол да го вземе! И аз не знам какво има в главата на тази жена! Днес например дойде точно когато Франи ме целуна за довиждане. Да не мислиш, че полудя или че се ядоса и скочи да ми издере очите? Ами! Нищо подобно. Остана безчувствена, все едно, че не я засяга. Доколкото знам, щом спиш с някого, естествено е да не ти е приятно да го гледаш как се целува с друг, нали? Ясно ли се изразявам?

Рейф остави телефона и погледна внимателно брат си.

— Напълно. Аз съм съгласен. А ти, Дев?

— Че как!

Доволен от еднаквостта на мненията, Шейн отново надигна бутилката.

— Вие така мислите. Но доктор Нйт — не! Тя е безразлична към всичко това. Стои на докторския си пиедестал и ме изследва, сякаш съм някакво петно или микроорганизъм върху микроскопското й стъкло. Дразня се, когато прави така.

— Че кой не би се дразнил? — рече Рейф и седна да се забавлява.

Малко поуспокоен от разбирателството, което получаваше от страна на братята си, Шейн отвори втора бира.

— И още нещо. Как така нито веднъж не ме попита как ще свърши всичко това? Накъде вървим? Хайде де, отговорете ми! Жените винаги питат: „Какво ще правим сега? Кога ще се видим пак?“ Това е начинът да държат нещата изкъсо. Така да се каже, да те накарат да си свалиш картите.

— Това ли е начинът? — усмихна се иронично Девин.

— Разбира се. А тя не пита — той отново отпи. Ето защо ми е така напрегнато, реши Шейн. Искаше му се да вярва, че е заради това. — Вие може би си мислите, че се опитва да печели по този начин, нали? Като живее вкъщи с мен. Нищо подобно. Само събира опит, данни. Сортира ги и изследва човешкото поведение. Психиатър, значи!

— Как така? — Девин се ухили и намигна на Рейф.

— Ей така! Седим си например на закуска и тя винаги намира за нещо да говори. Задава въпроси. Работи повечето време в кухнята и човек свиква, че ще бъде винаги там.

Рейф погледна към вратата, през която влезе Джаред с голяма кафява чанта. Той я остави на масата и извади опаковка от шест бири.

— Е, ще играем ли?

— Може би, но по-късно — за да не се прекъсне излиянията на Шейн, той му посочи стола с ръка. — Сядай, брат ни има проблеми и се вълнува.

— Аха — Джаред го погледна. — И заради кого се вълнува този път?

— Ребека. Представяш ли си?

— Спалнята мирише на нея. Не си е оставила нищо там, и въпреки това мирише. На сапун и на онези боклуци, с които си маже кожата.

— Охо! — рече Джаред и си отвори бира.

— Знаете ли, родителите ѝ я изпратили в колеж, когато била само на шест години. Все едно още бебе. Никога не е имала детство. Не е играла като нас. Понякога, когато се смее, сякаш се изненадва от звука на смеха си — той замълча замислено. — Има страхотен смях.

Джаред се обърна към Рейф.

— Изгонила ли го е?

— Казва, че не е.

— Как ще ме изгони, бе! Това е моята къща! — повтори им Шейн. — Моята къща и моята земя. Аз съм този, който казва какво ще се прави и къде. Ако не ми харесва глупавото, идиотското и смешно оборудване, което домъкна, ще го изхвърля. Не ми харесва, че непрекъснато се занимава с тези боклуци. И няма никога повече да вляза и да я намеря на земята.

— Какво? — Девин стана разтревожен от стола. — Какво се е случило?

— Припадна! Както вече ви казах, ти не ме ли слушаш? Твърди, че е срещнала нашата прабаба Сара — той пресуши следващата бутилка на един дъх. — Е, добре. Оставих ги да си пържат билетата в нощта преди битката! Не искам да ме замесват в тези щуротии!

— Тя добре ли е?

— Щях ли да съм тук, ако не беше? — той прекара пръсти през косата си, която стърчеше във всички посоки, и се помъчи да прогони образа на Ребека, лежаща бледа и малка на земята в кухнята. Но не успя. — Изкара ми акъла, дяволите да я вземат! — затвори очи, като

притисна с ръка сърцето си. — Не мога да го понеса! Не искам никой да я нарани! Тази жена ме убива! — с усилие се помъчи да се овладее. — Оправи се. Никога не съм виждал човек да се оправя толкова бързо. Сега е добре, отново се контролира. Но няма да ме примами. Няма да ме хване!

— Братле! — със симпатия Джаред отвори още една бира и му я подаде. — Ти вече си хванат! Я кажи, по колко пъти на ден мислиш за нея?

— Не знам — объркан, Шейн реши, че пиенето на бира не беше лоша идея. — Не съм ги броил.

Джаред продължи разпита и събирането на доказателства. Професионално изкривяване, нали си беше адвокат.

— Има ли някой друг, за които да мислиш толкова често и толкова много?

— Е, и ако е така, какво толкова странно има в това? Тя живее с мен! Човек мисли за този, с когото живее ден и нощ, нали?

Рейф съсредоточено разглеждаше ръцете си.

— Мисля, че става дума за секс.

— По дяволите, така е! — Шейн скочи от стола като пружина. Естествено, беше готов да се бие. — Но тя не е само едно топло тяло. А аз не съм животно! — той се овладя, когато брат му се усмихна.

— Чакай, чакай! — Рейф също си взе бира. — Колко други жени си пожелал, откакто Ребека е тук?

А така! Този път го излови! Нито една. Нула. Ама че глупост!

— Не е там работата. Работата е... — той седна и надигна бирата. — Забравих какво искам да кажа.

— Работата е — продължи Девин, — че си загубил равновесие и сега падаш много бързо.

— Направо е разбит отвсякъде. Отпишете го. Загубен е — добави и Джаред. — Дори не го осъзнава. Но като умна и чувствена жена, Ребека може и да не се предаде толкова бързо, особено с тип като него.

— Какво, по дяволите, не ми е наред?

— Както вече казах — продължи Джаред, — тя е свикнала да живее в Ню Йорк. Има кариера, други интереси. Може да имаш проблеми да я задържиш. Трудно ще я спреш да не си отиде. Ще трябва да бъдеш много ловък, за да я убедиш да се ожени за теб.

Шейн се възмути, скочи и отпи още бира.

— Глупости! Нямам намерение да се женя за никого! Вие сте луди!

Рейф се усмихна.

— Да се обзаложим ли?

Тъй като Шейн бе ужасно блед, Девин изпита жал към брат си.

— Дръж още една бира, момко. Можеш да идеш отзад и да поспиш.

Това май беше отлично предложение.

Ребека не можеше да заспи. Не само защото Шейн не беше в къщата, която сякаш оживяваше около нея. Очакването на утрото през най-дългата нощ от живота ѝ бе непоносимо мъчително.

Тя реши да прави нещо. Работата винаги ѝ бе помагала по време на криза, малка или голяма. Започна да си опакова багажа. Вадеше дрехи, сгъваше ги внимателно, почти педантично, и ги поставяше в куфара. Всичко това бе знак, че е готова да си тръгне, заедно с остатъка от живота си.

Ако се тревожеше за нещо, то бе, че двамата с Шейн се разделиха с тежки думи. Не искаше да е така. Когато се върне, каза си Ребека, ще се опита да оправи нещата и да постигне някакво равновесие.

Но той не се върна, а часовете минаваха мъчително бавно.

Слънцето се показа и сивата мъгла, стелеща се над земята полека-лека, взе да се вдига, поглъщайки фермерския двор. Ребека излезе навън. В този миг не можеше да повярва, че има човек, който да не чувства това, което чувства тя самата. Страх, очакване, вълнение и тъга.

Трябваше ѝ съвсем малко въображение, за да види пехотата, маршируваща през тънката завеса на мъглата, телата и байонетите, които я разсичаха, а зад тях мъглата отново се събираше и стелеше на кълбета. Глухият тропот на краката, обути в ботуши, звънтенето на саби и оръжие.

Първият залп на пушките, първите викове на болка. Сетне настъпи адът.

— Ти какво правиш тук?

Тя подскочи от изненада. От мъглата се появи Шейн. Изглеждаше блед, със зачервени очи и толкова много гняв в тях, че тя едва се удържа да не го прегърне.

— Не те чух да се прибираш вкъщи.

— Току-що идвам.

Виждаше, че не е спала. Очите ѝ бяха изморени, имаше сенки под тях. Едва преглътна топката на вина, която заседна в гърлото му.

— Цялата трепериш! Освен това си боса, дявол го взел! Прибери се веднага! Бързо в леглото!

— Изглеждаш уморен — каза Ребека. Знаеше, че гласът ѝ е повече крехък, отколкото хладен.

— Махмурлия съм. Някои хора, за разлика от теб, изпитват подобни неудобства на другия ден след пиене. Няма ли да ме питаш къде съм бил и с кого?

Ребека вдигна ръка и я сложи на сърцето си. То все още биеше, помисли си тя, въпреки че толкова много я болеше.

— Опитваш се да ме нараниш ли?

— Може би. Може би искам, но не знам дали ще успея.

— Успя.

Тя се обърна и влезе в къщата.

— Ребека! — извика той, но тя вече бе затворила вратата зад себе си, оставяйки го да се чувства като някакво влечуго, пълзящо по камъните. Сипейки проклетия, Шейн тръгна към обора.

Цяла сутрин двамата се опитваха да се избягват. Вместо да работи в кухнята Ребека се затвори в дневната. Не искаше да я изненада. Значи така щяха да разделят. Може би беше най-добре. Вероятно дългата и постепенна раздяла е по-лесна, защото човек свиква с мисълта. Но пък рязкото скъсване не оставя време за съмнения и излишни угризения.

От прозореца на стаята можеше да го види как работи. Е, щеше да се наложи да я изтърпи още малко, докато си тръгне. Немаше намерение да напусне фермата преди залез-слънце.

— Сара, къде си? Помогни ми! — прошепна Ребека, като прекоси стаята, която бе започнала да ѝ прилича на клетка. — Ти искаше да съм тук. Знаем, че и сега искаш? Защо?

Като приближи до прозореца, Ребека отново погледна навън. Шейн прекосяваше двора по посока на зеленчуковата градина, където растяха последните късни домати, зелен пипер, грах. Спря и се наведе над лехите. Да провери дали са узрели, предположи Ребека.

Беше много болезнено да го гледа. Нима наистина бе повярвала, че ще може да обича и сетне да загуби всичко? Така хладнокръвно, като част от някакъв експеримент, или още по-лошо, като експеримент относно човешкото поведение? Че може да изследва, да анализира и да пише на тази тема?

Не, нямаше да се излекува никога от него.

Когато Шейн излезе от градинката и тръгна към една от селскостопанските постройките, тя се обърна. Не! Не можеше да чака до края на деня. Беше много жестоко. Щеше да говори още сега с него. Още веднъж, за последен път. Веднага след това щеше да си отиде.

Ще изпратя някой да прибере апаратурата, каза си Ребека, слизайки по стълбите. Щеше да си отиде с достойнство, макар и бързо. Ще отиде при Рийгън. Да тръгне веднага за Ню Йорк ѝ изглеждаше доста страхливо и малодушно. Беше безсмислено да го кара да страда, а също да му позволи да разбере, че е разбил сърцето ѝ.

Нека да си мисли, че всичко е било наистина експеримент. Нещо, което вече е приключило и ще си спомнят за него с безразличие.

Никога вече нямаше да дойде тук.

Ребека спря в подножието на стълбите и притисна ръка към сърцето си. Никога повече нямаше да се върне в този град, в тази къща!

Не, тя нямаше да бяга. Макар че щеше да се оттегли, нямаше да бяга.

Не погледна към мониторите. Прекара ръка по дървените лавици, по стените, сякаш да попие спомена за тях в сърцето си.

На вратата на кухнята нещо я блъсна силно, като ритник...

Яхнията къкреше на огъня. Чуваше се канонада... Гърмяха пушки...

С омекнали крака, Ребека се подпря на стената. Знаеше, че е Шейн. Разумната част от съзнанието ѝ разпознаваше фигурата му, дори

миризмата му. Но с едно друго, вътрешно око, видя, че мъжът носи обляно в кръв момче...

— О, Боже! О, Господи! Джон? Ранен ли е? Убит? Не! Не! Сложи го на масата. Трябват ми кърпи. Господи, колко много кръв! Побързай! Толкова е млад! Почти момче!

Като Джони!

Също като Джони. Млад, ранен, умиращ. Разкъсаната му униформа бе прогизнала от кръв. На раменете му проблясваше нова нашивка. Току-що произведен ефрейтор. Когато свали куртката, за да прегледа раните му, Сара зърна крайчето на хартия, подаващо се от скъсания вътрешен джоб.

Едно бедно момче! Толкова много мъртви момчета...

Ребека виждаше всичко съвсем ясно. Виждаше сцената в кухнята като нарисувана. Момчето на масата, кръвта, тези, които се опитваха да му помогнат. Сетне писмото в ръцете на Сара, скъсаната по гънките хартия, там, където е било сгънато, четено и препрочитано много пъти. Думите изплуваха пред очите ѝ:

„Скъпи Камерън...“

— Не са могли да го спасят — каза тихо Шейн. — Опитали са се, но...

— Да — отвърна тя и изпусна въздуха, който бе задържала досега в гърдите си. — Опитали са се.

— В първия миг той зърнал само униформата. Враг. Бил е дори щастлив, че този янки умира тук. После видял лицето и сякаш видял своя син. Затова го взел и занесъл в къщата. Само това е можел да направи.

— Било е най-правилното, най-човешкото нещо.

— Искали са да го спасят, Ребека.

— Знам. Направили са всичко възможно. Всичко, което е било по силите им. През целия ден, през цялата нощ, стояли са при него. Молили са се. Слушали са го, когато им е говорил. Шейн, в тази къща

е имало толкова много любов! Те са се борили да спасят един млад живот!

— Но не са успели. Загубили са го. И сякаш са загубили своя син още веднъж — с тъжни очи Шейн пристъпи към нея.

— Той не е умрял самотен. Нито е бил забравен.

— Но са го погребали на неосветена земя. И не са означили гроба.

— Защото Сара се е страхувала за мъжа си. За семейството си. Нищо не е значело повече за нея от тях. Ако съседите научели, че момчето е умряло тук и че Джон симпатизира на янките, кой знае какво е щяло да стане! Времената са били размирни. Тя не е можела да рискува. Затова помолила Джон да не казва на никой. Да изкопае гроб през нощта, така че никой да не види. Сара е тъгувала за момчето, за нещастната му майка, която никога нямало да узнае къде, кога и как е умряло детето ѝ.

— Те заровили писмото заедно с него.

— Но писмото нямало плик, Шейн. Никакъв адрес. Никакъв знак, който да им подсказже откъде иде момчето или кой го чака да се завърне у дома. Само две странички, изписани гъсто и ситно, сякаш майката е искала да събере върху тях всичката нежност, цялата си любов — Ребека потръпна и се разплака. — Аз ги видях, Шейн. Успях да ги прочета... Също като Сара. Там пишеше: „Скъпи Камерън...“

Очите на Шейн потъмняха, стомахът му се сви на топка.

— Това е моето второ име. Дядо ми се казваше Камерън. Камерън Джеймс Макейд, вторият син на Джон и Сара. Роден шест месеца след битката при Антиетам — Шейн с мъка си пое въздух. — Това име се предава от поколение на поколение в рода Макейд. Във всяко поколение има по един Камерън.

— Те са кръстили бебето си на момчето, което не са успели да спасят — Ребека избърса сълзите си с опакото на ръката. — Така са му направили паметник. Те не са го забравили. Направили са всичко, което са могли, за да запазят паметта му.

— После го погребали в неозначен гроб.

— Не ги обвинявай за това. Сара е обичала много мъжа си и се е страхувала за него.

— Не ги обвинявам — Шейн прекара ръка през лицето си, сякаш се събуди. — Но това е моят живот, Ребека, моята земя. Не мога да

променя миналото, но се измъчвам от него. То ме преследва.

Тя му подаде ръка.

— Знаеш ли къде е погребан?

— Не, винаги съм бягал от тези мисли — през целия си живот се бе опитвал да прогони сънищата, виденията, гласовете. Тези мъчителни спомени. — Никога не съм искал да бъда част от това.

— Защо влезе точно сега? Моля те, кажи ми?

— Не знам — той въздъхна. — Видях го. Зад къщата. Целият в кръв, молеше ме да му помогна — пое си дълбоко дъх. — Не ми е за пръв път. Случва ми се, откакто бях дете. Не можех да не дойда, да не ти кажа. Ти си част от всичко това. Ти го знаеше.

— Той е погребан на ливадата — прошепна Ребека. — Там, където растат дивите полски цветя — тя протегна ръка и преплети пръсти с неговите. — Ела!

И те тръгнаха към ливадата.

Планините бяха обагрени в цветовете на есента, а цветята под краката им бавно вехнеха. Миришеше на трева и на кълнове. На земя, на живот. Когато пристъпи, очите ѝ бяха пълни със сълзи.

Ребека не каза нищо. Не можеше да говори, можеше само да гледа земята, където веднъж, преди време изпусна първия си букет от диви цветя.

— Те са направили всичко, което са могли, за него. Недалеч оттук, друг един мъж е убил едно друго момче само заради цвета на униформата му. А твоите баба и дядо са се опитали да спасят войничето, въпреки цвета на униформата му — тя се прислони към Шейн, а той обгърна раменете ѝ с ръка. — Те са го обичали. И все още не могат да го изоставят сам.

— Да, така е.

— Шейн, по местата на бойните полета хората правят паркове и паметници. За да помнят. Важно е да се помни. Той се нуждае от паметник. Те сигурно са щели да му направят, ако са можели.

Нима беше толкова просто? Толкова лесно, помисли си Шейн. И толкова човечно.

— Добре — той се огледа. — Аз ще го направя. И може би тогава всички ще намерим спокойствие.

— Тук има повече любов, отколкото скръб. Това е твоята земя, твоят дом, твоето наследство. През каквото и да премине животът ти, трябва да бъдеш горд, че го имаш. Да бъдеш горд от това, което си.

— Винаги съм се чувствал така, сякаш някой ме побутва. Кара ме да направя нещо. А аз се възмущавах, отхвърлях го — ето, най-после бе освободил напрежението. Стоеше тук с Ребека, под слънцето, върху собствената си земя. — Не разбирах, не проумявах защо аз трябва да съм този, който да реши техните проблеми, да изкупи техните грешки — обхвана с поглед земята, нивите, хълмовете и почувства как голяма част от тревогата му премина. — Може би ще го направя сега. Тази земя винаги е била повече моя, отколкото на братята ми. Повече, отколкото на татко и на мама дори. Ние всички я обичаме, всички работим и се грижим за нея, но...

— Но ти си останал тук, защото си я обичал повече от другите — Ребека се повдигна на пръсти и го целуна. — И защото я разбираш повече. Ти си добър човек, Шейн. Добър фермер и стопанин. Няма да те забравя никога.

Преди да разбере за какво говори, тя се обърна и си тръгна.

— За какво говориш? Къде отиваш?

— Мисля, че може би искаш да останеш за известно време сам — Ребека се усмихна и избърса сълзите, които съхнеха по лицето ѝ. — Освен това трябва да събера багажа си.

— Какъв багаж?

— Моя... — тя отново тръгна. — Сега, когато установихме истината и подредихме нещата, мисля да се преместя при Рийгън за няколко дни, преди да се върна в Ню Йорк. Нямах достатъчно време да остана с нея, както бяха първоначалните ми планове.

Със същия успех можеше да го удари по главата с ковашки чук. Облекчението, което бе почувствал, когато преди малко си даде сметка за миналото, което го бе преследвало през целия му живот, бе заменено от истинска, подлудяваща го паника.

— Отиваш ли си? Как така? Експериментът свърши, значи, довиждане?

— Отивам при Рийгън за няколко дни. И без това останах тук повече, отколкото възнамерявах, и съм сигурна, че искаш да останеш сам. Благодаря ти за всичко.

— Благодарих ми, значи — повтори той. — За всичко.

— Да, и то много! — страхуваше се, че усмивката ѝ е по-скоро плачевна. „Бързо, колкото може по-бързо“, бе единствената мисъл, която се въртеше в главата ѝ. Колкото се може по-бързо, да си отиде. — Ще ти се обаждам, ако искаш. Да видя как вървят нещата тук.

— Може да си разменяме картички за Коледа.

— Да, можем — като през мъгла, тя все пак успя да задържи усмивката на устните си. — Виж, това беше само експеримент.

Е, добре, помисли си той, докато я гледаше как се отдалечава. Всичко си беше точно и на мястото. Не искаше да усложнява нещата, нито пък да изпитва някакви си големи, изпепеляващи чувства. Нямахше смисъл от емоционални сцени на раздяла.

По дяволите!

Ребека стигна до вратата на кухнята и тъкмо пристъпи прага, когато Шейн я настигна и хвана. Завъртя я ураган от чувства. Той я обърна към себе си.

— Значи само секс и наука, така ли, докторке? Надявам се, че ти предоставих достатъчно данни за някоя от твоите бъдещи статии.

— Какво, какво?

— Сега ще ти покажа какво! Искаш ли още един, последен опит, за изпроводяк?

Притисна я към себе си и с настървение започна да целува устните ѝ. Беше брутален, беше груб. Беше гневен и ядосан. За пръв път Ребека се уплаши от него и от това, което можеше да направи.

— Шейн! — цялата трепереща, тя се опита да се отдръпне. — Боли ме!

— Много добре! По-рано трябваше да те заболи! — но все пак я пусна рязко и тя едва не падна на пода. — Заслужаваш го! Ти си една студенокръвна... — успя да се възпре, преди да я нарече с дума, за която никога нямаше да си прости. — Как можеш да спиш с мен, как можеш да споделяш такива неща, а после да се обърнеш и да си тръгнеш, сякаш нищо не означава за теб, а само начин да си прекараш добре времето?

— Мислех. Аз мислех, че така се прави. Чувах хората да казват, че винаги оставаш приятел с всички жени, с които...

— Ти не ми казвай какво съм правил! И не ми навирай миналото ми в носа! — извика той. — По дяволите! Нищо не е същото, откакто

се появи тук! Обърна живота ми с главата надолу. Искам да си вървиш! Искам да си отидеш!

— Нали това правя? — отвърна Ребека. Направи една стъпка, след това още една, и стигна до вратата.

— За Бога, Ребека, не си отивай!

Тя се обърна и се подпря с една ръка на стената.

— Не те разбирам.

— Искаш да ти се моля — унижението вече не представляваше нищо пред болката и страха да я загуби. — Добре, моля те, моля те не си отивай. Мисля, че няма да мога да живея без теб.

Тя подпря главата си с ръка и продължи да го гледа. Виждаше само чувствата в очите му. Толкова много чувства, беше невъзможно да ги опише.

— Искаш да остана?

— Че каква работа имаш в Ню Йорк? Добре де, там има музеи и ресторанти. Искаш да ходиш на ресторант? Ще те заведе. Сега, веднага! Обличай си палтото!

— Не съм гладна.

— Добре. Значи не искаш ресторант. Виждаш ли? — говоря като ненормален, осъзна Шейн. По дяволите, много важно! Така си беше, беше полудял. — Имаш си компютъра, модема и всички други щуротии. Можеш да работиш навсякъде. Можеш да работиш и тук.

Ребека просто не бе в състояние да мисли рационално. Затова се хвана за последната му дума.

— Искаш да работя тук? Така ли?

— Че какво лошо й е на фермата? Нали имаш достатъчно време да бъдеш сама?

— Да, но...

— Сложи апаратурата си навсякъде, където желаш. Не ме интересува. Няма да ми пречи — скочи и я вдигна във въздуха, като я прихвана под лактите. — Не ме интересува — повтори яростно. — Ще свикна, вече свикнах. Инсталирай предавател в обора, а на покрива сателитна антена, ако искаш. Само не си отивай. Ще бъдем приятели!

Лека усмивка се мерна на устните й. Може би приятелство не бе най-точното определение, но като идея й допаднаше.

— Искаш да остана тук?

— Ти колко езици говориш? Не разбираш ли английски? — пусна я на земята. — Не ти ли го казах съвсем ясно? И аз не мога да повярвам, но го казах. Не мога да те загубя — промърмори. — Не мога да загубя всичко, което преживях с теб. Никога не съм чувствал подобни неща. Не исках, но ти промени всичко. Сега през цялото време си в главата ми и тази мисъл се появява не само когато те видя или докосна. Тя разкъсва сърцето ми. Разкъсва сърцето ми на парчета! — извика Шейн, а очите му искряха. — Нямах право да правиш това и да си отидеш!

Тя се опита да заговори, но изразът на лицето му я спря.

— Обичам те, Ребека! О, Боже, обичам те! И трябва да седна.

Краката му трепереха. Беше сигурен, че ще се строполи. За да се съвземе, притисна с ръце главата си. Каквото и да бе унижението, приемаше го, стига тя да останеше тук.

После я погледна. Беше бледа и цялата трепереше. И плачеше. Сърцето му спря, прескочи и тръгна отново.

— Съжалявам! Извинявай! Нямам право да те измъчвам така, нито да ти говоря така. Моля те, не плачи.

Ребека подсмръкна.

— Никой не ми е говорил подобни думи. Нито веднъж, през целия ми живот. Не можеш да си представиш какво означава да ги чуя от теб.

Шейн се изправи. Знаеше, че ще убие всеки, който се опита да му я отнеме.

— Не ми казвай, че е много късно да ти ги кажа сега. Ще го направя, Ребека, ако ми позволиш.

— Страхувах се да ти призная колко те обичам. Мислех, че не ме искаш.

Трябваше му миг, за да проговори.

— Искам те. Нуждая се от теб. Не си отивай!

Тя поклати глава, докато той я притегляше към себе си.

— Никъде няма да ходя.

— Ти ме обичаш?

— Да.

— О, Боже! — Шейн зацелува устните ѝ с всичката благодарност, която извираше от сърцето му. — А аз се влюбих в теб в мига, в който те видях на летището. Ти бе толкова надменна, че се

чудех как да ти завъртя главата. Това никога не е било проблем за мен с другите. А с теб... — една мисъл мина през ума му и го накара да се намръщи. — Ребека, аз снощи...

— Няма значение.

— Не, има. Бях с братята ми, в офиса на Девин. Напих се и спях на кушетката в задната стая. Бях сърдит и ядосан от това, което стана тук, и което ставаше вътре в мен. Бях сърдит и на теб, и на мен. Глупак! — той я погледна. — Не знаех дали ако си отидеш, няма да бъде полезно. Но ти винаги си принадлежала на това място. Вярваш ли ми?

— Да — тя сложи ръце на бузите му. — Ние сме свързани.

— И така може да се каже. Но предпочитам „обичам те“. Повече ми харесва.

— И на мен. Повече от всичко! — Ребека се сгуши в прегръдките му. — Няма да оставя апаратурата си из цялата къща. След като смятаме да живеем известно време заедно, трябва да има някакъв ред, нали?

— Известно време ли? — той целуна челото, после носа и накрая устните ѝ. — Грещиш. Ние винаги ще живеем тук. Защото ще се оженим.

— Ще се оженим? — сърцето ѝ спря. — Ти? — краката ѝ се подкосиха. — Сега аз трябва да седна.

— Не, няма нужда. Аз ще те нося — прочутата усмивка на Макейдови премина по устните му, докато покриваше с целувки лицето ѝ, а ръцете му галеха тялото ѝ. — Омъжи се за мен, Ребека. Можеш да кажеш „да“.

Женитба. Семейство. Деца. Шейн. Кой би могъл да ѝ каже нещо повече от това, което искаше най-много на света?

— Не мога да мисля.

— Чудесно! — ще живеят така известно време, без да мислят, реши той, като ухапа устната ѝ. — Обичам те! Моята хубава Ребека. Обичам те. Кажи „обичам те!“

— Обичам те!

— Омъжи се за мен, Ребека! — устните му преминаха от устата към врата и брадичката ѝ. После пак се върнаха. — Бъди моя жена, майка на децата ми. Остани винаги с мен. Кажи „да“. Кажи: „Ще се омъжа за теб, Шейн!“

— Да — почувства как силата се върна в ръцете ѝ и тя ги обви около врата му. — Ще се омъжа за теб, Шейн.

Той леко захапа ухото ѝ.

— Кажу ми, ще готвя за теб ден и нощ, Шейн. Ще...

Очите ѝ се ококориха. Най-красивият и важен миг от живота ѝ завърши с луд смях.

— Ах, ти! Фермерче, подло, малко фермерче!

— Струваше си да опитам, Беки! — смеейки се заедно с нея, той я вдигна на ръце и я завъртя из стаята. — Но аз ще спечеля две от три игри, ще видиш!

ЕПИЛОГ

Зимното слънце светеше ослепително. Снегът и ледът, които бяха покрили земята, изглеждаха чисти и девствени. Скоро всички щяха да дойдат, помисли си Ребека. Всички Макейдови, с шума, който вдигаха, и енергията, която носеха. Щяха да дойдат на ливадата, на която сега се издигаше скромен, прост паметник и хвърляше сивата си сянка върху белоснежната покривка наоколо.

Но тя трябваше да дойде първа. Тя и съпругът ѝ. Тази дума, дори след трите месеца брак, продължаваше да кара сърцето ѝ да тупти забързано. Шейн Камерън Макейд беше нейният съпруг. И в този ден, първият ден на новата година, Ребека имаше всичко — любов, мъж и бъдеще. Всичко това бе нейно.

Тя мушна ръка в ръката на Шейн с тънката златна халка. И двамата тръгнаха към ливадата.

— Това е всичко, което те искаха — рече тихо Шейн. — Да остане спомен за живота, прекъснат така рано и нелепо. Знанието е част от спокойствието, нали? И основа за бъдещето.

— Да. Това чувстваш във въздуха, нали? А аз ще открия наследниците му — Ребека обърна очи към него и се усмихна. — Ще ми отнеме време, но време имаме много.

— Ще ти помогна — Шейн вдигна главата ѝ и я целуна. — Всички ще ти помогнем. Това е семейна работа. А ти трябва първо да довършиш книгата си. Искам първия екземпляр, още топъл от машината, да е за мен. „Легендите на Антиетам“ от доктор Ребека Найт Макейд.

— Скоро ще свърша книгата — засмя се Ребека. Протегна ръка и погали камъка, който отбелязваше гроба на младия ефрейтор. Върху него бе изсечена само една дума „Камерън“. — Това искаха Сара и Джон от нас.

— Все още мога да ги почувствам. В къщата, по земята.

— Винаги ще чувстваме присъствието им — Ребека се сгуши в прегръдките му, защото вятърът се усили и захвърча сняг. — Но сега е

различно. Спокойно и някак си доволно.

— Да, те вече са спокойни — той се засмя, като сложи буза върху косата ѝ. Беше дума, която никога не бе мислил, че ще му подхожда. — Обичам те, Ребека.

— Зная — но сърцето ѝ заби учестено. — И аз те обичам.

Беше най-доброто, беше идеалното място. И идеалното време, за да му каже. Стоеше в обръча на прегръдките му, чувстваше топлината на любовта му. Вдигна глава, защото искаше да гледа очите му, когато му каже новината. Пое си дълбоко въздух, защото щеше да произнесе за пръв път на глас думите.

— Ще си имаме бебе.

Очите му избледнях.

— Какво?

Колко беше приятно да ги повтори още веднъж.

— Ще си имаме бебе, след около осем месеца — усмивката ѝ грейна, а очите ѝ светнаха, когато той сложи ръка на корема ѝ. — Ще си имаме бебе! — рече Ребека за трети път.

— Ти си бременна? — думите излязоха като въздишка, но очите му вече не бяха бледи и уплашени. Бяха пълни с щастие, удивление, възторг! — Ти си бременна! — извика той. — Ще си имаме бебе!

— Нашето бебе! — Ребека се разсмя щастливо, а Шейн я грабна и завъртя, като вдигна облак сняг във въздуха.

Изведнъж рязко спря и по лицето му се изписа страх.

— Добре ли си? Да не ти е лошо? Не ядеш достатъчно. Ще трябва да ядеш повече. Сигурна ли си, че ти е добре?

— Чувствам се прекрасно. Неописуемо — тя докосна с устни лицето му. — Чувствам се обичана.

— Ребека! — устните му намериха нейните. Целувката им продължи дълго, а прегръдката му я зави като щит. — Ти си обичана! — тя сложи глава на гърдите му и това предизвика такъв прилив на чувства, че му се стори, че ще се задави. Неговата жена. Неговото дете. Те бяха тук.

На неговата земя.

— Това е животът, това е кръговратът на вечния живот — прошепна Шейн, докато гледаше каменния гроб с издълбаното име. — Сезон след сезон, година след година. Век след век.

— Да. Ако е момче, ще го кръстим Камерън.

— Звучи чудесно — Шейн дочу далечен лай на кучета, викове и смях. — Семейството се задава. Идат! — той я целуна още веднъж. Сетне се обърна и, както я носеше на ръце, тръгна през покритата със сняг ливада към къщата. — Нямам търпение да им съобщя, че още един Макейд е на път. Трябва ни шампанско! Много шампанско! О, ти не можеш да пиеш алкохол! — той я погледна, глупаво усмихнат. — Ето защо не пи нищо дори на Нова година!

— Позна — гледаше го и се чудеше дали си дава сметка колко е щастлив. И колко смешен изглежда! — едва потискаше смеха, който напираше в нея. — Шейн, вече можеш да ме пуснеш.

Той обаче я притисна още по-плътно към гърдите си.

— Нямам такива намерения.

— Но не е необходимо да ме носиш през целия път до къщи. Мога и сама да вървя.

— Напротив, ще го направя — очите им се срещнаха. — Толкова съм щастлив, че те намерих, Ребека! Благодаря на Бога за това. Благодаря на Сара и на Джон! На Камерън! И никога няма да те пусна!

Издание:

Нора Робъртс. Падението на Шейн
ИК „Колумбина прес“, София, 1998

Американска. Първо издание

Редактор: Теодора Давидова

ISBN: 954-706-038-4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.